

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHE IS HIS
WEAKNESS.

A PROTECTOR & DEFENDER ROMANCE

WHEN HE GUARDS

□□□

NEW YORK TIMES & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

CYNTHIA
EDEN

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

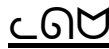
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

O ölümcül bir hata yaptı.

Yanlış kadına şehvet duydu. İhtiyacının onu ele geçirmesine izin verdi. Cassius "Cass" Striker, seksi FBI ajanına asla dokunmaması gerektiğini biliyordu, ama ayartılmaya kapıldı ve Agnes Quinn ile hayatının en iyi tek gecelik ilişkisini yaşadı. Bunun hiçbir anlamı olmamalıydı. Oradan uzaklaşabilmeliydi...

Ama uzaklaşamıyor. Eğer uzaklaşırsa, Agnes ölecek.

Düşmanları Agnes'i biliyor ve onu ona karşı kullanmayı planlıyorlar. O, ABD'nin en ünlü motosiklet kulüplerinden birinin lideri. Adı neredeyse herkesin kalbine korku salıyor... ve sırtında devasa bir hedef tahtası var. Onu devirmek isteyenler, ona karşı kullanabilecekleri bir zayıflık arıyorlardı ve Agnes'te bu zayıflığı bulduklarını düşünüyorlar. Şimdi ya onu kurtaracak ya da ölmesini izleyecek.

Kurtarılmaya ihtiyacı yok, ama onun bunu denemesi çok tatlı.

Kız kötü adama aşık oldu. Mesleği göz önüne alındığında bu pek de olağan bir şey değil, ama Agnes kendini tutamadı. İlk andan itibaren Cass'e çekildi ve şimdi dünya, yani "yeraltı dünyası", onların ateşli bir ilişki yaşadığını, Agnes'in Night Strikers'ın kırılmaz liderini alt etmenin bir yolu olduğunu düşünüyor. Cass onu korumaya yemin ediyor, ama bunu yapmanın tek yolu ne?

Onun dünyasına girmek. Onun iddiasını kabul etmek. İkisi için var olan tüm tehditleri ortadan kaldırmak.

Gizli göreve gitmeli, Cass'in sevgilisi gibi davranmaya devam etmeli ve ülke çapında bir yolculuğa çıkmalı. Onun kurallarına uymalı. FBI ile bağlarını koparmış gibi görünmeli. Başka bir deyişle, Agnes

, Cass ile birlikte bazı ciddi kötü adamları ortadan kaldırırken gizli bir göreve derinlemesine ve sıkı bir şekilde girmek zorundadır. Ancak endişelenmeyin. Agnes gizli görevleri sever, bu yüzden bu eğlenceli olmalı.

Bu olay bir kabus. Hiç eğlenceli değil. Ve Agnes ona bir kez daha seksi gülümsemesini gösterirse...

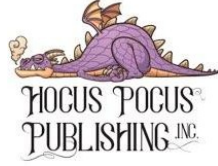
Cass ruhunu kaybettiğinden emin ve suçlu hayatının nerede bittiği, bir zamanlar olduğu gerçek adamın nerede başladığı konusunda bile emin değil. Ancak bir şeyi biliyor. Agnes bela demek ve onu istiyor. Onu o kadar çok istiyor ki, belki de doğasının karanlık tarafını dikkatle tuttuğu tasmaından serbest bırakacak. Ve sonuçlarını umursamadan istediğini alacak. Onu tehdit etmek mi? *Onu* ona karşı kullanmaya çalışmak mı? Düşmanlarının yapabileceği en büyük hata bu, çünkü Agnes *ona* ait.

Cass hiçbir zaman koruyucu olmak için yaratılmamıştı, ama kesinlikle müthiş bir avcıydı.

Koruduğu Zaman
Bir Koruyucu ve Savunucu Romantik
Kitap 5

Cynthia Eden

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler karakterler, yerler ve olaylar tamamen kurgudur.

Hocus Pocus Publishing, Inc. tarafından

yayınlanmıştır. Telif hakkı © 2025 Cindy

Roussos

Tüm hakları saklıdır. Bu yayın, kitap incelemelerinde kullanılan küçük alıntılar veya özetler hariç olmak üzere, yazarın açık yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Bu eserin hiçbir bölümü yapay zeka modellerinin eğitiminde kullanılamaz.

Bu yayınla ilgili herhangi bir sorun, yorum veya sorunuz varsa,
lütfeninfo@hocuspocuspublishing.com adresine başvurun.

v3

*Eğer hiç ateşli bir motosikletçiyle gün batımına doğru sürmek
istemişseniz... ahem, bu kitap tam size göre.
Sert sürün, dostlarım. Sert okuyun da.*

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Cynthia'dan Sıradaki Kitap](#)

[Yazarın Notu](#)

[Cynthia Eden'in Diğer Kitapları](#)

[Yazar Hakkında](#)

Birinci Bölüm

SEKSI KÜÇÜK FBI ajanı, sanki orası ona aitmiş gibi kalabalık bara girmemeliydi. Kötü şöhretli bir bar olan bu mekan, motosiklet kulübü üyelerine hizmet veriyordu. Sert ve zorlu adamlara. Tehlikeli avcılara.

Seksi topuklu ayakkabılar giyen tatlı kızıl saçlı kadınlar için değil.

Omuzlarına dökülen kalın saçları, çok yüksek topuklu ayakkabıları, çok kısa eteği ve çok dar bluzuyla, tehlikeli kalabalığın arasında dolaşıp ona inanılmaz mavi gözlerini dikip bakarken, oraya girmesi mümkün değildi.

Ve yaklaşırken ona göz kırpmamalıydı, kesinlikle *kırpmamalıydı*.

Ama yaptı.

Lanet olsun.

Ona göz kırptı, tam da çok hevesli ve çok iri MC üyeleri ona yaklaşp onu tamamen görüş alanından kapattıkları anda.

Cassius "Cass" Striker bira şişesini kavradı. Elinde tuttuğu soğuk camı neredeyse hissetmiyordu. Tek istediği, bir gece rahatlamakti. Huzur içinde bir bira içmek için zaman. Ama o huzuru bulabilecek miydi? Hayır, bulamayacaktı. Çünkü şimdi Atlanta'daki en pis barı aramak yerine daha akıllı davranması gereken FBI ajanını kurtarmak zorundaydı. Herkes buranın MC bölgesini olduğunu biliyordu. Sen gibi dolaşamazsın...

"Merhaba." Kız tam önünde duruyordu. Elektrik mavisi gözleri ve koyu kırmızı saçları vardı. Dolgun, seksi dudakları gülümsüyordu.

Gözlerini kırptı. Kadının omzunun üzerinden baktı. Motosikletli kalabalık dağılmıştı. En azından çoğu. Birkaç kişi ona meraklı bakışlar attı. Hatta biri ona başparmağını kaldırdı.

Ne oluyor lan?

Kız elini uzattı ve onun siyah deri ceketinin yıpranmış koluna dokundu. "Gerçekten merak ediyorum..." Sesi çok netti. Biraz boğuktu. Kesinlikle seksi. Ayrıca, biraz fazla yüksekti çünkü o, oradaki herkesin muhtemelen onları duymak için kulaklarını kabarttığını biliyordu. "Bir kadın, Doğu Kıyısı'nın en kötü motosiklet kulübünün lideri tarafından sikilmek için ne yapmalı?"

Bira şişesini masaya sertçe vurdu. Barın üstüne çarptı.

Gözleri parladı, eğlenceyle dans ediyordu. Ne yani, bunun bir tür şaka olduğunu mu düşünüyordu? Adam gülüyor gibi mi görünüyordu? "Ateşle oynuyorsun, prenses."

Sağduyulu davranıp geri çekilmek yerine — kaçmak akıllıca bir seçim olurdu — daha da yaklaştı ve baştan çıkarıcı, kadınsı kokusu onu sardı. "Kesinlikle harika," dedi ona. "Isınmayı seviyorum."

Arka dişlerini birbirine sürttü. "Agnes..."

"Adımı hatırlıyorsun. Bunu duymak çok güzel. Aslında çok hoş. Beni unuttuğundan biraz korkmuştum. Unutulmak istemiyorum."

Öyle değildi. O, onun başının belasıydı. Seksi bir baş belası, kabul, ama yine de bir baş belası. Onunla bir süre önce Atlanta'daki FBI merkez ofisinde tanışmıştı. FBI ofisi mi? Orası, Night Strikers'ın liderinin asla olmak istemediği bir yerdi. Ama o oradaydı çünkü adamlarına zarar verenlerin bedelini ödediklerinden emin olmak istiyordu ve FBI ajanı Agnes Quinn, o cehennem gibi büroda, seksi vücuduyla tam da onun yanına gelmişti. Elini ona uzatmış ve "Ben Agnes Quinn" demişti. Son derece sevimli ve çekici bir şekilde. Sanki çay içmek için buluşmuşlar gibi.

O ise kendini tanıtmamıştı. Elini de tutmamıştı. Federaller ve MC liderleri el sıkışmazdı. Eğlenmek için halka açık yerlerde bir araya gelmezlerdi.

Sikişmezlerdi.

Ama Agnes, Büro'da onun konuşmayı ve ona dokunmayı reddetmesinden rahatsız olmamıştı. Bunun yerine, uzun kirpiklerini kırıpıştırarak

"Gerçekten dedikleri kadar kötü müsün?" diye sordu.

Oh, öyleydi. Aslında çok, çok daha kötüydü.

Kadın ondan uzak durması gerektiğini bilmeliydi. Bunun yerine, onun en sevdiği barındaydı. *Şu anda* tam onun önünde. *Seks* hakkında konuşuyorlardı. Bar taburesinden kalktı ve kadının üzerine eğildi. "O seksi kışını buradan attıracağım." Kasıtlı olarak sesini alçak tuttu, sadece kadının kulakları için, çünkü ona kendi isteğiyle gitme şansı vermek istiyordu. Şuna bakın, yarı iyi bir adam gibi davranıyor. Bu iyilik sadece bir dakika daha sürecekti. "Eğer bir dakika içinde arkanı dönüp buradan çıkmazsan, adamlarım seni dışarı taşıyıp sokağa atacaklar."

Korkmuş gibi görünmek yerine, kız başını salladı. Sonra elini adamın göğsüne koydu. Yakınlaşarak, sanki öpüşeceklermiş gibi göründü. "Sanmıyorum," dedi Agnes, fazlasıyla kendinden emin bir şekilde.

Adam gözlerini kırdı.

"Sen başkasına kirli işlerini yaptırtan türden bir adam değilsin bence. Beni kovmak istiyorsan, bunu kendin yaparsın. O kocaman ellerini bana koyar ve beni kendi başına dışarı taşırsın..." Sözleri keskin bir nefesle sona erdi, çünkü adam ellerini ona koymuştu.

Ellerini beline dolamış ve onu barın üstüne kaldırmıştı. Artık göz gözeydiler ve adamın bir an için hissetmiş olabileceği eğlence duygusu kaybolmuştu. "Benim hakkımda ve yaptığım kirli işleri bilmek istemezsin." Bir FBI ajanı ile uğraşacak zamanı yoktu.

Gerçi bu federal ajanla uğraşmak inanılmaz eğlenceli olurdu. Çok seksi Agnes'i becermek mi? Tabii ki evet.

Hayır, hayır. Hayır, kesinlikle *hayır*. Böyle bir şey olmayacaktı.

"Seni Gray mı gönderdi?" diye sordu Cass, FBI'daki amirini kastederek. Grayson Stone, FBI'nın beyni, zihin sikici, her yönüyle pislik. Ve...

Cass'in kardeşi gibi olan *kişi*. Aslında kuzenlerdi. Ama daha çok kardeş gibi büyümüşlerdi, ancak bu ilişki MC'nin çoğunluğunun

bilmiyordu. Güçte kalmak istiyorsan, bir FBI ajanını korumak için öldüreceğini herkese duyurmazsın. İşler böyle yürümüyordu.

"Gray burada olduğumu bilmiyor," diye cevapladı Agnes. Elleri barın üstüne düz bir şekilde, vücudunun iki yanında duruyordu. "Potansiyel sevgililerimi patronuma danışmam. Bu çok tuhaf olurdu."

Ne?

Arkasında ani bir bağıriş kopması olduğu için sözlerini duymak biraz zordu. Saat geçtikçe ekip her zaman gürültücü oluyordu.

Kafasını yana eğerek, onun arkasındaki gürültülü kalabalığa baktı. "Senin işine karışmak istemem..." Bir eliyle, az önce bar tezgahına koyduğu bira şişesini aldı. "Ama bu grubun dost canlısı olduğunu sanmıyorum."

Hadi canım. Adam burnunu çekti. "Dostça bir ortam istiyorsan, bu bardan uzak durmalıydın. Buraya sadece motosiklet çeteleri gelir." Sadece Night Strikers da değil. Bottomless Pit, bir nevi tarafsız bölge olması gerekiyordu. Ama saat geçtikçe ve kalabalık sarhoş oldukça, ortamın tarafsız kalması imkansız hale geliyordu.

"Sen buradaydın, ben de olmak zorundaydım." Şişeyi kaldırdı.

Yani şimdi kadın onun birasını mı içiyordu? Onun birasını içiyordu ve görünüşe göre onu takip ediyordu da? Bu onu gururlandırmalı mı, korkutmalı mı, yoksa sinirlendirmeli mi? Belki de hepsi birden?

Onun sözleri kesinlikle onu ilgilendirmemeliydi. İlgilendirmemeliydi. Peki neden hala belini tutuyordu? Neden bakışları hala onun yüzüne kilitliydi ve ona anlatacağı saçma sapan hikayeyi dinlemek için bekliyordu?

Rastgele bir gerçek, burnunun düz köprüsünde birkaç çil vardı. Garip bir şekilde sevimliydi.

Lanet olsun.

"Birisi gerçekten arkanı kollamalı," diye mırıldandı, burnunu tuhaf bir şekilde sevimli bir şekilde buruşturarak.

Onu sevimli bulduğu için değil. Sevimli ve seksi birbirine uymazdı. O seksi biriydi. Fazlasıyla seksi. Arkasına gelince, onu koruyan bütün bir ekibi vardı.

"İyi ki buradayım," diye ekledi ve sonra bira şişesini onun omzunun üzerinden fırlattı.

Ne oluyor lan?

Bira şişesinin *bir şeye* çarptığını duyduğunda, Cass hızla arkasını döndü. Bira şişesi yere düştü. Paramparça oldu. Ama yere düşen tek şey bu değildi.

Bir bıçak da yere düştü. Kurnaz bir piç kurusu Cass'in sırtına *saplamak* için kullandığı bıçak. Piç kurusu sadece birkaç metre uzaktaydı ve yüzündeki korku ve *dehşet* ifadesi paha biçilemezdi.

"O senin arkana doğru gidiyordu," diye Agnes rahat bir sesle açıkladı. "Ceketinin içinden bıçağı çıkardığını gördüm. Diğer herkes kavgaya etmekle, içmekle ya da... bilirsin, karanlık köşelerde öpüşmekle meşgul görünüyordu. Bu yüzden müdahale etmek zorunda kaldım."

Müdahale mi etmişti...?

"Gerçekten daha iyi korunmalısın," diye azarladı.

"Kendimi koruyabilirim." Kasıtlı olarak, donakalmış adama dönerek yüzünü ona çevirdi. Cass'i sırtından bıçaklamaya niyetlenen pislik.

"Bu sefer yapamazdın," diye Agnes, arkasındaki barda oturduğu yerden araya girdi. "Bu yüzden, harika bir kız arkadaş olarak araya girdim."

Kız arkadaş mı? Ne zamandan beri? Birbirlerini zar zor tanıyorlardı. Bu geceden önce bir dakikadan fazla konuşmuşlar mıydı? Cass öyle düşünmüyordu. Ama *kız arkadaşıyla* daha sonra ilgilenecekti. Şu anda, halledilmesi gereken sinsî bir pislik vardı.

Cass, adamın kollarındaki dövmelemleri inceledi. Ellerini. Cass, rakip bir motosiklet kulübünün dövmesini görünce homurdandı. Etrafına dikenler sarılmış kafatasları. Ama o kulüpte güçlü bir pozisyonu gösteren bir dövme yoktu. "Cidden mi? Sırtıma bıçak saplayarak rütbeni yükselteceğini mi sanıyorsun? Ne kadar da tatlısın!"

Adamın gözleri sola kaydı. Sağa kaydı.

Kavgaya, müzik, kahkahalar ve karanlık barda olan her şey durdu.

Cass o özel ses tonunu kullandığında her şey durma eğilimindeydi. Ve insanlar onun birilerini pataklamak üzere olduğunu bildiklerinde. O kadar

dayak atmaya hazırdı. Karanlık bir gerginlik onu zorluyordu. Kahretsin, karanlık her zaman onu çekiyordu. Son zamanlarda, bu çekim daha da yoğunlaşmıştı. Önündeki aptal, Cass'e normalde onu kontrol altında tutan zincirden kurtulup içindeki canavarı serbest bırakması için mükemmel bir bahane vermişti.

Bir an için, saldırmak için bara gelen aptalı inceledi. Traşlı kafa. Uzun sakal. Burun halkası. Boncuk gibi gözler. O gözler, atılmış bıçağa bakma hatasını yaptı.

Cass iç geçirdi. "Niyetinizi belli etmeyin, aptal herif. Sadece saldırın. Niyetinizi belli ederseniz, arkamdaki sevimli kızıl saçlı gibi insanlar..." Elini arkaya uzattı. Belki de kızın uyluğuna hafifçe vurdu. Tamam, belki yoktu. Kızın uyluğuna vurdu. Sonra parmakları orada kaldı. Bu dokunuş, kıza geri çekilmesi için bir işaretti. Kızın, birkaç saniye sonra başlayacak kavgaya karışmasını istemiyordu.

Yine de...

Parmakları gerekenden biraz daha uzun süre kalmıştı.

Ve okşadı. Eteğinin kenarının hemen altında okş adı. Pürüzsüz cildine dokundu. Lanet olsun.

Cildi çok yumuşaktı. "Sıcak giyinmelisin," diye homurdandı. "Dışarısı soğuk."

Eğlenceli bir kahkaha onu karşıladı. Onun kahkahası. "Daha acil sorunlara odaklanmalısın."

O, acil sorundan gözünü hiç ayırmamıştı. Bu yüzden, önündeki kel motorcu düşen bıçağa atladığında, Cass hazırdı. Aptal, bıçağa ulaşamadı. Ancak yüzü, Cass'in botuyla buluştu, çünkü Cass o pislği sertçe tekmeledi ve onu geriye doğru uçurdu. Saldırgan, yakındaki bir masaya çarptı.

Cass'in ekibi alkışladı.

Masa, o serserinin ağırlığını taşıyacak şekilde yapılmamıştı ve yüksek bir gıcırta ve gürültüyle kırıldı. Saldırganın kıcı yere düştü.

Aptal vazgeçip kaçacak kadar akıllı mıydı?

Tabii ki hayır. Cass'i alt etmek için gelen ve Night Strikers'ın liderini öldürdükleri için şöhret kazanmaya çalışan aptallar, bu mantığı hiç anlamadılar. Bunun yerine, saldırgan kırık bir masa ayağını kaparak, bir kükreyle ayağa kalktı.

Tahta parçasını geri çekip başının arkasında tuttu ve Cass'e doğru koştu.

"Uh, bunu halledebilirsin, değil mi?" Agnes gergin bir sesle konuşmaya başladı. "Cass? Cass!"

Durumu kontrol altına almıştı. İleri atıldı, sert bir şekilde saldırdı ve motorcu yumruk atamadan o aptala çarptı. Cass'in omuzu adamın gövdesine çarptı, avının tüm nefesi kesildi ve Cass o pisliği yere serdi.

Gürültülü tezahüratlar patladı. Kalabalık yaklaştı. Çok, çok yaklaştı.

Cass kırık masa ayağını tekmeledi.

"Vur! Vur! Vur!" Tezahüratlar havayı doldurdu.

Kahretsin. Kalabalığa istediklerini vermek zorunda kalacaktı.

Cass tüm boyunu dikti. Omuzlarını geriye attı. Ellerini salladı. Rahatladı ve hazırlandı. "Bana saldırmak mı istiyorsun?" Cass, saldırganın en iyi yolunun arkadan olduğunu düşünen pisliğe meydan okudu. "O zaman doğrudan bana saldır. Korkak gibi arkamdan gizlice yaklaşma. Yüz yüze vur bana." Cass gülümsedi.

"Grev! Grev! Grev!" MC üyeleri ayaklarını yere vurarak bağırdı. Islık çaldılar.

Kel motorcu ayağa kalktı. Öfke yüzünü buruşturdu. Altın burun halkası parladı.

Cass gülümsemesini genişletti. "Bana yüz yüze vurdun," diye tekrarladı. "Tıpkı benim sana vurmak üzere olduğum gibi." Sonra Cass yumruğunu geri çekti ve saldırdı.

* * *

Hiçbir şey göremiyordu.

Agnes Quinn ayağa kalkarken bile nefesini dışarıya üfledi — barda. Evet, barda ayakta duruyordu. Dans etmiyordu ya da onun gibi havalı bir şey yapmıyordu. Sadece yüksek topuklu ayakkabılarla ayakta duruyordu, kalabalığın arasından Cass Striker'ın gerçekten dayak yemediğinden emin olmak için boynunu uzatıyordu.

Çünkü, tabii ki, onun iri ve kötü olması gerekiyordu.

Ama arkasına bıçakla gizlice yaklaşan pislik *daha* iriydi. Yani, Cass 1,90 metre boyundaydı - evet, onun tam boyunu biliyordu, sonuçta onu araştırmıştı - ama kafası traşlı ve kafatasında koyu renkli dövme olan motorcu 2 metre boyunda görünüyordu. Botlarıyla birlikte belki 2,05 metre. Ve adam *iriydi*. Kaslı iri değil, fazla kilolu ve şişman iri.

İki adam da çok uzun olduğu için, Agnes *bir şeyler* görebilmeliydi. Özellikle de yüksekte olduğu için. Ama kalabalık yaklaşmıştı ve Agnes, dövüşçülerin yerde olduklarından emindi.

Lütfen, lütfen Cass'in yere yapışık kalmasına izin verme.

Çenesi kilitlendi. Tamam, bu saçmalık yeter. Sonuçta o bir FBI ajanıydı. Her şey çok hızlı gelişmişti ve o zaten *iki kez* herkese durması için bağırmıştı. Her iki seferde de görmezden gelinmişti. Agnes görmezden gelinmekten hoşlanmazdı. Ayrıca büyük bir saldırı yaşanırken öylece durup izlemeyecekti. Artık bu karmaşaya bir son verme zamanı gelmişti.

Parmaklarını dudaklarına götürdü ve üfledi. Yüksek sesle. Sertçe. Ne yazık ki, ıslığı kalabalığın sesini bastıramadı. Şaşkın barmen'den bir şişe viski kapıp yere fırlattığında, ıslığı ve kırılma sesi sonunda dikkatleri üzerine çekti.

Şaşkın bakışlara karşı, *"Durun, çünkü ben bir..."*

"O benim," diye bağırdı Cass, ona orada bulunan herkese FBI ajanı olduğunu söylemeden önce, "O benim" diye hırladı.

Nefesi titredi.

"Benim," diye tekrarladı Cass boğuk bir sesle.

Ve onu tekrar görebiliyordu. Sonunda. Sanki sihirli bir kelime söylemiş gibi, kalabalık onun etrafında açıldı. Ayakları üzerinde yükseldi, yumruklarını yanlarına koydu, çok daha iri rakibi ise inleyerek yerde yatmaya devam etti.

Uh, oh. "Tıbbi müdahaleye ihtiyacı var mı?" Ona öyle görünüyordu.

Cass homurdandı. O da ona doğru yürümeye başladı. Birkaç dakika önce burası çok gürültülüydü, ama şimdi,

birazcık bile kulak kabartırsanız, iğne düşse duyabileceğinizi düşündü.

Agnes, nefes alıp verişinin çok gürültülü olmasından korkuyordu ve, oh, kahretsin, hala barın üstünde duruyordu. Garip.

Başka ne garipti? Cass'in yakışıklı yüzündeki kesinlikle yırtıcı bakış. Yakışıklı derken... tehlikeli. Muhteşem. Dizleri titretici derecede seksi.

Eğer bu tipten hoşlanıyorsanız.

Normalde öyle değildi. Gerçek hikaye. Normalde kötü adamları çekici bulmazdı. Ancak Cass'e karşı tepkisinde *normal* olan hiçbir şey yoktu. Onu FBI Atlanta ofisinde gördüğü ilk andan itibaren, sanki tüm vücuduna elektrik çarpması gibi bir hisse kapılmıştı. O başka bir davada çalışıyordu ve Cass onunla tanışmaktan pek de memnun değildi.

Uzun boylu, geniş omuzluydu. Yıpranmış deri ceketini mükemmel bir şekilde giymeyi ve soluk kot pantolonunu ciddi bir şekilde kullanmayı biliyordu. Koyu renkli saçları kalın ve dağınıktı, çenesi açık renkli sakallarla kaplıydı ve yoğun gözleri *parıldıyordu*. Tamamen koyu renkli gözler değildi. O karanlığın derinliklerinde altın rengi bir parıltı gizleniyordu. Ve şu anda sert ve keskin hatlı yüzünü şiddetli bir bakış kaplıyordu.

Oh, evet. Kötü adamdan hoşlanıyorum.

Ama şu anda onun inanılmaz çekiciliğinden başka birkaç endişesi daha vardı.

Cass, kararlı takip rutinine devam ederken, başını uzatıp Cass'in arkasına baktı. Yerdeki adam kalkmaya başlamıştı. Agnes boğazını temizledi. "Uh, Cass..."

Sağ elini kaldırdı. "Onu dışarı at."

Hepsi bu mu? Sadece dışarı atmak mı? Cinayet girişiminden sonra mı? Cass şimdi onun önünde duruyordu. Ona öfkeyle bakıyordu.

Agnes dudaklarını ıslattı. "Seni öldürmeye çalıştı. Onu dışarı atmana gerek yok." Sesi yumuşaktı. "Dava açman gerek." Elbette. "Onu tutuklamalı mıyım... Cass!" Son sözleri şok bir çığlıkla bitti, çünkü Cass onu bardan çekip omzuna attı, sanki bu çok normal bir şeymiş gibi.

O da kabul ederdi ki, bu tür bir alfa davranışını seviyorsan, bu oldukça seksi bir şeydi. *Belki de seviyorum*. Ama bu normal değildi. Ve bu

bir saldırı, açıkçası bir cinayet girişimi olmuştu ve Cass onu omzunda taşıyarak değil, suç duyurusunda bulunmalıydı...

"Benim," dedi Cass tekrar.

O, Agnes'i kastediyordu. Agnes iç çekerek sağ elini Cass'in sırtına dayadı ve kalabalığı görebilmek için kendini biraz yukarı çekti.

Bir sürü insan ona öfkeyle bakıyordu.

O da sol eliyle dostça bir selam verdi. "Hepinizle tanıştığıma memnun oldum."

Cass homurdandı. Sonra kalabalığın içinden yürümeye başladı... Aslında, daha çok takip ediyordu. Toplanan motosikletçiler onun için daha da açıldılar ve Agnes, saldırganın çoktan ortadan kaybolduğunu gördü. Vay canına. Ne kadar hızlı. Görünüşe göre, Night Strikers'ın lideri *atla* dediğinde, herkes zıplıyordu. Ya da bu durumda, hepsi istenmeyen bir ziyaretçiyi dışarı attılar.

Kimse ona el sallamadı, ki bu oldukça kaba bir davranıştı. Ancak, onlara fikrini söylemeden önce, kendini dışarıda buldu. Cass onu pis barın dışına taşımıştı ve bir an için, onu kaldırıma atıp uzaklaşacağından çok korktu. Sonra bara geri dönüp, onun içeri girmesinin yasak olduğunu ve bunun sorun yaratacağını söyleyecekti. "Uh, Cass..." Agnes boğazını temizledi. Endişeli değil, çekici bir ses tonuyla devam etti, "Cass, benim harika yeni arkadaşım, sakinleşsen nasıl olur..."

Adamın homurtusu sözlerini kesti. "Biz arkadaş *değiliz*."

Oh, ah. "Birisi kavgadan sonra ekstra sinirli. Bilmek iyi oldu.

—*ah!*"

Onu omzundan indirdi.

Ama onu yere oturtmamıştı. Bunun yerine, o...

Kaşları birleşti. "Bu senin motosikletin mi?" Pozisyonunu değiştirdi, bacaklarını ayarlayarak devasa motosiklete bindi ve elleriyle gidonu kavradı. "Çünkü *onu* seviyorum. Yüzde yüz *seviyorum*." Gerçekten seviyordu. Agnes, onun sevimli, kot pantolonlu kışına sadece iltifat etmiyordu. "Bahse girerim, bunu sürdürdüğünde

u uyormuş gibi hissediyorsundur." Mutlu bir i  çekiş kaçtı. "Beni bir tur attırma şansın var mı? Çok, çok dikkatli olacağıma söz veriyorum."

"Benim cesedimin üzerinden geçerek motosikletimi s rebilirsin."

Düz. Hayır, d zden daha gırtlaksı.

Omuz silkti. "O zaman senin cenazen..."

"Agnes."

Gözlerini kırpıtı. Ayrıca caddeyi dikkatlice taradı. Ah... saldırgan adayı oradaydı. Dışarıda yere yığılmıştı. "Affedersiniz!" Agnes, kel ve sakallı motosiklet iye doğru sesini yükselterek bağırdı. "Bu gece bir adamı öldürmeye çalıştınız!"

Adam hızla uzaklaştı. O kadar iri birine göre oldukça hızlıydı.

   çekerek, gidonu bıraktı. Vücudunu çevirerek, artık o güzel motosikletin üzerinde oturuyor değildi. "Affedersiniz," Agnes, Cass yoluna çıktığı için işaret dilinde konuştu. "Ama o adamı kovalayıp tutuklamam gerek." Ka an suçluları kovalamaktan nefret ediyordu. Çok yorucuydu.

"Lanet olsun," diye homurdandı Cass. Agnes'in kalçalarına uzandı. Onu bisikletin üzerine yeniden oturtarak, bir kez daha bisikletin üzerine binmesini sağladı. "Suç duyurusunda bulunmayacağım. Onu tutuklamayacaksın.

"Onu su lamalısın," dedi Agnes Cass'e. Cass'in ağzı açık kaldı. Sonra... gürültülü bir kahkaha attı. Agnes'in kaşları birleşti. "Bu şaka değildi."

Eli kızın uyluğunda kaydı. "Bu etek çok kısa." Eteği birkaç santim daha aşağı çekmeye çalıştı.

Etek aşağı inmiyordu.

Küfretti.

O gülümsedi. "Kısa olduğunu fark ettiğin için teşekkürler. Onu satın almamın tek nedeni buydu."

Yakındaki sokak lambası sayesinde, sert çenesinin kilitlendiğini görebiliyordu.

"Bana bacaklarını açtığında," diye devam etti sert ve derin sesiyle, " ok fazla yukarı çıkacak."

Üzerime  ıktığında... Ağzı açık kalmış olmalıydı.

"Geri  ekil, Agnes," diye emretti. "Sonra kollarını bana dolan beni sar."

Oh, *b i s i k l e t i n* *ü z e r i n d e* ona binmeyi kastetmişti... Y a t a k t a d e ğ i l .
Tabii.

Anlaşıldı.

Barın önüne bırakması için bir araç paylaşım şoförü tutmuştu, bu yüzden eve kendi aracıyla gidemiyordu. Bu mahallede park etmek zor olabileceğinden, bu bilinçli bir tercihti. Tabii, onun gibi bir motosikletiniz yoksa.

Ama Agnes henüz geri çekilmemişti. "Saldırgana karşı gerçekten suç duyurusunda bulunmak istemiyor musun?" diye sordu Agnes. Saldırgan gitmişti, ama hemen peşine düşerlerse...

"Onu fena halde dövdüm. MC adaleti. Bitti."

O kadar emin değildi. "Bu cinayete teşebbüs, en azından saldırı."

Adam homurdandı. "Geri çekil."

Tamam. Geri çekildi. Sonuçta, eve gitmek için araca ihtiyacı vardı. Bu, uygulamayı kullanarak bara geri dönüp bir şoför bulmak zorunda kalmamasını sağlayacaktı.

Cass hemen önündeki koltuğa oturmadı. Ona daha da sert bir bakış attı.

Agnes konuşmaya devam etmeye karar verdi. "İkiniz o eğlenceli çemberin içine girip kavga etmeye başladığınızda, en azından kimin kurban, kimin suçlu olduğu konusunda işler karışmaya başladı..."

"Bana masa ayağıyla saldırdı. Ben kendimi savundum. Dava kapandı." Eğilip motosikletin şasisine asılı olan kaskı çıkardı. Büyük, koyu renkli bir kask. Çenesini sıkarak kaskı Agnes'in başına geçirdi.

O gülümsedi. "Önce güvenlik, ha?" Çene kayışını bağladı. "Bunu takdir ediyorum, ama başkalarından kask ödünç almak ister misin? Böylece sen de korunmuş olursun."

Kadının hala omzunda taşıdığı küçük çantayı aldı. Kadın o çantayı başından beri yanında taşımıştı. Çoğunlukla içinde çok gerekli bazı eşyalar olduğu için. *Silahım gibi*. Agnes durumu gereğinden fazla tırmandırmak istemediği için silahı çekmemişti. Cass çantayı aldı ve kadının çantasını motosikletin yan çantalarından birine koydu. Sonra motosiklete bindi.

Cass, Agnes'in hemen önüne atladı. Çok fazla yer kapladı.

Ayrıca motoru gürültüyle çalıştırdı ve koltuk, Agnes'in bacaklarının altında onu şaşırtan bir gürültüyle titredi ve Agnes'in elleri Cass'in beline dolandı.

"Sıkı tutun," diye emretti.

Parmakları belinde titredi. Sonra biraz daha sert bastırdı. Geceye doğru uçmadan önce, Agnes ona *neden* onu görmeye gittiğini açıklaması gerektiğini fark etti. Neden kasten seksi bir kıyafet giyip, silahını sevimli çantasında saklarken, kasabanın en tehlikeli barına girdiğini. "Ah, Cass, bu gece hakkında..."

"Tam olarak istediğini alacaksın."

Ne istediğini mi? Ama ona henüz söylememişti. Onun FBI ile ortaklık kurmasını umduğunu söylememişti. Onunla. "Öyle mi?"

"Evet, bebeğim, öyle. Night Strikers'ın lideri tarafından uzun ve sert bir şekilde sikileceksin."

Ağzı açık kaldı. Hiçbir şey söyleyemedi.

Motosiklet ileri atıldı ve gece karanlığında hızla ilerlerken, vücudu ona yapışmış halde Agnes, Cass'e canını dişine takarak tutundu.

* * *

"O OROSPU ÇOCUĞU AZ ÖNCE AYRILDI." Sözlerinde öfke kaynıyordu. "Ve yanında bir kadın var. Ateşli bir kızıl. Ona '*benim*' dedi."

Motosiklet çoktan gözden kaybolmuştu.

"Hayır, öldürüldü falan değil." Gölgelerin içinde kambur dururken telefonu daha sıkı tuttu. Arkasında duran binanın ahşap kısmı sırtına baskı yapıyordu. "Cass o pisliği iki saniye içinde yere serdi, sonra da kadını taşıdı."

"Onu dışarı taşıdı mı?"

"Evet." Az önce öyle dememiş miydi?

"Herkesin önünde mi?"

Yine... "Evet."

"Ve ona '*benim*' mi dedi?"

Adam başını salladı. Ne var bunda? "Cass sürekli kadınlarla birlikte oluyor. Kimse onunla uzun süre kalmıyor." Adamın hayatında kalıcı hiçbir şey yoktu. Bağlantıları yoktu. Önemli ilişkileri yoktu. Zayıflıkları yoktu.

"Onları takip et." Emir, yüksek ve net bir şekilde geldi. Ee...

Motosikletin gürültüsü havayı doldurdu, ama Cass ve gizemli kadın çoktan gitmişti. "Bu bir sorun olabilir."

"Onları takip et. *Hemen*. O kadının kim olduğunu bilmek istiyorum. Nerede yaşadığını bilmek istiyorum. Onunla ilgili her şeyi bilmek istiyorum."

Amaç Cass'i ortadan kaldırmaktı. Onun rastgele bir ilişkisini ortadan kaldırmak değildi. Kadınlara zarar vermeyi pek sevmezdi. Hiç onun tarzı değildi. Onları takip etmek ise...

Kahretsin. Bu imkansız olacak. Motosikletini çalıştırdı. Cass'inkinden çok daha az etkileyici, ikinci el ve çok hızlı olmayan bir motosikletti.

Ama elinden geleni yapacaktı. Cass'i bulmaya çalışacaktı.

Kadını bulacaktı. Ve onun kim olduğunu öğrenecekti.

İkinci Bölüm

KIRMIZI IŞIKTA FREN YAPTI.

Ve onun kahkahasını duydu. Tatlı, melodik. Tamamen mutlu. Ne. Oluyor. Lanet. Olsun?

Cass, ona bakmak için geri dönse de ayağını kaldırıma bastırdı.

Kaskın vizörünü kaldırdı. Ne zaman indirdiğini tam olarak bilmiyordu, ama indirmişti. Ve şimdi ona gülümsüyordu. Sokak lambaları onları aydınlatırken, yüzünde güzel bir gülümseme belirdi. "Bu harikaydı!" diye haykırdı. "Bütün vücudum canlanmış gibi! Cidden, titriyorum. İtiraf etmeliyim ki, daha önce hiç motosiklete binmemiştim, ama hep denemek istemiştim. Muhteşemdi. Beş yıldız. Kesinlikle tavsiye ederim."

O sadece ona baktı.

Kız gülümsemeye devam etti. Sonra başını ona doğru eğdi. "Işık yeşil. Vroom, vroom."

Ne? Adam homurdandı. Ona karşı çok homurdanıyordu. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Bir planın olduğunu sanıyordum. Bana bundan kısa bir süre önce bahsetmiştin. Karanlığa doğru muhteşem yolculuğumuza başlamadan hemen önce. Şimdi alaycı davranma."

Onu yalnız ve güvenli bir yere götürmesi gerekiyordu. Onu sikmek için *değil*. Bir FBI ajanını sikmek kötü bir fikirdi. Hızlı ve öfkeli yolculukları sırasında kendine en az on kez söylediği bir şeydi bu. Çok kötü bir fikir.

Ve yine
de... Ve
yine de...

Odaklan. "Senin oyununu bilmek istiyorum." Bir FBI ajanı sebepsiz yere en sevdiği bara gelmezdi. Bu sefer ne olmuştu?

Soruşturma altında mıydı? Federaller onu kullanabileceklerini mi düşünüyordlardı? Şantaj mı yapacaklardı? Siktir et.

Olmaz.

O hızla öne döndü, hızlı sürdü ve tamam, belki de kızın ellerini beline dolayıp vücudunu ona bastırması hoşuna gitmişti. vücudunu vücudunu vücudunu Belki iyi daha daha iyi iyi Belki Agnes'in bir yanı onu biraz çılgına çeviriyordu. Ya da, kahretsin, sarhoş. Ve o asla sarhoş olmamaya çalışırdı. Sarhoş olmak insanı dikkatsiz yapar. Zayıf. Onun işinde zayıflık olamazdı.

Onu nereye götüreceğini bilmediği için - bir FBI ajanını *kapısına* bırakamazdı - evine gitti. Şehrin diğer tarafına. Aslında, şehrin dışına. Dışarıdan bakıldığında çok korkutucu olan eski bir evdi ve başka biri bu evi yenilemeye başlamıştı, ama o adam Teksas'a taşınmaya karar verince Cass bu mülkü satın almıştı.

Özel, güvenli ve geniş bir alana sahip olan bu eski ev, onun için mükemmeldi. Korku filminden çıkmış gibi görünmesi mi? Bonus puan.

Eve girene kadar konuşmadı. Garaj kapısı arkalarından kapandı. Motosikletin motorunu durdurdu ve nazik bir şekilde söylemenin yolunu arıyordu...

"İnsanlar sık sık seni öldürmeye mi çalışıyor?" Agnes kibarca sordu. "Merak ediyorum. Bu gece tek seferlik bir durum muydu yoksa senin için sıradan bir gece miydi?"

Ona dönüp baktı. Agnes artık belini sıkıca kavramıyordu. Ne yazık. Kaskını da çıkarmış ve şimdi tek eliyle tutuyordu.

Garajın ışıkları açıktı, bu yüzden onu mükemmel bir şekilde görebiliyordu. O lanet çiller onu öldürecekti.

"Benim oyum tipik bir geceye," dedi Agnes, sanki bu konuyu uzun uzun düşünmüş gibi. "Sen her şeye karşı çok soğukkanlısın. Biri beni sırtımdan bıçaklamaya çalıştığında, ben hiç de soğukkanlı olamıyorum. Hiç."

Yine homurdandı. Kahretsin. Bunu kesmeliydi. Neden onunla hayvan gibi sesler çıkarıyordu ki? "İnsanlar seni sık sık sırtından bıçaklamaya mı çalışıyor?"

Bir iç çekişle ince omuzları düştü. "İstediğimden daha fazla." Bisikletin üzerinde biraz geriye kayarak aralarına mesafe koydu. "Bir gün bir meslektaşına güveniyorsun, sonra... birdenbire, bir sonraki anda ihanet. Hayat bu şekilde berbat, biliyor musun?"

Evet, biliyordu. İhanet, onun dünyasında oyunun adıydı. Cass, motosikletin kickstandını indirdi ve motosikletten indi.

Motosiklete binmeye devam etti ama kaskı ona uzattı. "Sanırım bu sana ait."

Kaskı almak için uzandı. Parmakları Cass'in parmaklarının üzerinden kaydı ve lanet olsun, damarlarında erimiş lav akıyor gibi hissetti. Kahretsin, kahretsin, *kahretsin*.

"Görünüşe göre..." Başını eğdi. Rüzgârda dalgalanan kalın kızıl saçları omzuna döküldü. "Görünüşe göre ben de öyle miyim? Yoksa belki de barda söylediğin o boğuk 'Benim' kelimesini yanlış duymuşumdur. Sana söylemeliyim ki, bu bana *True Blood* dizisindeki Eric Northman'ı çok hatırlattı."

Kaşları birleşti.

"Ne demek istediğimi anladın mı? Hayır, o zaman sana *True Blood'u* izlemenin veya okumanı öneririm, hemen. Cidden çok seksi. Ya da en azından Eric öyle. Kesinlikle Eric öyle. Dizide hep ona destek olurum. Neyse... sana ait olmam konusunda..." Hâlâ motosikletin üzerindeydi. "Bu yeni bir şeydi."

Cass çenesini sıktı. Onun yanında bunu sık sık yaptığını fark etti. Tıpkı ona karşı sık sık hırıldadığı gibi. Cass yavaşça bir adım geri attı. "Seni koruyordum."

Agnes bir bacağını koltuğun üzerine attı. Vücudunu ona dönük olacak şekilde eğdi ve şimdi yanlamasına onun motosikletinde oturmaya devam etti. Eteği daha fazla yukarı çıkamadığı için savaşı bırakmak üzereydi. "Yaptığın şey bu muydu?" Bir elini göğsüne koydu. Gece boyunca sürerken sırtına bastırıldığı o dik göğüslere karşı. "Ne kadar da centilmensiniz, ama... Korunma istediğimi hatırlamıyorum." Eli düştü. "Aslında, hatırladığım şey benim *sizi* koruduğumdu. Sonuçta, o geniş sırtınız inanılmaz derecede savunmasızdı. Benim muhteşem atma becerilerim olmasaydı, siz...

senin içine saplanmış bir bıçak bulabilirdi, bu da geceni mahvederdi, değil mi?

Kaskı bir kenara attı. "Ne istiyorsun? Madalya mı?" Cass ona doğru atıldı.

Alt dudağını emdi. Seksi bir dudak. *Kahretsin.*

"Bir sıcak bir soğuk davranıyorsun, değil mi?" Agnes aniden meydan okudu. "Bir an beni becereceğine söz veriyorsun, bir an sonra madalya teklif ediyorsun. Bence..." Sözleri aniden kesildi.

Agnes dikkatlice motosiklete binerken, o ona yaklaşmıştı. Cass, ifadesinin çok sert olduğunu biliyordu. Elleri, vücudunun iki yanına gitti, onu koltuğa itti ve belki de başparmakları, uyluklarının dışına değdi. O aptal, kısa etek onun sonunu getirebilirdi. "Ne düşünüyorsun? Beni merakta bırakma."

Eli kalktı ve göğsüne bastırdı. "Bence..." Başını biraz geriye eğdi. "Bence şu anda beni öpmek istiyorsun." Sözlerinde şaşkınlık vardı.

Haklıydı. Onu öpmek istiyordu. Ama... "Ne tür bir oyun oynadığını bilmek istiyorum."

"Ben de seni öpmek istiyorum. Bu bir oyun değil. Bu gerçek." Sonra gözlerini devirdi. "Peki, benden derin, karanlık bir itiraf mı istiyorsun? Bu gece senin peşine düştüm çünkü seninle işbirliği yapmak istiyordum."

Bu olamazdı. Kadın sözleriyle onu başından döndürüyor ve kafasını karıştırıyordu.

"Seni becermekle ilgili lafı biraz abarttım çünkü barda diğer insanların dinlediğini biliyordum ve 'Merhaba Cass. Beni hatırladın mı? Ben FBI ajanı Agnes Quinn. Kısa bir süre önce federal ajanlarla gizli bir anlaşma yaparken tanışmıştık' gibi bir şeyi yüksek sesle söylememin hoşuna gitmeyeceğini düşündüm."

Boğazında yine bir hırıltı yükseldiğini hissetti. Cass onu bastırdı.

"İlk heyecan verici karşılaşmamızı hatırlıyorsun, değil mi?"

Heyecan verici olmamıştı. Ama evet, hatırlıyordu. Onu unutmak oldukça zordu.

"O zaman kendimi tanıtmıştım, elini sıkmaya çalışmıştım ama sen..." Kadın *tsk tsk tsk diye ses çıkardı*. "Beni öylece bırakıp gittin. Bir bayana yapılabilecek en uygunsuz şeydi."

Bu kadını asla bekletmemeye karar verdi. "Bu gece o barda olduğumu nasıl bildin?"

"Çünkü The Bottomless Pit, Strikers'ın bilinen bir mekanıdır?" Eli göğsüne baskı yapmaya devam ediyordu.

"Orada olmasaydım, başın büyük belaya girecekti."

"Bu, giydiğin o havalı siyah botların topuklarına kadar seni şok edebilir, ama ben sorunlarla nasıl başa çıkılacağını bilirim."

"Öyle mi?" Bir meydan okuma.

"Deneyin ve görün."

Yapmamalıydı ama...

"Öp beni," diye fısıldadı. "Bunu yapmak istediğini biliyorsun."

Gerçekten yapmak istiyordu. *Yapmamalıydı*. Onu yoluna göndermeliydi, ama... "Seninle ortaklık yapmayacağım. FBI ile çalışmayı bıraktım."

"Gerçekten mi?"

"Seni öpersem, bunun hiçbir anlamı olmaz."

"Vay canına. Neden kalbimi parçalamıyorsun? Dudaklarını benim dudaklarıma bile değdirmemişsin. Belki de bunu yaptığında, her şeyin anlamı olur." Bir duraklama. "Neden öğrenmiyoruz?" Elini aniden gömleğine geçirip onu kendine çekti.

Ve ağzı onun ağzına kilitlendi. Onun ağzı da onun ağzına kilitlendi.

Sadece bir öpücük olmalıydı. Hayatında pek çok güzel öpücük yaşamıştı. Pek çok ateşli, tutkulu öpücük. Öpüşmenin harika bir ön sevişme olduğunu biliyordu. Öpüşmek zevk için harikaydı. Öpüşmek harikaydı...

Lanet olası bir ihtiyaç ve vahşi şehvet patlaması. Tüm vücudunu saran bir sel.

Çünkü onun tadı çılgınca idi. Tatlı ve baş döndürücüydü ve onu dört shot tekiladan daha fazla etkiledi. Evet, dört shot. Tüm vücudunu sarstı, kan dolaşımını heyecanlandırdı ve vücudunun her porunda şehvet dalgalandırdı. Penisini kaya gibi sertleştirdi. Elleri onun belini kavradı ve sahiplenircesine ona sarıldı ve onu

motosikletten kaldırdı. Motosikletten indirip kollarına aldı, kızın dili onun diline değdiği anda.

Kız ağzına inledi. Onu daha sert, daha tutkuyla öptü. Agnes bacaklarını onun kalçalarına doladı. Vücudu onun vücuduna süründü ve kızın külotunu yırtmanın ne kadar kolay olacağını bir an için düşündü. Kot pantolonunu açıp, penisini hemen o anda ona sokmayı düşündü. Onu alabilirdi. Alabilir, alabilir ve alabilirdi ve onu öpmek bu kadar olağanüstü ise, onu sikmek kesinlikle akıllara durgunluk verici olmalıydı.

Ağzını onunkinden ayırdı. Elleri omuzlarındaydı. Hayatını kurtarmak için ona tutunuyordu. "Vay canına." Gözleri genişlemiş ve şaşkın bir şekilde onun gözlerini arıyordu. "Hissettin mi?"

Uh, ona dayanan devasa penisi hissetmiş miydi?

"Sanki tüm vücudum alev almış gibi." Memnuniyetle güldü. "Bu bana daha önce hiç olmamıştı." Kararlı bir baş sallama. "Tekrar yapmak istiyorum."

O da öyle istiyordu.

Ağzıları çarpıştı. Açık. Sıcak. Şiddetli. Dilini onun diline sürttü. İnlemeleri onu daha da cesaretlendirdi. Vücudunu onun vücuduna sürüyordu. Onu sıkıca tutarken, yuvarlak, dolgun göğüsleri göğsüne bastırıyordu.

Öpüşmelerinde kontrollü ya da ölçülü bir yan yoktu. Tamamen ateşliydi. Bir patlama gibiydi. Hayatında hiç bu kadar yoğun bir *öpüşme* tepkisi vermemişti.

Kadın ikinci kez ayrıldı. "Vay canına." Derin bir nefes aldı.

Bunu daha önce de söylemişti.

Parlak mavi gözleri onu sabitliyordu. "Lütfen bana aynı şeyi hissettiğini söyle. Çünkü tüm dünyanın yeniden düzenlendiğini hisseden tek kişi ben isem, bu çok garip olacak."

Onun dürüstlüğü onu şaşkına çevirdi. Kadın gözlerinin içine bakıyordu.

Bütün dünya yeniden düzenleniyor...

Hayır, hayır, dünyasının yeniden düzenlenmesine izin veremezdi. Planları vardı. Entrikaları. Düşmanlarına cehennemi yaşatmak. Bir öpücük, iki öpücük onun için hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Değiştirmezdi.

Bacakları yavaşça indi. Bakışları onun üzerinde kaldı. Cass, daha önce onunki gibi mavi gözleri gördüğünü hatırlamıyordu. O mavi gözleri, elleri omuzlarını sıkıca tutarken, şu anda şiddetli bir ihtiyaç ve şehvetle doluydu.

Dudakları, onun dudaklarından dolayı dolgun ve kırmızıydı. Dudaklarını yaladı ve fısıldadı, "Bu durum biraz garip mi olacak? Ateşlenen tek kişi ben miyim?"

Sanki onun devasa penisi yeterli bir cevap değilmiş gibi. "Sen beni tanımıyorsun, Agnes."

Nefesi kesildi. Dudaklarında memnun bir gülümseme belirdi. "Adımı söyleme şeklinizi seviyorum."

O, adını neredeyse *kükreyerek* söylemişti. Hırlayarak. Bunu nasıl sevebilirdi ki?

"Ve ben seni tanıyorum." Ayakları yine onun garajının zeminindeydi. O yüksek topuklu ayakkabılar yere basmıştı. Elleri hala onun üzerindeydi.

O, ellerinin orada olmasını seviyordu.

"Sen Cassius Striker'sın. Büyük, kötü, kötü şöhretli. Düşmanlarının kalbine korku salıyorsun. Ve, ah, orada ne yaptığımı gördün, değil mi? *Striker korku salıyor.*"

Evet, görmüştü. Onun memnuniyetle gülümsemesi göğsünü ağrıtıyordu.

"Her neyse..." Omuzlarını silktili. *Ve ona dokunmaya devam etti.* "Strikers MC'nin liderisin. Eminim ki ya baban ya da amcan senden önce motosiklet kulübünün lideriydi. Ama liderlik unvanını miras almadın. Bunun için çok çalışmak zorunda kaldın." Elleri düştü.

Onların tekrar kendisine dokunmasını istedi. Bunu o kadar çok istediği için Cass bir adım geri attı.

"Hayatta istediğin her şey için çok çalıştığını sanıyorum." Elini uzattı ve sağ elini tuttu.

Kaşları birleşti.

Kız onun elini kaldırdı. "Parmak eklemlerin nasırlı ve sert."

Vücudunun her yeri sertti. Ama evet, parmak eklemlerinde nasır vardı. Nasırlar, her gün ağır bir kum torbasına yumruk atmaktan kaynaklanıyordu.

"Nasırlara rağmen, bu gece saldırgana vurduğun için hala biraz morlukların olabilir." Parmak uçları yumuşaktı, hiç nasırlı değildi, en dikkatli okşamalarla parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyordu. "Ama bu senin için yeni bir şey değil, değil mi? Gençken sokak dövüşleri yapıyordun, sonra yeraltı kafes dövüşlerine geçtin. Orada, acımasız ve tehlikeli bir avcı olarak ünün başladı. Hiç yenilmedin. Hiç."

"Şiddeti severim." Dişlerini sıkarak. "Bu muhtemelen benden uzak durman gerektiği anlamına gelir."

Bir başka yumuşak okşama. "Bence öyle değil. Bence bu bir şeyi *sevmekle* ilgili değil. Bence bu sadece senin kazanma ihtiyacınla ilgili." Elini bıraktı. "Şu anda gizli görevdesin."

Ne?

"Sana üniversitede sanat okuduğumu söylemiş miydim? Yani, yan dalımdı."

Bunun ne alakası vardı ki?

Üniversitede ne okuduğunu *sormuş muydu?*

Agnes ona el salladı. "Bazen çok sessizleşıyorsun ve yüzünde çok yoğun bir ifade beliriyor. Sanırım her zaman söylediklerine ve yaptıklarına dikkat etmek zorundasın, değil mi? Yanlış kişiye takılmamak için sessizliğe bürünmen mantıklı." Alt dudağını ısırıldı.

Onun için o dudağı ısırp koparabilirdi.

Agnes dudağını bıraktığında, içinden bir iç çekiş geldi. "Ama ben yanlış kişi değilim. Ben senin ihtiyacın olan kişiyim. Sana yardım edebilirim."

Kimse ona yardım edemezdi. Hayır, bunu sil. Yardıma ihtiyacı yoktu. "Tatlım..." Sevgi sözcüğünü kasten kullandı ve alaycı bir tonla söyledi. "Ben Doğu Kıyısı'nın en korkulan motosiklet çetesinin lideriyim." Belki de tüm Amerika'nın. "Yardıma ihtiyacım yok. Ne senden, ne de başkalarından."

"Tatlım..." Agnes hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Benim yardımına ihtiyacın var. İp üzerinde yürüyorsun ve yakında düşeceksin."

Hayatta düşmezdi. Ama kadının geri çekilmesini ve birkaç dakika önce söylediği bir şeye odaklanmasını sağlaması gerekiyordu. "Senin

Sanatla ne alakası var?" Neden bu kadar merak ediyordu ki? Ona soru sormayı bırakması gerekiyordu. "Ve bir sanatçı nasıl FBI ajanı oldu?" Kahretsin. Bir soru daha. Artık yeter. Lanet olsun.

Onun tatlı kışını oradan ve kendisinden kalıcı olarak uzaklaştırmanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

Onu buraya neden getirdim ki?

Ama o biliyordu. İçten içe, Agnes'i evine neden getirdiğini çok iyi biliyordu.

Barda söylediği sözler kafasında yankılanıyordu... "*Sikişmek için ne yapmam gerekiyor...*"

"Sanatçı olmak, başkalarının gözden kaçırabileceği şeyleri fark etmek demektir," diye Agnes ona açıkladı.

O bekledi.

Ona gülümsedi. Gamzeleri yoktu. Sadece gözlerini daha da parlak hale getiren geniş, yavaş bir gülümsemeydi.

Sevimli, zararsız ve seksi görünüyordu.

Bu kadın nasıl FBI ajanı olabilirdi? Neden katilleri takip etmek istiyordu ki, sanki bir yerlerde köpek yavrularıyla oynaması gerekmiş gibi görünüyordu? Kurabiye pişirmek ya da onun gibi bir şey yapmak gibi?

Gözleri kısa eteğine kaydı.

Tamam, peki, *tatlı* görünmüyordu. Kesinlikle seksi ve köpek yavruları yerine, isterse bütün gece onunla oynayabilirdi.

"Grayson Stone, FBI'daki amirim."

Ah, sonunda, gerçekten alakalı olan daha fazla bilgi eklemişti. Gerçi, onun zaten bildiği bir şeyi söylemişti. Grayson — ya da arkadaşları ve düşmanları için *Gray* — Stone, çivi kadar sertti. Asla durmayan gerçek bir piçti. Zihin oyunları ve genel olarak zihin karıştırma konusunda bir dahiydi. Adam profil çıkarmak için yaşıyordu ve dünyayı daha iyi, daha güvenli bir yer haline getirmek isteyen sinir bozucu iyiliksever tiplerden biriydi.

Cass ise dünyanın yanışını izlemekten zevk alıyordu. Ya da yangını başlatmaktan.

"Kısa bir süre önce Ajan Stone ile çalıştınız," diye ekledi Agnes.

O başını salladı. "Kısa bir süre önce Ajan Stone'u *kullandım*. Onda benim istediğim bağlantılar vardı." *Çünkü bir katili yakalamam gerekiyordu.*

"Uh, huh. Doğru. Onu kullandın, o da seni kullandı. Tabii. Ama tüm bunları yaptın çünkü ailedensin."

Cass'in kalp atışları aniden kulaklarında yankılandı. *Ne dediğine dikkat etmesi gerekiyor.*

Agnes yüksek topuklu ayakkabısıyla yere vurdu. "Dediğim gibi, başkalarının gözden kaçırabileceği küçük ayrıntıları fark ediyorum. Kemik yapısı gibi. Sen ve Gray'in aynı elmacık kemikleri var."

Aniden elini bir elmacık kemiğinin üzerine koymak istedi.

"Boyunuz aynı, vücut yapınız da aynı, evet, ama asıl dikkatimi çeken şey benzer yüz yapınız." Kafasını sağa eğerek onu inceledi. "Saçınızın dokusu da aynı, ama rengi biraz farklı. Seninki biraz daha koyu. İkinize baktığımda aile bağınızı kesinlikle görebiliyorum."

Hayır. Olmaz. Adam güldü.

Kadın iç geçirdi. "Gerçekten mi? Yüzüme karşı yalan söyleyip, yanıldığımı mı söyleyeceksin?"

O insanlara sürekli yalan söylüyordu. Neden o özel olsun ki?

Ama gülüşü yavaş yavaş sönüverdi. "Gray'in seni göndermediğini söyledin." "Kendi isteğimle geldim. Çünkü birbirimize yardım edebileceğimizi düşünüyorum." Boş ver. "Bu dünyada sadece kendime yardım ederim."

Ama Agnes başını salladı. "Buna inanmıyorum."

Neden inanmayasın ki? "Hanımefendi, beni tanıımıyorsunuz. *Elmacık kemiklerimin* size hakkımda saçma sapan şeyler anlattığını düşünüyorsunuz. Benim içimde kim olduğumu hiç bilmiyorsunuz." Onu korkutması gerekiyordu. Kaçıp bir daha geri dönmemesini sağlamalıydı. "Ben tehlikeli bir adamım."

"Bundan hiç şüphem yok." Agnes başını salladı. "Eğer bu seni rahatlatacaksa, ben tehlikeli bir kadınam."

Gözlerini kırptı. Kafasını salladı. Konudan sapmayı reddetti. "MC'mle bağlantılı tüm suçları bilmelisin."

"Oh, evet. Cinayetler. Soygunlar. Hırsızlıklar. Uyuşturucu kaçakçılığı. Çok fazla hikaye dolaşıyor. Eğer tüm bu hikayelere inanıyorsan, MC'nin Amerika Birleşik Devletleri'nde her gün işlenen her suçtan sorumlu olduğuna eminim." Omzunu silkti. "Ama ben bu tür abartılı hikayelere inanan biri değilim."

Konuşmadı. Kadın son derece soğukkanlı ve rahattı ve o, bu küçük FBI ajanıyla ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Belki de onu sikmek dışında. Onu gerçekten, gerçekten sikmek istiyordu. Onunla konuşmak, sikini sakinleştirmiyordu. Aslında, her söylediği kelimeyle ona karşı merakı daha da artıyordu.

"Karanlıkta çok fazla zaman geçiriyorsun," dedi Agnes aniden

Evet, öyleydi.

"Gray senin profilini çıkardı, biliyorsun. Yani, Ajan Stone çıkardı."

"Tabii ki çıkardı. Çünkü o adam zihin oyunları oynamak için yaşıyor."

Belki de bir içki içmeliydi. Barda birasını bitirebilmiş gibi değildi. O, saldırgana birayı fırlatmaya başlamadan önce. "Sen de öyle, değil mi?" Cass meydan okudu. "Nesin sen, Junior Zihin Karıştırıcı mı? Eğitimdeki Zihin Karıştırıcı mı?"

Burnu yine kırıştı. Kahrolasınca sevimli çiller. "Bunun profesyonel terim olup olmadığını bilmiyorum..."

Gülümsememek için kendini zor tuttu.

"Ama FBI ofisinde yollarımız kesiştiğinde senin hakkında kendi profilimi oluşturmaya karar verdim."

Kasları gerildi. "Bir dakikalık görüşmeden sonra benim hakkımda bir profil mi oluşturdun?"

"Seni bir dakikadan fazla inceledim." Mizah yoktu. Burun kıvrılması yoktu. Sadece ciddiyet vardı.

"Peki, incelemenizde ne keşfettiniz?" Onu tekrar öpmek istedi.

MC ile birlikte karanlığın derinliklerine dalmıştı. Agnes bu konuda haklıydı, karanlıkta çok fazla zaman geçirmişti. O kadar ki, bazen ışığın ne olduğunu bile unutuyordu.

Karanlık. Acı. İhanet. Şiddet. Tekrar tekrar.

Bu geceki kavgadan kaynaklanan adrenalin hala kanında dolaşıyordu. Bir adamı fena halde dövmüştü ve Agnes gece olanlara hiç aldırmış etmemişti.

Belki de beni anlıyor.

Hayır, hayır, imkansız. Kimse onu anlamıyordu. O, bir anlayış aramıyordu. Ama belki o iki beden

karanlıkta birbirine çarpıyordu. Onun yumuşak teni. Onun inlemeleri. O derinlemesine girerken vücudu onun için açılıyordu. Ve onu eziyet eden tüm şeytanları bir süreliğine susturuyordu.

"Sen çok koruyucu birisin," dedi Agnes. "Eğer biri sana aitse, onu *senin olarak* görüyorsan, o kişiyi korumak için ne gerekiyorsa yaparsın. Ya da onun için adalet sağlamak için." Kararlı bir şekilde başını salladı. "İntikam almak için gerekiyorsa, FBI ile bile işbirliği yaparsın. Bu konuda eski kafalısın. Göz gözü, diş diş, iliklerine kadar. Biri sana bulaşırsa, sen ona daha sert bulaşırsın. Onu *daha sert* mahvedersin."

Tamam, yanılmıyordu.

"Seni çok iyi anlıyorum," dedi sevimli, narin FBI ajanı. "Düşmanlarımı mahvetmekten zevk alıyorum."

"Sakin ol kalbim," diye mırıldandı.

O ise devam etti: "Sen kirli bir dövüşçüsün. Yetenekli ama kirli. Kurallara uymuyorsun."

Ah, ama şimdi ona bir şeyi açıklığa kavuşturması gerekiyordu. Cass boğazını temizledi. "Sadece kendi kurallarımı koymayı tercih ediyorum. Her zaman kurallara uymak zorunda olan iyi bir FBI ajanı değilim."

Kadın gülümsedi. Tatlı bir gülümseme değildi. Biraz kötücül bir gülümsemeydi.

Cidden, sakın ol kalbim.

"Eğer *iyi* bir FBI ajanı olsaydım, bu gece seninle burada olmazdım."

Evet, tamam, bitti. Onu beceriyordu. "Beş dakikan var," dedi.

"Beş dakika mı?" Kaşlarının arasında küçük bir kırılganlık belirdi. "Ne yapmak için?"

"Çıkmak için. Bir araç çağırmak için." Hayır, bu akıllıca değildi. Onu evine bağlayan bir iz bırakmak istemiyordu. "Seni eve götürmem için." Onu bıraktığı yerde görülmemesini sağlayacaktı. "Aklını başına alıp benden uzaklaşmak için." İşte, daha iyi. "Aksi takdirde..."

Kadın ona doğru sürünerek yaklaştı. "Yoksa ne olur?"

"Bütün gece *kafamın* karışmasına hiç niyetim yok, ama sevişmeye niyetim var." Özellikle de onu sevişmeye. Yoğun bir gerginlik ortalığı kapladı.

onun aracılığıyla. "Öyleyse..." Bir meydan okuma. Bir meydan okuma.

Gözleri kısıldı. Kafasında düşüncelerin dolaştığını neredeyse görebiliyordu.

Ah, onu manipüle etmeye çalışıyordu. Sanki bütün gece boyunca bunu yapmaya çalıştığını fark etmemiş gibi. Komik bir yan hikaye, o da zihin oyunlarında oldukça yetenekliydi. Bu yeteneğe sahip tek kişi Gray değildi.

Evet, o benim ailem. Kız yanılmıyordu.

En azından, bu konuda yanılmamıştı.

Ama bu muhteşem FBI ajanı, onun Gray kadar *iyi* olduğunu, tüm dünyaya yardım etmek gibi sinir bozucu derecede asil bir özelliği paylaştığını düşünüyorsa...

Çok yanlış.

Cass'in içindeki iyilik ne olursa olsun, çoktan ölmüştü.

Ondan uzaklaştı. Motosikletin etrafında yürürken topukları garajın zeminine vuruyordu. Tap. Tap. Tap. Elini gidonun üzerinde gezdirdi. "Uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım."

Tamam... yani, bu onun kaçacağı kısımdı. Peki neden içinde kıskançlık yükseliyordu?

Onlar yabancılar. *Yabancılar*. Onun sevgililerini umursamamalıydı. Ama umursuyordu. Ondan önce onunla yatan herkesi yok etmek istiyordu.

"Ben tek gecelik ilişkiler yaşamam, ama seninle burada olduğumu düşünürsek, muhtemelen buna inanmayacağını anlayabiliyorum."

Uh, huh. Elleri yumruk oldu. *Kız gidecekti*. O da bunu istiyordu.

Hayır, istediği şey, onun kısa eteğini yukarı çekip istediğini *almak ve almakti*. "O zaman eve gitmeye hazır mısın? Vahşi tarafta yeterince dolaştın mı?"

Eli bir kez daha parlak gidonun üzerinde gezdirdi. "Hayır." Ona dönerek, "Senin için sakıncası yoksa, vahşi tarafta biraz daha kalmak istiyorum," dedi.

Bu, birinin şimdiye kadar söylediği en kibar söz olmalıydı...

Agnes boğazını temizledi. "Bir kadın, sikilmek için ne yapmalı..."

Cass ona atladı. Cass öne doğru atıldı, aralarındaki mesafeyi kapattı ve ağzını onun ağzına yapıştırdı.

Üçüncü Bölüm

HATA. Hata. Hata.

Sanki bunun büyük bir hata olduğunu bilmiyormuş gibi. Sanki Agnes, güvenlik bölgesinden çok uzaklaştığını ve körlemesine uçtuğunu farkında değilmiş gibi.

Cass, kurallara uyan bir muhasebeci değildi. Kurallara uyan, düğmeleri iliklenmiş bir FBI ajanı değildi. Saatlerce ona büyük ticaretlerinden bahsedecek kibirli bir borsa simsarı değildi...

Geçmişte çıktığı tüm erkekler.

Çıktığı ama yatmadığı erkekler.

Çünkü Cass'e söylediği şey doğrudu: tek gecelik ilişkiler yaşamıyordu. Yıllardır bir sevgilisi olmamıştı. Kendini bırakıp çılgınlık yapan bir tip değildi.

Ama...

Bu gece, öyleydi. Onunla birlikteyken öyleydi.

Onu evinde taşırken içinden bir inilti kaçtı. Garajda onu öpmeye başlamıştı. Ağız ağızına değdiğinde, damarlarında elektrik akımı dolaşmıştı. Filmlerde gördüğünüz ama gerçek hayatta asla bulamadığınız türden olağanüstü bir tepkiydi. Dizleri titriyordu. Ayak parmakları kıvrılmıştı. Vücudu ağrıyordu.

Evet, ondan uzaklaşabilirdi. Güvenli yolu seçebilirdi. Ama...

Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Çıktığı hiçbir erkekte böyle hissetmemişti. Bir kıvılcım hissetmek istemişti. Ama hissetmemişti.

Cass'e karşı hissettiğim şey bir kıvılcım değil. Bir cehennem.

Yalnızlığa alışmıştı. Acıya. Gece geç saatlerde onu saran hüznün. Bu sefer, bu gece... farklı bir şey hissedecekti.

Sonsuza kadar sürececek bir şey değildi. Sonuçta, Cass'e açıklamaya çalıştığı gibi, onu araştırmıştı. Çok, çok dikkatli bir araştırma. Onu, kendisinin bile bilmediği kadar iyi tanıyordu.

O, bir ilişkiye bağlanmak istemiyordu. Mutlu son, onun sözlüğünde yoktu. Haklıydı. Onun sözlüğünde de yoktu. O yolu daha önce denemiş, sonra kendini bir mezarın başında bulmuştu.

Kolu Cass'in boynuna dolanmıştı. Onu kendine çekmeye ve geçmişten gelen, şimdiki zamanına sızmak isteyen kederi uzaklaştırmaya çalışırken kollarını daha da sıktı. Olmayacaktı. Bu anı, bu sefer yaşayacaktı. Mesele aşk değildi. Ya da aptalca bir çitlerle çevrili bir gelecek değildi. Sadece ihtiyaçtı. Seks. Cass'in ayrıntılı profiline dayanarak, onun yatakta harika olacağından oldukça emindi. yatağın içinde harika olacağına emindi. *Kendisinin* nasıl olacağından pek emin olmadığı için - çok uzun zaman olmuştu - Agnes, bu geceyi ikisi için de unutulmaz kılmak için onun harika kişiliğine güveniyordu.

Onu yatağa yatırdı.

Agnes bir kez sıçradı. Ona bakarken saçlarını gözlerinden çekip attı.

Cass, çok karanlık ve ürkütücü bir yatak odasında, yatağın kenarında duruyordu. O sadece büyük, tehlikeli bir gölgeydi ve Agnes'in içinden hafif bir tedirginlik dalgası geçti. "Işığı aç," diye emretti Agnes.

"Neden?" Derin. Gürültülü. "Işıқта daha az korkacağımı mı düşünüyorsun?"

Harika bir soru. "Evet, aslında öyle düşünüyorum."

Adam uzanıp yatağın yanındaki lambayı yaktı. Çok fazla aydınlatma sağlamıyordu ve ışığın onu daha az korkutucu hale getireceğini umuyorsa, bu umut boşunaydı. Yumuşak ışık sadece yatağın etrafına yayılıyordu. Cass'in yarısı gölgede kalmıştı. Yani adamın bir tarafı aydınlık, diğer tarafı karanlıktı.

Sanki bu onun hayatının öyküsü değilmiş gibi. Karanlık ve aydınlık arasındaki bir mücadele.

Topuklu ayakkabılarını çıkardı. Ayakkabılar yere çok gürültülü bir sesle çarptı.

"Hayır demek için son şansın," dedi adam boğuk bir sesle. "Bu yatak odasından kaçmak için."

Böyle bir şey olmayacaktı. Kaçmak yerine, onun kemerine uzandı. Parmakları biraz titriyordu, ama titremeyi görmezden geldi. O küçük titremeyi gerçekten engelleyebileceği de yoktu. Sinirleri ve adrenalinle hareket ediyordu ve FBI ajanlarının bile parmakları ara sıra titrerdi.

Kemerini çözdü. Kot pantolonunun düğmesini açtı. Fermuarını indirdi. Sürpriz, sürpriz, Cass boxer ya da slip giyen tiplerden değildi. Sadece komando. Sanki bunu onun hakkında tahmin etmemiş gibi. Tahmin edemediği şey, onun tam olarak ne kadar büyük olacığıydı. Ağır, tam boy ereksiyonu parmaklarına çarptı. Beklediğinden çok daha sert... ve beklentileri yüksekti. Belki de bu noktada, deneyimi fazla olmadığını söylediğinde ne demek istediğini ona açıklamalıydı...

Yıllar oldu. Yavaş gitmemiz gerekebilir.

Ama yavaş gitmek istemiyordu. Çok yavaş giderse, fikrini değiştirebilirdi. Onu dolduran bu harika beklenti ve açlık hissini kaybedebilirdi.

Hayır, yavaş olmayı unut. Hızlı olacaktı. Saatte iki yüz mil? Bu yeterince hızlı olur mu?

Öne doğru eğildi, başını eğdi ve ağzını onun penisinin başına koydu.

"Agnes." Elleri omuzlarını sıktı.

Ağzını daha da açtı. Onu daha derine aldı. Yaladı ve emdi, tadını çok sevdi. Cass'in tadı güzeldi ve onu sınırına, sonra da ötesine itip itemeyeceğini görmek istedi. Bu harika olmaz mıydı? Agnes Quinn, büyük, kötü motorcuyu kendisi için çıldırtıyordu...

"Cass!" Adam geri çekilince, onun adı ağzından çıktı. Ve onu geri itti. Geriye ve yatağa doğru. Adam onun üzerine eğilirken, omuzları yatağa çarptı.

"Sen istediğini doğrudan elde edersin, değil mi tatlım?" diye sordu ona.

"Hayat çok kısa..." Ve çok kırılgan. "Başka bir şey yapmak için."

"Peki. O zaman şimdi benim istediğimi alma sırası bende." Elleriyle kadının uyluğunun içini okşadı. Eteğinin kenarını yukarı doğru itti. Daha yukarı...

Nefesini tuttuğunu fark etti. Adam ona dokunduğunda, yumuşak ipek külotunun üzerinden onu okşadığında, nefesini tuttuğu havayı bir anda dışarı verdi.

"Sence benim için orgazm olman ne kadar sürer?" diye sordu Cass.

Hiçbir fikri yoktu, ama kalçaları onun okşayan parmaklarına karşı hevesle aşağı doğru itiyordu. Külotu engel oluyordu. Onu aşağı çekip kenara itip yolundan çekebilseydi, bu harika olurdu.

"Neyi seversin, FBI Ajanı Quinn?" diye sordu Cass.

Kim bilebilirdi ki? O bilmiyordu. Birlikte öğrenebilirlerdi. "Ah... bu çok iyi." Nefes nefese.

"İyi olması benim istediğim şey değil. Çıglık atmanı istiyorum."

Bu mümkün müydü? "O zaman külotumu gerçekten kenara çekmelisin."

Öyle yaptı. Onları aşağı çekmedi. Yırttı. Ses çok yüksekti ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Yumuşak bir kahkaha atarak, ipek parçayı bir kenara attı. "Ah, tatlım. Külotun ilk kez yırtıldı mı?"

Evet, öyleydi. Külotu her gün yırtılmalı mıydı? Bazı insanlar için bu normal miydi?

"Belli ki yanlış erkeklerle birlikte olmuşsun. Kötü bir adamın seni siktiğinde nasıl olduğunu sana göstereyim."

O, kadının bacaklarını ayırdı. Eteği direnmeyi bıraktı ve kadını tamamen ortaya çıkardı.

"Güzel," diye fısıldadı Cass.

Bu iltifat için "teşekkür ederim" demesi mi gerekiyordu? Açıkça çok fazla düşünüyor ve endişeleniyordu, aşırı düşünmeyi bırakıp *duygularını* açması gerekiyordu, ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu ve...

Ağzı kadının üzerindeydi.

Evet. Tam. Üzerinde.

Klitorisini yalıyordu. Klitorisini emiyordu. Sonra içine girmeye başladı

içine girdi.

Sarsıldı ve yatakta kalkmaya çalıştı, ama adamın elleri kalçalarını sıkıca kavradı. Adam başını kaldırdı.

Oh, vay canına. Vahşi arzu, onun açıkça görebildiği yüzünün yan tarafını işaret ediyordu.

"Seni boşaltmamı ister misin?" diye sordu Cass boğuk bir sesle.

Evet, lütfen. Kız başını salladı.

"Güzel. O zaman sana verdiğim her şeyi al." Ağzı tekrar ona döndü. Acımasızca. Talepkar bir şekilde. Dilini kullanarak onu okşadı. Klitorisini emdi. Cass onu titretip, çığlık attırıp, kendisine doğru eğilmesini sağladı. Büyük parmağını içine soktu. Sonra bir tane daha. Yalamaya devam etti. Tadına baktı. Aldı.

O, onun için paramparça oldu. Kalçaları onun ağzına bastırdı. Elleri yatakta yumruklandı ve uzun, sert bir dalga halinde boşaldı, bu da uyluklarını titretip tüm vücudunu sanki bin parçaya ayrılmış gibi hissettirdi.

O onu yalamaya devam etti. "Çok tatlı..." Agnes'i artçı sarsıntılar sardı.

Adamın başı yavaşça kalktı. "Artık benim için hazır olduğuna göre, çığlık atana kadar seni sikeceğim."

Çığlık atmadan önce nefesini toparlaması gerekiyordu. Ve deli gibi nefes nefese olduğu için bu çok zor olacaktı.

"Seksi üstün gitmeli, tatlım."

Şimdi tatlı mı olmuştu? Bir dakika önce tatlım değil miydi? Ya da... FBI Ajanı Quinn? Belki bir zamanlar prenses bile? Evet, evet, ona öyle dediğini çok net hatırlıyordu...

"Yardım edeceğim." Üstünü başından çekip yere attı. Elleri onun altına kaydı ve bir saniye sonra sütyeni de bir kenara düştü.

Ağzını hemen sıkı bir meme ucuna kapattı. Yaladı. *Sertçe* emdi. Kızın gözleri neredeyse geriye devrildi. Sağ eliyle diğer göğsünü yakaladı. Meme ucunu çekiştirdi. Alay etti. Hafifçe çimdikledi.

Tahrik onu sardı. Yine. Özellikle de...

Sol eli tekrar bacaklarının arasına gitmişti. İki parmağı *içindeydi*. Onu genişletiyordu. İtiliyordu. Onu titretmişti.

Tamamen kontrolünü kaybetmişti. Vücudu kendisine ait değilmiş gibi görünüyordu. İhtiyacı, hissettikleri ve onun yaptığı her şeye kapılmıştı... *Daha fazla, lütfen. Durma. Sakın durma.*

"Başlığı tut." O
çekilmişti.

Neden bunu yaptı?

Gözlerini kırptı ve yatağın yanında onun gölgeli silüetini gördü. Komodin çekmecesini açtı. Gözlerini kısarak baktı, sonra onun prezervatif paketini çıkardığını fark etti.

Bu gerçekten oluyor.

Adam paketi elinde tuttu. "Beni yakın zamanda unutmayacaksın."

Hayır, unutmayacağından emindi.

"Yatak başlığı," diye emretti. "Ellerini ona dolaştır. Sıkı tutun."

Şey...

Yuvarlandı. Başlığa doğru koştu. Kahretsin, bu muhtemelen çok seksi olmayan bir görüntüydü. Sadece eteği vardı ve eteği belinden çok yukarıya kadar çıkmıştı. Muhtemelen eteği çıkarmalıydı. Hızlıca çıkardı. Hızlı bir hareketle çıplak kaldı.

Elleri uzandı ve tahta başlığı kavradı. Adam arkasında yatağa tırmandığında başını çevirdi.

Adam tamamen soyunmuştu. Dalgalı, güçlü kasları hakkında hızlı bir izlenim edindi. Çok fazla güç. Çılgın bir seksilik.

Sağ eli kadının saçlarını kavradı ve avucunda çevirdi. Saçını çekmiyordu. Ona zarar vermiyordu. Onu tutuyordu.

Diğer eli ise kıcını okşadı. "Bacaklarını aç benim için."

Bacakları zaten açıktı. Ama kız biraz daha açtı. Başucundaki yatağı sıkıca kavradı. Biraz öne eğildi, kalçalarını ona doğru çıkardı. Adamın geniş penis başı kızın iç kısmına dokundu. Kız nefesini tuttu ve adamın...

Sol eli beline kaydı. İçine girerken onu sıkıca kavradı. Her santimini doldurdu. Onu gerdi. Onu sahiplendi. Onu *ele geçirdi*.

"Cass!" Onun adı, vahşi bir çığlık olarak ağzından çıktı. Her iki eli de başlığa daha sıkı tutundu. O kadar büyük, o kadar kalındı ki, acı çekmenin eşiğindeydi. Garip bir zevk-acı karışımıydı ve vücudu bu iki gücün hangisinin kazanacağından emin değildi. Her kas gerildi.

Evet, tamam, uzun *zaman* olmuştu. Muhtemelen ona bu eğlenceli gerçeği, belirli bir zaman da ekleyerek söylemeliydi.

"Çok sıkısın."

Evet, bunun *farkındaydı*. Nefesi hızla girip çıkıyordu. Girip dışarı.

Hiç küçülmedi. Aksine, Cass *daha da* büyüdü. Ve çok gergin kalmıştı.

"Son sevgilin..."

"Bir sevgilimle birlikte olalı yıllar oldu ve bir kadına bu kadar büyük olacağını söyleyebilirdin!"

Elini beline daha sıkı doladı. "Yıllar mı?"

Kız kekelememişti. Bundan emindi. "Yıllar," diye çıkardı. "Siktir," diye homurdandı adam.

Evet, tam da o işin ortasındaydılar. Ama daha önce hissettiği harika, çılgın heyecan, belirsizlik ve korku damarlarına yayılırken hızla buharlaşıyordu. Zevke tutunup bırakmamak buraya kadarmış.

Elleri başlıktan kalkmaya başladı.

"Hayır." Adamdan gelen alçak bir emir. "Dayan. Vazgeçme."

Saçlarını bıraktı. Büyük, güçlü eli vücudunun etrafında dolaştı. Açık bacaklarının arasına girdi ve klitorisini okşamaya başladı. Ağzı boynunda kaydı, onun farkında olmadığı kadar hassas yerlerini yaladı, emdi ve öptü, o sert, nasırlı parmakları klitorisini tekrar tekrar okşarken.

Korkunun bir kısmı kayboldu. Vücudu gevşemeye başladı. Artık korku ya da panik modunda değildi. Ve onun kötü parmaklarına doğru itiyordu. İnliyordu.

"Böyle daha iyi," dedi adam
boğuk bir sesle. Evet,
öyleydi. Daha iyiydi.

Geri çekildi. Derinlemesine girdi. Yavaşça, santim santim, ta ki onu
tekrar tamamen içine alana kadar.

Kadın tekrar gerildi, ama acı hissetmedi. Sadece şimdi oldukça
harika olan bir sıkılık hissetti.

Geri çekildi.

Kadın beyaz parmaklarıyla başlığı tuttu. Adam
kadının içine girdi. Yavaşça, santim santim.

Kalbi göğsünde çarpıyordu.

Parmakları, klitorisini okşarken onun ne istediğini tam olarak
biliyordu.

İçinde yine bir heyecan dalgası yükseldi.

O geri çekildi.

"Cass!" Onun içinden talepkar bir çığlık çıktı.

Adam ona girdi. Yine, yavaşça. Acı verici bir şekilde, santim
santim. Adamın büyük penisi, kadının başı geriye doğru eğilse bile, ona
sertçe girdi.

"Kendini tutma!" diye yalvardı Agnes. Artık yoktu. Artık kendini
tutmak için bir neden yoktu. "Bana her şeyi ver."

"Bunu kaldırılabileceğinden emin değilim."

Oh, ne alaycı bir piç. Ve belki, iki dakika önce, kendisi de emin
değildi. Ama şimdi... "Bana. Her şeyi. Ver."

O geri çekildi. "Cass!"

Derinlemesine girdi. Santim santim değil. Bu sefer değil. Bu seferki
itişinde zar zor kontrol edilen bir vahşilik vardı ve o bunu sevdi.
Kalçaları çılgınca sallanmaya başlayınca kendi kontrolü de kırılmış
gibiydi. Geri çekildi, sadece ona sertçe vurmak için. Tekrar tekrar.

İkinci bir orgazm onu sardı. Hızlı ve tüketici bir çığ gibi, hayatında
hiç hissetmediği kadar güçlü bir zevk patlamasıydı. Agnes ağzını açıp
çığlık atmak istedi, ama yapamadı. Zevk
—serbest bırakma çok güçlüydü. Tek yapabildiği nefes nefese kalmak
ve titremekti, iç kaslarının onun uzun penisi etrafında sıkışıp
kasılmasını hissedebiliyordu.

"Oh, lanet olsun, evet." Adam tekrar tekrar ona girdi. "*Lanet olsun,
evet.*"

Sonra elleri onun ellerinin üzerine uçtu. Sıkıca tuttu. Bütün yatak sallanıyor ve titriyordu, ve yatak başlığı duvara tekrar tekrar ęarpıyordu. *Güm. Güm. Güm.* İtmeleri acımasızdı. Çok güçlüydü. Çok sertti. Çok tüketiciydi. Ve o bunu sevdi. Sikişmek böyle bir şeydi. Zevk, diğer her şeyi silip süpürürdü.

Boşalma onu dövüyordu. Aynı mı? Başka bir doruk mu? Agnes anlayamadı. Sadece muhteşem yolculuğun tadını çıkarıyordu. Sonra arkasında sertleşti. Ve Cass onun adını *haykırdı*.

* * *

O, bir FBI ajanını *sikmişti*. Muhtemelen... hayır, kesinlikle, *kesinlikle* büyük bir hataydı.

Öyleyse neden ellerini bu kadar sıkı tutuyor ve bunun hayatının en iyi sevişmesi olduğunu düşünüyordu?

Onun önünde yumuşak ve sıcaktı. İpeksi bir cilt. Dağınık saçlar. Penisini hala onun içindeydi. *O kadar sıkıydı ki*. Ve hızla ęarpan kalbini kontrol altına almaya ęalışırken, penisini tekrar şişmeye karar verdi.

Yine.

Çünkü onu tekrar sikmek istiyordu.

Bu büyük bir hata olurdu. Tıpkı ilk sikiş gibi. Umurunda değildi.

Onu tekrar sikmek istiyorum.

Ve neden istediğini almamalıydı? Neden onu almamalıydı?

Kafasını çevirdi. Omzunun üzerinden ona baktı. Lamba ışığı onun bir kısmına düşüyordu. Aslında, her santimini görmek istediği için, üzerlerine tam ve parlak bir tavan ışığı olmasını tercih ederdi.

Kız ona ciddiyetle bakıyordu. Yüzü çok, çok ciddiydi. Derin bir şey söylemeliydi. Anlamalı. Onun, kendisini tehditkar bir pislik olarak görmesini istemiyordu... "Yıllar, ha? Neden bu gece şanslı piç kurusu ben oldum?"

Tamam, lanet olsun. Bu derin bir söz değildi. Ya da anlamalı. Çok pislike bir sözdü. Ama soru ağızından çıkıvermişti.

Çünkü onun neden kendisini seçtiğini çok merak ediyordu.

Cass hayatında hiç şanslı bir gün yaşamamıştı.

Bu yüzden, genellikle şu mantrayı izlemişti... *şansın canı cehenneme. Sert yaşa.*

İstediğini al.

Az önce istediğini almıştı. Ve bunu tekrar yapacaktı.

Ama önce bu prezervatifi atıp yenisini alması gerekiyordu.

bir tane daha alması gerekiyordu.

O da onun sorusuna cevap vermiyordu, bu yüzden o da bunu kabul etti.

dikkatlice içinden çıkmak için bir an.

Dudaklarından yumuşak bir inilti çıktı ve o donakaldı. "Canını yaktım mı?" Sert. Onu incitmek hiç gündeminde olmamıştı. Bu dünyada narin şeyleri incitmemek onun alışkanlığıydı.

Her zaman silah taşımasına ve bar kavgalarında sert bir şişe fırlatabilmesine rağmen, Cass hala FBI ajanı Agnes Quinn'i dünyadaki narin şeylerden biri olarak görüyordu.

"Hayır, canımı yakmadın. Bir an için emin olamadım ama. İşler biraz, şey, sıkışıktı."

Bana mı söylüyorsun? O kadar sıkı ve sıcaktı ki, neredeyse aklını kaçıracaktı. Tek istediği ona sertçe girmekti. Tekrar tekrar ve...

Onun için iyi hale getirmeliydim. Bu yüzden, onun penisinin etrafında geldiğini hissedene kadar ölümcül bir tutuşla kontrolünü elinde tuttu.

Yataktan kalktı. Banyoya gitti ve prezervatifi attı.

Az önce bir FBI ajanıyla seviştin.

Görünüşe göre, yıllardır sevgilisi olmayan birini.

Evet, sorusuna bir cevap bulması gerekiyordu. *Neden benimle yatmaya karar verdi ki?* ıplak halde yatak odasına geri döndü ve bu sefer tavandaki ışıkları açtı.

Yatak odası anında aydınlandı. Parlak bir ışık.

Kız yatakta pozunu bozarak yüzünü buruşturdu ve gözlerini kırptı. Artık başlığa sıkıca tutunmuyordu. Agnes dönmüştü. Sanki yataktan *atlayacakmış* gibi yatağın ortasında çömelmiş duruyordu ve şimdi onu mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Her santimini. O muhteşem göğüsleri. O ipeksi bacakları.

Ve...

Karnında ve karın bölgesinde yağmur gibi yağın bıçak yaraları.

Nefesi titredi. "Ne. Lanet. Olsun?"

"Oh, bu konuda zorluk çıkaracaksın, değil mi?" Yorganı kapıp vücuduna çekti.

Hiçbir fikri yoktu. İki nefes içinde, odanın diğer tarafına geçti. Örtüyü çekip aldı ve eski yaralara baktı. Bıçak yaraları. Bilmeliydi. Onun da vardı. Ama yavaşça ve dikkatlice, kadının yumuşak tenini kesen ince, beyaz çizgileri saydı. Her birine dokundu.

Yedi. Yedi kez bıçaklanmıştı.

Öldürücü bir öfke kanını doldururken, nefesi hızla girip çıkıyordu. Yavaşça, bakışları yükseldi.

Kadın onun ifadesini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Uh, Cass?"

"Bana onun adını söyle." Tek ihtiyacı olan şey bir isimdi. O piçi bulabilirdi. Onu toprağa gömebilirdi. "Ve onu senin için öldüreceğim."

Dördüncü Bölüm

Strikers'ın çıplak lideri onun için öldürmeyi teklif ediyordu.

Agnes'in o gün bingo kartına yazdığı şey tam olarak bu değildi ama...

Kabul ederdi, teşekkürler.

Tanrım, bu adam çok seksi. Tavan lambası üzerlerine bolca ışık saçıyordu ve bakışları sürekli onun göğsüne kayıyordu. Çok geniş göğsüne. Güçlü kaslı göğsüne. Üzerinde dönen dövmelemin de olduğu göğsüne. Jilet gibi keskin pençeleri olan bir kaplan. Yanan gözleri olan bir kafatası. Sol omzunun üzerinde, siyah kanatlarını açmış büyük bir anka kuşu.

Ve... belki de bakışları aşağıya kaydı. Aşağıya, onun...

"Adını," diye tısladı Cass. "Bıçak bıçağının bıraktığı izleri gördüğümde tanımadığımı mı sanıyorsun?"

Bakışları, onun yanan gözleriyle buluştu. Sol eliyle, vücudunu örtmek için yatak örtüsünü de çekti.

Onun üzerindeki izler konusunda haklıydı. Bir bıçaktan kaynaklanıyordu. Çok uzun zaman önce ona saplanmış bir bıçaktan. Onun için her şeyi değiştiren korkunç bir geceden.

Sanatçı olmak istememişti artık. Dünyadaki güzelliği görmemişti artık. Tek gördüğü karanlıktı. Özellikle de sevdiği adamın yağmurlu mezarlığa gömüldüğünü izlerken. Kendi gözyaşları ile yağmurun farkını ayırt edememişti.

Orada durmuş, ağlayarak mezardaki çiçeklerin gittikçe ıslanmasını izliyordu ve kardeşleri onun için çok endişeleniyorlardı. Onun çok yaralı olduğunu, çok zayıf olduğunu, gitmesi gerektiğini, zamanının geldiğini söylediler.

Sonunda onu mezarın yanından uzaklaştırmışlardı. Agnes, öldüğü güne kadar, Ryan'ın onu kucaklayıp sakinleştirirken onun boynuna yaslanıp ağladığını hatırlayacağından emindi.

"Agnes." Cass elini yanağına koydu.

Agnes irkildi.

Cass hemen elini çekmeye başladı, ama Agnes sağ elini uzatıp Cass'in elini kavradı. Sol eliyle vücudunu örtmek için yatak örtüsünü sıkıca tutarken, Cass'in parmaklarını yanağına daha da sertçe bastırdı. "Bu teklifin çok tatlı."

"Nazik mi? Bir adamı öldürmek istemek nazik mi sence?"

Ona zarar veren birini öldürmeyi teklif etmesini nazik bulmuştu, evet. Ama... "Ben FBI ajanıyım. Benim önümde öldürmekten bu kadar rahatça bahsetmemelisin."

Gözleri parladı. Karanlık ama... sıcaklık.

Yıllardır karanlıkta yaşıyordu. Hayatını değiştiren o geceden beri. Karanlığı sevmeye başlamıştı. Ve Cass ile birlikte olmak, şey, o karanlığın vücut bulmuş hali gibiydi.

Onu bu kadar çeken neden bu muydu? Hiçbir fikri yoktu. Ama o soru sorduğunda...

Neden bu gece şanslı piç kurusu ben oldum?

Agnes ona verecek bir cevap bulamadı. Onun sayesinde uzun zamandır ilk kez kendini canlı hissettiğini söylemek, belki de biraz abartılı kaçardı. Ona dokunduğunda kanının kaynadığını söylemek? Hayır, bunu da söyleyemezdi. Adamın egosunu fazla şişirmek istemiyordu.

Ama her iki ifade de doğrudu. "Orospu çocuğu nerede?" diye sordu Cass. Başını eğdi.

Cass çıplak vücudunu örtmek için hiçbir hareket yapmadı. Çok, çok kaslı çıplak vücutu. Ve çok büyük penisi.

Görünüşe göre, olası cinayetlerden bahsetmek onun coşkusunu azaltmamıştı. İlginç bir nokta.

"Hapishane hücrelerinde çürüyor mu?" Cass bilmek istedi.

"Sanırım senin bağlantıların var, değil mi?" diye mırıldandı.

"Eminim hapishanedeki insanlara ulaşabilirsin."

Adam göz kırptı. *Göz kırptı.*

Dudaklarını sıkıca kapatmasına rağmen, bunu bir onay olarak kabul etti. Onun göz kırpması çok seksi idi. Kaslı vücudu da öyle. O sonsuz gibi görünen karın kasları.

Ve büyük, sertleşen penis...

"O zaten toprağın altında mı? Onu oraya sen mi gömdün, tatlı Agnes?"

Hayır, henüz değil. Ama bu hedef için çalışıyordu. "Benim gerçekten çok tatlı bir yanıml yok. Bu konuda aldanmamalısın. Görünüş aldatıcı olabilir." Sorun çillerdi. En azından, çillerin insanları yanılttığını düşünüyordu. Burnunun üzerinde dağılmış çilleri görüyorlar, onun sevimli ve masum olduğunu düşünüyorlar ve birdenbire... onun saldırısını hiç görmüyorlardı. Çok geç olana kadar.

Quantico'da bir eğitmeni vardı ve ona her zaman boyunu, görünüşünü ve hatta çillerini kendi lehine kullanması gerektiğini söylemişti. İnsanlar onu hafife almak isterse, bu onların ölümcül hatası olurdu.

Cass'in eli biraz aşağı kaydı. Başparmağı alt dudağını okşadı. "Görünüş aldatıcıdır. Ama senin tatlı olmadığın konusunda mı? Ah, bu konuda tamamen aynı fikirde değilim." Daha derin. Daha sert. "O ağzın benim sikimdeyken çok tatlıydı."

Kızarıyor muydu? Şimdi mi? Evet, kızarıyordu. Kızıl saçlı olmanın laneti.

"Ve ağzım bacaklarının arasındayken... oh, evet, *tatlılıktan* bahsetmişken."

Uylukları birbirine sıkıştı. Hâlâ ara sıra harika küçük artçı sarsıntılar hissediyordu.

Eli çekildi. "Ee...?" Kollarını göğsünde kavuşturarak geri çekildi. Bir adım. İki adım.

"Yani... ne?" Bir şeyi mi kaçıırıyordu?

"Bu gecenin kaçma kısmı mı? Kötü adamla yattın. Vahşi tarafta yürüdün. Şimdi güvenli dünyana geri dönebilirsin ve bu bizim sırrımız olacak."

"Bizim sırrımız." Başını salladı. Adamın ona çıkma teklif etmesini beklemiyordu. Bu tek gecelik bir ilişkiydi. Elbette, o ana kadar hiç böyle bir şey yaşamamıştı ve dürüst olmak gerekirse,

ama kaçma kısmı ona pek uymuyordu.

Pencereden dışarıya baktı ve tam o anda bir şimşek çaktı. Dış dünyayı tamamen engellemeyen perdelerin arasından şimşeği gördü. Agnes nefesini tuttu.

Gök gürledi.

"Fırtına geliyor galiba." Kafasını eğerek Cass'e bir kez daha odaklandı. "Ve gece henüz bitmedi. Tek gecelik ilişkinin amacı, bütün gece sürmesi değil mi? Bir saatlik ilişki değil. Tek *gecelik* ilişki." O hevesli penisine bakılırsa, kesinlikle tekrar hazırdı.

O da öyleydi.

"Daha fazlası için çok acıyorsun."

Öyle mi? "O zaman sanırım acımı unutmamı sağlamak senin görevin. Bu zorlu göreve hazır mısınız?"

Elleri yanlarına düştü. Ona doğru bir adım attı.

Sonra kendini tuttu. "Bu senin kaçma şansın."

Ne kadar da tatlı. Örtüleri bir kenara attı. "Ben bunun kötü adamla sevişmek için bir fırsat olduğunu düşünmüştüm." Onun daha önce söylediği sözler. "Gece daha yeni başlıyor." Bir yıldırım daha çaktı. "Bazı insanlar fırtınadan korkar," dedi, meme uçları sertleşirken, onun içinde ne kadar muhteşem hissettiğini hatırladı. "Ama ben? Ben yağmuru severim. Acıyı yıkar." Bazen, bir parçası o mezarlıkta yağmurda öldüğünü düşünürdü. Sonra yeniden doğmuştu — intikam almak amacıyla. "Yağmurda dans edeceğim ve şimşek çakarken güleceğim."

Adam yatağa, onun yanına tırmandı. Henüz ona dokunmadı. "Bu tehlikeli."

Ona dokunmak için elini uzattı. Parmakları, onun güçlü göğüs kaslarının üzerinde kaydı.

"Tehlikeli şeyleri seviyorsun, değil mi Agnes?"

Evet, severdi. Uzun zaman önce iyi bir kız olan Agnes tehlikeden kaçardı. Ama bugünlerde tek yaptığı şey tehlikenin *peşinden* koşmaktı.

"Üstüme çık," diye emretti. "Şimdi benim sikimin üstüne çık." Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Adam onun itaat etmesini beklemedi. Kalçalarını yakaladı. Onu kaldırdı. Üstüne oturttu. Bacakları açılmıştı, bir dizini Cass'in her iki yanına koymuştu.

"Prezervatif al. Bana tak."

Elini uzattı. İkinci denemede, komodini açtı. Bir prezervatif çıkardı. Biraz daha uğraştıktan sonra, paketi açmayı başardı. Evet, tüm bu süreçte son derece sakardı ve tereddütlüydü. Sanki erkeklere sürekli prezervatif takıyormuş gibi değildi.

Onun penisini okşadı. Parmaklarını üzerinde gezdirdi. Agnes, çok yavaşça, o kalın penisin üzerine prezervatifi geçirdi.

Adam nefesini tıslayarak çıkardı. "Oyun oynama."

O, prezervatifi yırtmamaya çalışmaktan çok oyun oynuyordu. Ama blöf yaptı: "Neden olmasın? Bütün gece vaktimiz var."

"*Penisime otur.*"

"Tsk. Tsk. Nazikçe isteyebilirdin."

O nazikçe sormadı. Elini bacaklarının arasına koydu ve klitorisini tamamen ele geçirdi. Nefesinin kesilene ve onun adını tekrar tekrar inleyene kadar ateşli bir şekilde okşadı, ovuşturdu ve çimdikledi. Tekrar ıslandı ve hazır hale geldi, ağrısı olup olmadığı ya da o büyük penis onun içine derinlemesine girdiğinde onu gerip germeyeceği umurunda değildi.

Vücudunu yukarı kaldırdı. Dizlerinin üzerine çöktü ve onun penisine oturdu. Aşağı doğru itti ve onu içine aldı. Santim santim değil. Daha önce yaptığı gibi yavaşça değil.

Tek bir hamlede tamamen içine aldı. Adam olabildiğince derine girene kadar. Kalbi hızlanana, nefesi kesilene ve yine acı ve zevkin ipinde tehlikeli bir dengeye gelene kadar.

Cass'in bir eli klitorisinde kaldı. Parmakları onu daha fazla okşadı.

Diğer eli ise sağ meme ucunu yakaladı. Oynadı ve işkence etti.

"Yukarı, FBI Ajanı Quinn."

Dizlerinin üzerine çöktü.

"Aşağı," diye dişlerini sıkarak söyledi.

O zaten aşağı doğru dalgalanıyordu. Yukarı çıkıyor. Aşağı iniyor. Hızlı ve çılgınca hareket ediyordu çünkü ihtiyaç onu sarstı ve o

klitorisini okşayan parmaklarını ve penisinin onu derinden doldurmasını seviyordu.

Ellerini göğsüne koydu, öne doğru eğildi, penetrasyonun açısını değiştirdi ve, oh, bu daha da iyiydi. Daha da güçlüydü. Hatta...

O geldi. Bam. Patlama. Birden patladı ve zar zor nefes alabiliyordu.

"Benim için geldiğinde inanılmaz hissediyorsun. Hissediyorum. Zevkin beni sıkıştırıyor..."

İç kasları onu açgözlülükle sıkıştırıyordu.

Bir sonraki nefeste, onu omuzları yatağa çarpana kadar yatağa geri attı. "Sıra bende."

Evet, tamam, istediği kadar sıra alabilirdi. Yıldırım yine çaktı.

Sert bir gök gürültüsü.

Adam kadının bacaklarını yakaladı ve omuzlarına attı. Adam daha da *derine* girdiğinde kadın nefesini tuttu.

İtmeleri şiddetli ve hızlıydı. Kontrolsüzdü. Ona tekrar tekrar girdi ve kız karışık örtüleri yakaladı ve ellerini yumruk yapıp onlara sıkıca tutundu.

Bu hoş bir seks değildi. Kolay değildi. Nazik değildi.

Vücudu çalkalayan, ruhu çalan, kalbi hızlandıran *bir sikişti*.

Adam onu sertçe becerdi ve kadın, çılgınca her itişinde kalçalarını ona doğru itti çünkü bunu kesinlikle seviyordu. Geleceği ya da geçmişi düşünmesine gerek yoktu. Sadece bedenleri birbirine çarpışıyordu. Çılgın seks. Dünyayı sarsan zevk.

O yine ona patladı.

Ve kadın da onunla birlikteydi, etraflarında fırtına koparken o zevk dalgasının üzerinde sörf yapıyordu.

* * *

"Barımdan uzak durman gerek."

Oh, evet, bu pek de... *Sen benim şimdiye kadar sahip olduğum en iyi sevgilimsin ve lütfen, lütfen benimle kal,* diye yalvarması değildi ki Agnes sabah olduğunda belki, bir nevi, bir şekilde umduğu şeydi.

Gözlerini açtı.

Sürpriz, sürpriz, Cass tamamen uyanmıştı. Tamamen giyinikti. Yatağın yanında durmuş, çıplak ve dağınık, muhtemelen çok, çok korkutucu görünen kadına öfkeyle bakıyordu. Sabahları asla en iyi zamanı değildi. Özellikle de kahvesini içmemişse. Bu yüzden ona gözlerini kısarak baktı.

"Benim semtime gelip sefalet çekme. Sık sık gittiğim barlardan uzak dur. Dışarıda kal," diye vurguladı. "O muhteşem kışını bir daha kurtaramayacağım. Kavgaya karışmazsın. Bu, FBI 101 gibi olmalı."

"Kahve," diye boğuk bir sesle söyledi. Gece boyunca epey bağırmıştı. Bu tamamen onun suçuydu. Adam bu kadar inanılmaz olmamalıydı.

Koyu renkli kaşları birleşti. Elleri kot pantolonunun beline dayanmıştı. Soluk gri bir gömlek giymişti ve çenesindeki sert sakallarıyla neredeyse iğrenç derecede yakışıklı görünüyordu.

Biri sabahları çok yakışıklı ve konuşkan. Onun hakkında zihninde bir not aldı.

"Konuşmadan önce kahve," diye boğuk bir sesle söyledi. "Güzel... ah, lütfen." Çünkü annesi ona görgü kurallarını öğretmişti. Elbette, annesinin bu harika tek gecelik ilişkiden haberi olması gerekmiyordu, ama... yine de.

Görgü kuralları.

Annesi ve kardeşleri. Asla bilmemeliler. Bazı şeyler onları gereksiz yere strese sokar. "Burada kahve yok. Asla içmem."

Kadın nefesini tuttu. Sesinde büyük bir şok vardı. Belki biraz da ihanet. "Seni canavar."

Adam ona kaşlarını çattı. "Ne?"

"Can...avar." Yani, terbiyesi pencereden dışarı uçmuştu.

"Agnes, ben ciddiyim."

O da ciddiydi. Ayrıca giderek uyanıyor, farkına varıyor ve şunu anlıyordu... *Onunla bir sabahı nasıl geçireceğimi bilmiyorum.*

Karanlık saatlerde ona karşı çok açık ve savunmasız davranmıştı. Yıllardır kimseyle yatmamıştı, yani başka bir insanla aynı yatakta yatmamıştı. Ve seks konusunda...

Yıllar. Yıllar olmuştu.

Görünüşe göre, seks havuzuna geri atlamaya karar verdiğinde, doğrudan derinlere dalmıştı. Herhangi bir yüzdürme cihazı olmadan.

Kendine baktı. En azından üstü örtülüydü.

Çoğunlukla. "Bu, olayın utanç yürüyüşü kısmı mı?"

"Agnes."

"Günün parlak ışığında..." Sesi o kadar da boğuk değildi, ama *ciddi ciddi bir kahve içmesi gerekiyordu*. "Senin önünde çıplak olarak ortalıkta dolaşmak istemiyorum."

"Neden olmasın?" diye sordu Cass. "Dün gece vücudunun her santimini ağızımla okşadım."

Sanki hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi.

Elini uzattı. "Gömleğimi bana uzatır mısın lütfen?" O uzatmadı.

Uzatılmış eline büyük bir sweatshirt koydu.

Büyük, siyah, yumuşak.

"Dışarısı soğuk," dedi sert bir sesle. "Dün gece giydiğin ince gömlekten daha iyidir. Seni daha iyi korur."

"Tamam. Ben, ah, sana geri getiririm." "Sende kalsın."

Yatağa oturdu, hala gömleği elinde tutuyordu. "Külotumu gördün mü?" Sesi kibardı. Külotunu sorarken nasıl kibar olabilirdi? Yine de öyleydi.

"Parçalanmışlardı, tatlım." Oh, doğru, parçalanmışlardı. "Peki sütyenim?"

Parmağının ucunda sallandırdı. Kız onu elinden kaptı ve neredeyse yataktan düşecekti.

Yakışıklı dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Keşke başka bir insan olsaydım," dedi.

Ne, ne?

"Çünkü başka bir hayatta, seni asla ama asla yatağımdan çıkarmazdım, Agnes Quinn."

Bu sözleri hayal mi etmişti?

"Benim önümde çıplak dolaşmak istemediğine göre, giyinmen için sana mahremiyet vereceğim." Bunun üzerine, topuklarını döndü ve kapıya doğru yürüdü. "Bu arada, çantan şuradaki sandalyede. İsteyebileceğini düşündüm, bu yüzden sabah senin için eyer çantasından çıkardım." Cass, o çıktıktan sonra kapıyı kapattı.

Giysilerini giydi. Hızla. Dizleri titriyor, uylukları sallanıyordu. Eteğini, sütyenini, gömleğini ve sonra *onun* sweatshirt'ünü giydi. Onun sweatshirt'ü onu yuttu, eteğinin kenarından aşağıya kadar uzanıyordu. Sıcak ve keskin, erkeksi bir kokusu vardı. Onun kokusu. Onu giymek, ona sarılmış gibi olmak gibiydi.

Hayır. Bu düşünceyi kafandan at.

Topuklu ayakkabılarını giydi. Parmağına onun diş macununu sürüp hızlıca dişlerini fırçaladı ve sonra dağınık saçlarını düzeltmeye çalıştı. Tamamen başarısız bir çabaydı. Agnes çantasını aldı. İçini kontrol etti. Evet, silahı ve kimliği oradaydı. Telefonu da. Telefonunu kullanarak bir araç paylaşım sürücüsüyle randevu ayarladı ve sonra telefonu çantasına geri attı. Birkaç derin, sakinleştirici nefes aldıktan sonra, çantasının askısını omzuna astı.

Artık tereddüt edemeyeceği noktaya geldiğinde, kapıyı açtı. Kararlı adımlarla koridordan ilerledi. Adam mutfakta bekliyordu. Çok modern ve muhteşem bir mutfak. Kahve izi olmayan bir mutfak. Sabahları kafein olmadan nasıl çalışabilirdi ki? Neydi o, süper insan mı?

Adam ona baktı. O da adama baktı. "*Çok güzel vakit geçirdim, teşekkür ederim*" sözlerini geri çekmek zorunda kaldı. Yine kibar olmak istiyordu, ama bir gecelik ilişkide sana orgazm yaşatan adama gerçekten teşekkür etmen gerekip gerekmediğini bilmiyordu.

Biri bu konuda bir görgü kuralları kitabı yazmalıydı.

Ayrıca ona ortaklık teklif etmemesi gerektiğini düşündü. En azından o anda değil. Sanki onunla işbirliği yapması için onu baştan çıkarmaya çalışıyormuş gibi görünebilirdi. Öyle bir şey yapmamıştı. Baştan çıkarma/seks tamamen ayrı bir şeydi. Kendi başına gerçekten muhteşem bir şeydi.

"Barlarımdan uzak dur," dedi Cass sert bir sesle. "MC'mden uzak dur. Benim dünyamda zarar görürsün."

Oh, yine aynı şarkıyı söylemeye başlamıştı. Yaralanma konusunda, önceki gece tehlikede olan oydu, o değil. "Seni tehlikede görürsem, müdahale etmek zorunda kalırım," dedi. "Senin dünyanda ya da benim dünyamda, başın belada olduğunda sana yardım ederim."

Gözleri kısıldı. O gözler çok derin, karanlık ve yakıcıydı. "Benim için kanunları çiğnemeyi mi teklif ediyorsun, Agnes?"

O, onun adını her söylediğinde, içinde kelebekler uçuşuyordu. Büyürken, eski moda adından nefret ederdi. Ama şimdi...

Onun ağzından çıkan bu sözleri çok seviyorum. "Hiçbir şeyi çarpıtmıyorum. Sadece, başın belaya girerse yardım edeceğimi söylüyorum. Kimsenin sana bıçak saplamasına izin vermeyeceğim. Dün gece sana yardım ettim ve eminim ki, o uçan bira şişesiyle yaptığım olağanüstü çabam için bana bir teşekkür bile etmedin."

Ona doğru yürüdü. Ayakkabısızdı. Hâlâ çok uzundu. "Altı orgazmı teşekkür olarak görmüyor musun?"

Altı mı olmuştu? "Bana teşekkür etmek için benimle yattın mı?" Kız başını salladı. "Bu fikir hoşuma gitmedi." Yüzünü buruşturdu.

"Seni istedim, o yüzden seninle yattım. Hikayenin sonu."

Adil. Bu, ona çok daha iyi geldi. "Ben de bu yüzden seninle yattım." Onunla bir ilişki kurmak istediği için *değil*. Sadece ihtiyacı onu ele geçirmiş ve diğer tüm düşüncelerini yok etmişti.

Yüzünde bir anlığına pişmanlık belirdi. "*Bu* hikayemizin sonu, tatlım. Benim dünyamdan uzak dur."

Elini kalbine koydu. "Çok çekicisin. Kadınları nasıl uzak tutuyorsun?" Eli düştü. "Yani, tanrım. Neden kapı kıcımlı vurmadan önce acele etmem gerektiğini söylemiyorsun?"

Gözleri kısıldı.

"Sence düşman olmak zorunda mıyız?" Şimdi gerçekten meraklanmıştı.

Ve biraz da üzgündü. "Çünkü ben bir federal ajanım ve sen..."

"Kötü adam mısın?"

"Bence sen öyle değilsin."

"O zaman yanılıyorsun. Profil tahtasına geri dönüp ikinci denemende ne bulabileceğine bir bak."

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

"Bilmiyorum. Sinirleniyor musun?"

Evet, sinirleniyordu.

"Sweatshirt'ümün içinde seni seviyorum." Büyük omuzlarından birini silkti. "Hiçbir şey giymediğin halini daha çok seviyorum."

"Ben de seni öyle daha çok seviyorum." Çenesini kaldırdı.

Elini uzattı. Çenesinin altına kıvrıldı. Garip bir şekilde dikkatli bir dokunuş. "Arkanı kolla, FBI Ajanı Quinn." Yumuşak bir gürültü. "Sana kötü bir şey olmasını hiç istemem."

Olamaz. O, o olamaz... "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Hayır, tabii ki hayır. Sadece... kimse sana zarar vermemesi daha iyi olur diyorum." Kendini kötü adam olarak tanıtan bu adamın sözleri çok tatlıydı. "Sanırım demek istediğin... beni tehlikede görürsen, sen de öne çıkarsın, ha?"

Başını hafifçe eğdi. Dokunuşu uzadı.

"Belki de sandığından daha çok benziyoruz." Oradan çıkması gerekiyordu. Çünkü bu sadece ateşli seksle ilgili değildi. Bu adamla ne kadar uzun kalırsa, içinde başka bir şey daha uyanıyordu. "Bilgin olsun, sana kötü bir şey olmasını hiç istemem." Sonra, kendini tutamayıp, parmak uçlarına yükseldi. Ağzı onun ağzına değdi. "Hoşça kal, kötü adam." Geri adım attı, ondan uzaklaştı ve hızla gözlerini kırptı.

Gözlerimdeki bu gözyaşları değil. Olamaz.

Garipti, çünkü kesinlikle gözyaşları gibi hissediliyorlardı.

O, onun evi olan o korkunç yapının içinden aceleyle geçti.

Adam onun peşinden gitti. "Seni gitmen gereken yere götüreceğim."

"Hayır. Beni almaya gelecek bir araç ayarladım bile. Merak etme, alma yeri buradan birkaç blok ötede. Senin kapına giden iz bırakacak değilim ya. Senin evinden alınırken görülmemem gerektiğini anlıyorum."

"Seni götürebilirim..."

Kadın arkasını döndü. "Gerek yok." Çantası hâlâ omzundaydı. "Çantamda silah var ve inan bana, onu kullanmayı biliyorum."

"İyisin." Başını salladı. Elleri yanlarında yumruk oldu. "Gerçekten harika bir seks için teşekkürler."

Oh. Belki de orgazmlar için birine teşekkür etmen gerekiyordu. Kafasını ona doğru eğdi. "Şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazmlar için teşekkür ederim"

" Vibratörle yaşadıklarından çok daha iyiydi.

Çenesi düştü.

"Başka bir hayatta görüşürüz, Cass." Onu terk etti. Kararlı adımlarla. Omuzları geriye atılmış. Başı dik. Yüksek topuklu ayakkabıları tıklıyordu. Onun evinden çıktı. Dikkatli, telaşsız adımlarla. Caddeyi geçti. Kaldırımından geçti. Binaların arasına daldı.

Kısa bir yürüyüşten sonra, onu bekleyen arabasını buldu.

İçeri girdi ve araba hareket etmeden hemen önce sağa baktı...

Cass yolun kenarından onu izliyordu. Elleri ceplerinde. Gözlerinde koyu renkli güneş gözlükleri. Ama onun bakışlarını *hissetti*. Onu takip etmişti. Arabaya binene kadar onu izlemişti. Kötü bir adam için çok koruyucu bir davranış.

Elini camın üzerine kaldırdı. Ve onu terk etti.

* * *

ONUN PEŞİNDEYDİ. Evet, ona sapık diyebilirsiniz, ama öyle yapmıştı. Atlanta'nın en iyi mahallesi sayılmazdı, o da çok yüksek topuklu ayakkabılar ve kısa etek giyyordu, saat sabahın altısıydı ve çoğu insan dışarıda değildi?

Kadının arabasına güvenli bir şekilde ulaştığından emin olmak istemişti.

Kötü adamlar bile ara sıra rastgele iyi işler yapabilirdi. Ve bu o kadar da iyi bir iş değildi. Sadece kadını biraz takip etmişti. Sonuçta, bir kadın sana hayatının en iyi seksini yaşattığında, en azından onun arabasına güvenli bir şekilde ulaştığından emin olursun.

Ona tutunursun. Onu bırakmazsın. Onu yatağına zincirler ve orada tutarsın.

Yutkundu. FBI ajanı Agnes Quinn ona göre değildi. Bağlanmak istemiyordu. Sonsuza kadar değil. Kalıcı bir şey istemiyordu.

Kadın gitmişti. İşine geri dönecekti. Ve...

Onu bıçaklayan kimdi? Onun üzerindeki yaralar onu çok rahatsız ediyordu. Yedi kez. Yedi bıçak darbesi. O gece

her yara izini öpmüştü.

Kız ona onu kimin yaraladığını söylememişti. O pisliğin toprağın altında olup olmadığını da söylememişti.

Onun sorunu değil. Tamam, ama...

Biraz araştırma yapmak ne zararı olur ki? O öyle düşünmüyordu.

Araba gitmişti. Artık yoluna devam etme zamanı gelmişti. Yapması gereken anlaşmalar vardı. Ödeşmesi gereken hesaplar. Ezip geçmesi gereken rakipler. Her zamanki gibi.

Ve yine de...

Hâlâ cildinde onun kokusunu alabiliyordu.

Agnes ile geçirdiği geceyi yakın zamanda unutmayacaktı.

Beşinci Bölüm

Kadının Cass'in evinden çıktığını gördü. Kendisine çok büyük gelen bir sweatshirt giyiyordu. Cass'e ait olması gereken bir sweatshirt.

Onları önceki gece kaybetmişti. Ama yenilgiyi kabul etmek yerine, gidip bütün gece Cass'in evinde gözetleme yapmıştı. Çünkü bir önsezi vardı...

O orospu çocuğu onu eve götürmüştü.

Ve kadın bütün gece orada kalmıştı.

O ayrıldığında, adam onu takip etti. Binaların kenarlarında durdu. Gölgelede gizlendi. Kadın bekleyen bir arabaya bindi ve adam da yakınlarda sakladığı arabasına atladı. Ayrıca, onu tekrar kaybederse diye, kadını alan arabanın plakasını da not etti.

Ama onu kaybetmedi. Cass'in onu görmemesini sağladı. O anda o iri yarısı ile uğraşmak istemiyordu. Ya da, dürüst olmak gerekirse, hiçbir zaman. En azından adil bir dövüşte. Night Strikers'ın lideri onu kesinlikle pataklardı.

Cass'in görüş alanından uzak durdu ve kadını Atlanta şehir merkezindeki lüks apartmana kadar takip etti. Adresini ve adını öğrendi.

Ve bir saat içinde şunu da öğrendi...

FBI ajanı. Cass Striker bütün gece boyunca bir FBI ajanıyla yatmıştı.

Telefonunu çıkardı. "Buna inanmayacaksınız." Çünkü iyi bir fırsat yakaladığını biliyordu.

Ve bu bilgi çok değerliydi. Bu, aradığı anahtar olabilirdi — Cass'in tüm dünyasını yıkacak anahtar.

Altıncı Bölüm

Elindeki bilardo sopasını sıkıca kavradı, masayı inceledi ve sonra Cass vuruşunu açıkladı: "Sekiz numara, köşe cebi."

Masadaki diğer adamlar eğildi.

Atışı yaptı. Topu vurdu. Topu sekiz numaralı topa doğru yuvarladı, açığı ayarladı ve top köşe cebine mükemmel bir şekilde girdi. Bitti.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Diğerlerinden bazıları homurdandı. Ama bahis bahistir ve bira, MC'sinin her bir üyesine bedava verilmek üzereydi...

"Bu aralar federasyonla çalışıyorsun diye duydum, Cassius."

Dudaklarındaki gülümseme dondu. Cass, acele etmeden, tüm boyunu kullanarak uzandı, sonra az önce konuşan o orospu çocuğuna döndü.

Bayne Hendrix, iki yardımcısının arasında, yaklaşık bir buçuk metre uzakta duruyordu. Western Mavericks'in o bilardo salonunda işi yoktu. En azından, bela aramıyorlarsa. Açıkça, bela arıyorlardı.

Western Mavericks'in Atlanta'da olması bile gerekmiyordu. Onlar ABD'nin diğer tarafına aitti.

"Şehirden geçiyordum ve eğlenceli bir söylenti kulağıma geldi..." Bayne, birkaç ay önce Mavericks'in kontrolünü ele geçirmişti. Önceki lider, bir motosiklet kazasında hayatını kaybetmişti.

Şüpheli bir kaza mı? Evet, tabii ki. Çok şüpheli. Frenler arızalanmış. Sonra motosiklet alev almış. Böyle bir şey her gün olan bir şey değil.

"Görünüşe göre FBI ajanlarıyla yatmaya başlamışsın." Bayne'in sesi her zamanki gibi aşırı yüksekti. Gözleri Cass'e parıltıyordu. Cass kadar uzun değildi, birkaç santim daha kısaydı ve karnı

Yumuşak. Çok fazla alkolden yumuşak. Çok fazla uyuşturucudan. Ya da belki de çok fazla zamanını, tembellik ederek ve dünyadaki diğer insanların yapılması gereken zor ve yorucu işleri yapmasına izin vererek, düpedüz bir pislik olarak geçirmesinden. Her zamanki gibi, eski, yıpranmış deri ceketini giymişti. Biraz büyük olan ve bileklerinden aşağı sarkan bir ceket. "Planın ne, Cass? MC'leri satıyor musun? O güzel FBI fahişesine girip..."

Sözleri yarıda kaldı, çünkü Bayne artık konuşamıyordu. Cass bilardo sopasını ikiye kırmıştı. Bir parçayı yere attı, Bayne'i yakaladı ve bir anda, Cass o pisliği dizlerinin üzerine çöktürdü. Cass, hala elinde tuttuğu kırık bilardo sopasını Bayne'in çenesinin altına yerleştirdi ve boynuna yatay olarak tuttu. Cass, bir eliyle her iki yanından tutarak bilardo sopasını Bayne'in boğazına doğru sertçe çekti.

Bayne'in başı olabildiğince geriye doğru savruldu ve o da bilardo sopasını yakaladı.

Ne yazık ki, pislik herif Cass'ten sopayı alacak kadar güçlü değildi.

Bayne'in iki yardımcısı hemen silahlarına uzandı. "Evet... hayır."

Cass'in sağ kolu Javion yavaşça konuştu.

Booker. Mississippi kökenli olduğu için yavaş konuşmayı seviyor olabilir, ama Javion çok hızlı hareket etti. Silahını çoktan çekmiş ve nişan almıştı. "Bence bu ikisi bizim müdahale etmemize gerek kalmadan her şeyi hallettiler."

Oh, Cass her şeyi halletmişti. Bir dakika önce Bayne'in sözlerine kapılıp aklını kaçırmış ve öfkeye kapılmıştı.

Agnes hakkında konuşulmasından hoşlanmıyorum. Özellikle de onun amciği hakkında.

Çünkü o benim.

Dur, vay canına. Cidden sakinleşmesi gerekiyordu.

Onu saatlerce becerdiğinden bu yana iki gün geçmişti. İki gün.

Ve o süre içinde onu çok, çok fazla düşünmüştü.

Cass uzun, yavaş bir nefes verdi ve bilardo sopasını kaldırdı.

Bayne hemen uzaklaştı. Cass'e dönerek, adamın eli, boğazında açıkça görünen uzun, kırmızı izi bastırmak için havaya kalktı.

görülebilen uzun, kırmızı izi bastırmak için elini kaldırdı.

Cass, o tahta sopayla çok fazla baskı uyguluyor olabilirdi.

"Bana..." Bayne'den bir hırıltı çıktı. "Bana yanıldığımı mı söyleyeceksin?"

Hayır, değildi. Çünkü rakip MC lideri bilgisini belli ki bir yerden almıştı. Bu yüzden Cass da buna uyacaktı. "Evet, bir FBI ajanıyla yattım." Omuz silkti. "O da harikaydı."

"Bizi birilerine satıyorsun..."

Kırık bilardo sopasını uzattı ve sivri, çatlak kenarını Bayne'in şah damarına dayadı. "Kimseyi satmıyorum. Sikişiyorum. Sikiştiğim kadınların listesini sana göstermem gerektiğini bilmiyordum." Sivri kenarı Bayne'in cildine dokundurdu. "Seni uyarmam lazım dostum. *Benim* işlerime fazla karışıyorsun."

Javion güldü.

"O kadının senin için hiçbir şey ifade etmediğini mi söylüyorsun? Sadece seks arkadaşı mıydı?" Bayne alaycı bir şekilde güldü. Alaycı gülümsemesi cesurcaydı, ama adam terliyordu. Hem de çok.

"Tek gecelik ilişkiler olur." Cass, sesinin gerçekten sıkılmış gibi geldiğini düşündü. "Bununla başa çık."

Bayne sırtıtmaya başladı.

Cass bu sırtışı sevmeydi.

"O zaman umursamıyorsun..." Bayne bilardo sopasına yaslandı. "Ona bir şey olursa?"

Cass ifadesini değiştirmede.

"Çünkü, bak, o benim bir arkadaşıma bir şişe bira fırlattı. Mavericks'e üye olmak isteyen biri."

Cass'i sırtından bıçaklamaya çalışan o pislik, Maverick olmak isteyen biri miydi? Anlaşıldı. "Onun Backstreet Phantom olduğunu sanıyordum." Kollarındaki tüm o kurukafa ve diken dövmeleri onu bir Phantom olarak işaretlemişti.

"O bir Phantom'du. Ama adam bağlılığını değiştirmek istiyordu. Sadece senin güzel Fed'in müdahalesi oldu. Onu utandırdı."

"Ve ben onu patakladım." Düz. "Eğer intikam almak istiyorsa, bana gelebilir." Ama o pislik gelmeyecekti. Çünkü Cass'ten çok korkuyordu.

Yani.

.. *Gerçekten Agnes'in peşinde mi?*

Bayne'in yüzündeki geniş gülümseme, o pisliğin peşinde olduğunu gösteriyordu.

"Adam o kaltağı ortadan kaldıracak. Bir federalin işine karıştığını öğrenince çok, çok sinirlendi. Aslında..." Ah, ama o sırtış Bayne'in yüzünden yumrukla silinmeliydi. "Hatta şu anda ona yaklaşıyor olabilir."

Cass'in vücudundaki her kas taşta dönüştü. "Hayatta olmaz." Bayne'in sözleri kafasında yankılandı. *O kaltağı ortadan kaldıracak... Kaltağı ortadan kaldıracak...*

Bayne gözlerini kırptı. "Ona ne olacağı neden umurunda olsun ki? O sadece bir seks partneri, değil mi? Bir FBI ajanı daha ölse ne olur? Ona bir bağlılığın yok ki. O kaltağı umursamadığın belli." Arkasını döndü. "Bazı pislikler, Bottomless Pit'te onun *senin* olduğunu söylediğine yemin etseler de."

Cass'in eli bilyardo sopasını sıktı.

"Strikers'ın kalpsiz liderinin zayıflığı yoktur. Kendi amcanı bile öldürdün. Hikayeler doğruysa, babanı da. Hiçbir şeye bağlı değilsin." Bayne kahkahalar attı. "Ama yine de orospunun cenazesine çiçek gönderebilirsin. Bu hoş bir davranış ve..."

"Kimse ona dokunamaz." Cass'in ağzından bu sözler fırladı. Alçak, ölümcül ve vahşi bir öfkeyle dolu.

Bayne'in kahkahası yavaşça Cass'e dönünce kesildi.

Tüm gözlerin, tüm kulakların üzerinde olduğunu biliyordu. Yıllardır düşmanları ona karşı kullanabilecekleri bir zayıflık arıyorlardı. Artık bulmuşlardı, en azından öyle sanıyorlardı. Bu zayıflık, küçük bir FBI ajanı şeklindeydi.

Onunla yattığı bir kadın.

Umursanıyormuş gibi davranmalıydı. *Ama kimsenin ona zarar vermesine izin veremem.* Agnes'e zarar verecek biri olduğunu düşünmek bile kanını kaynatıyordu.

"Onun sıradan bir kadın olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı Bayne. "Kimse ona dokunamaz." Yüksek sesle. Net bir şekilde. "O *bana* ait."

Javion yanına yaklaştı. "Cass, az önce herkese onun FBI ajanı olduğunu söyledin."

Farkındaydı.

"Şu anda ne dediğinin farkında mısın?" Javion'dan düşük bir ses çıktı. Sadece Cass'in kulaklarına yönelikti. "Onu sahiplenerek ne *yaptığının* farkında mısın?"

Biliyordu. Javion'un kafası karıştığına göre, Cass kendini tekrar edecekti. Oradaki herkesin anlayabileceği kadar net bir şekilde. "Kimse ona dokunamaz."

"Bence adam ona dokunmaktan daha fazlasını yapacak." Bayne terli alnını eliyle sildi. "Eminim onu öldürecek." Elini indirirken omuz silktilti. "Hemen şimdi. Zavallı, ölü FBI ajanı."

"*Onu durdur.*"

"Onu durdurmak bana düşmez. Bu işi yapması için ona para veren ben değilim." Bayne'in kahverengi gözleri parladı.

Siktir et bu boku. Cass öne atıldı ve elini Bayne'in boğazına doladı. "Onu durdur," diye bağırdı.

Bayne, Cass'in elini tırmaladı.

Cass biraz gevşedi. Bayne'in nefes alıp "Bir FBI ajanı için benimle savaşıyor mısın?" diyebilmesi için yeterli kadar.

"Savaş değil." Cass başını salladı. "*Onu geri çağırırmazsan*, seni burada ve şimdi öldüreceğim."

* * *

İZLENİYORDU. Agnes, birinin onu takip ettiğini biliyordu, çünkü adam çok beceriksiz bir takipçiydi. Dört sokak önce, bir mağaza vitrininde yansıyan görüntüsünü görmüştü. Belki de saat 10'u biraz geçmişti ve karanlıkta gizlendiğini sanıyordu.

Aptal herif *sokak lambalarının* varlığını tamamen unutmuştu.

Bu yüzden onu şehir boyunca takip etti. Onu deli gibi sinirlendirdi ve Agnes, destek çağırmak için telefonunu kulağına götürdü.

"Hâlâ seni takip ediyor mu?" Malik Jones, ikinci çalınıştta telefonu açtığında bunu bilmek istedi. Daha önce de konuşmuşlardı,

kadın istenmeyen takipçisini ilk fark ettiğinde.

"Evet, takip ediyor," diye doğruladı kız, sokak köşesinde dururken FBI'daki baş ortağına. "Boyü yaklaşık 1,98 metre, kilosu 118 kilo, kafası traşlı. Sakalı gür. Bir sürü piercingi var." Sanki The Bottomless Pit'teki pisliği tanımamış gibi. Cass'in arkasından bıçakla yaklaşmanın eğlenceli olacağını düşünen saldırgan. Açıkça görölüyordu ki, adam arkadan saldırmayı tercih ediyordu.

Agnes, adamın birkaç saniye içinde sırtına bıçak saplamaya çalışacağını tahmin etti. Son yarım saatte ona gittikçe yaklaşıyordu. *Öldürmeye mi geldin?*

Sorun değildi. Adam ona yaklaşırken, Agnes ona bir tuzak kuruyordu.

Bu aptal, köşede polislerin ve FBI ajanlarının sık sık gittiğı bir bar olduğunu anlamamış mıydı? Orası, arkadaşlarıyla gidip stres atmak istediğinde uğradığı yerdü. Yavaşça ve kasıtlı olarak takipçisini doğrudan oraya yönlendirmişti. Onu daha iyi kuşatmak için.

Tabii, onunla işini bitirdikten sonra.

"Gözlerim üzerinde," dedi Malik. "Şu anda seni görebiliyorum. Seni... ve onu."

Ah, sadık Malik. Sessiz, yoğun FBI arkadaşını çok seviyordu. Adam fazla konuşmazdı, ama içinde saf bir cesaret vardı. Malik'e her zaman güvenebilirdin. Patronları Grayson Stone gibi, o da çok sadık biriydi. Adaleti savunmak. Masumları korumak.

Yasalara uymak.

Malik, onun yaptığı gibi ara sıra eğilmiyordu. Onun tekrar yapmak üzere olduğu gibi.

"Biraz geride dur," dedi Malik'e. "Onunla bir soru-cevap seansı yapmak istiyorum."

"Ne istiyorsun?"

O pisliği sorguya çekmek için bir fırsat istiyordu. Ama...

"Sanırım harekete geçiyor," dedi Malik aniden. "Solundan geliyor, dikkat et. Dikkat et..."

Bir elinde telefon, diğer elinde biber gazı sıkacağıyla döndü. Tabii ki, pislik ona doğru hızlıca koşuyordu.

Elinde bir bıçak da vardı.

Biri tek numaralı bir adamdı.

Gözlerine doğru biber gazını sıktı ve adam çığlık attı. Çığlığı yüksek ve çaresizdi ve içgüdüsel olarak bıçağı düşürdü ve gözlerini korumak için hareket etti.

"FBI ajanı, seni pislik," diye ona bağırdı. "Bir FBI ajanını *takip edip* saldırmazsın ve saldırmazsın."

Gözleri yaşlarla dolarken defalarca gözlerini kırptı. Sokak lambası onun üzerinde parıldarken dudakları hırlayan bir ifadeye büründü. Bir çığlık atarak ona doğru koştu. Ondan çok daha iriydi. Neredeyse iki katı büyüklüğündeydi ve ayı gibi elleri Agnes'i yakalamaya çalıştı.

Kadın yana doğru adım attı. Adamın yaşlı gözleri ona en iyi görüşü sağlamayacaktı. Belki de bu yüzden kadının bacağını hızlıca kaydırıldığını görmedi. Kaydırdığı ayağıyla adamı yakaladı ve adam kadının önüne, kaldırıma çakıldı.

Ayaklanamadan, Agnes üzerine atladı. Agnes telefonunu cebine soktu ve silahını adamın kafasının arkasına dayadı. "Kıpırdama."

Sonra, adamın bu çok önemli noktayı kaçırmış olma ihtimaline karşı...

"FBI ajanı. Az önce bir FBI ajanını *bıçaklamaya* çalıştın!"

Malik, ona biraz geride kalması için kibarca rica etmesine rağmen içeri girecekti. Bay True Blue, Agnes neredeyse bıçaklanacakken geride kalacak gibi değildi. FBI ve polislerin takıldığı yer yaklaşık yirmi metre uzaktaydı. Bar'dan "yardım" için çıkanlar A g n e s ' i n etrafını saracaklardı. Ama önce...

"Adi herif, seni benim peşimden kim gönderdi?" diye sordu Agnes. Karanlıkta onu takip eden birinin hedefli bir saldırı olduğunu bilmiyormuş gibi.

Elleri kaldırıma çarptı. "Cass!"

Kalbi durdu. Acı onu delip geçti. Cass'in ona bunu yapması imkansızdı. Onun profilini çıkarmıştı. Onun ihtiyacı olan kişi olduğundan emindi. O...

"O pislik bunun bedelini ödeyecek!" Saldırganın yemini.

Onun bağıırışını anlamaya çalışırken silahını ona daha sert bastırdı. Cass'in onu öldürmesi için ona para ödediğini mi söylüyordu? Hayır, bu olamazdı...

"Beni mahvettiği için bedelini ödeyecek!"

Oh, bekle. Rahatlamış bir nefes aldı. "Onun kız arkadaşını öldüreceğim, bunun bedelini ödeyecek!"

Kız arkadaşını mı? "Uh, sanırım yanlış anladın," diye başladı. Saldırgana, onun duygusal olarak bağlı ve yatırım yapmış bir kız arkadaşını değil, tek gecelik bir ilişkiyi hedeflediğini nasıl nazikçe açıklayabilirdi? "Cass bana ne olacağına hiç aldırmış etmez."

Adam kendini kaldırdı. Elleriyle kaldırıma sertçe bastırdı ve dizlerinin üzerine çöktü. Silahı bir iki santim geri çekti, çünkü kazara kafasına ateş etmek istemiyordu.

Ya da... o kadar da kazara yapmayacaktı.

Hayır, ben değil. Ben iyi bir FBI ajanıyım.

O pislik, ona arkadan bıçaklamak için gizlice yaklaşmış olmasına rağmen. Ne pislik bir hareket.

Yakınlarda ayak sesleri duyuldu. "Agnes!" diye bağırdı Malik.

Doğru. Kurtarıcılar gelmişti. İyi adamlar, tam dikkat halindeydiler.

"Arkanı dön," diye emretti Agnes suçluya. "Yavaşça. Ve ellerini her saniye havada tut."

Yavaşça döndü. Ayağa da kalktı. Agnes'in üzerinde yükseldi. Sanki sürekli gözyaşları yanaklarından akıp sakallarına damlayan bir adamdan korkacakmış gibi.

Malik birkaç metre ötede durdu. Silahını çekip nişan aldı. "İyi misin?" diye Agnes'e sordu.

Aslında pek iyi değildi. Ve bazen iyiymiş gibi davranmaktan yoruluyordu. *Gerçekten yorulduğumda, dışarı çıkıp MC liderleriyle ateşli ilişkiler yaşamayı seviyorum.*

Hayır. Birden fazla MC lideriyle değil. Sadece biriyle. Cass.

Ama bu zavallı Malik için çok fazla bilgi olurdu, bu yüzden sadece "Tabii ki. İyiyim. Her zaman iyiyim." diye cevap verdi.

Bir telefon çalmaya başladı.

Bazı polisler barın dışına çıktılar. Üniforma giymiyorlardı, ama o bir kilometre öteden bile bir polisi tanıyabilirdi. Gevşek paltolar ve buruşuk pantolonlar giyen dedektifler. Olayı görünce sertleştiler, sonra onlara doğru koşmaya başladılar.

Telefon çalmaya devam ediyordu. Ses, önündeki saldırganın cebinden geliyordu. İlginç... Onu bıçakla kesip biçtikten hemen sonra bir telefon. Bıçak hâlâ birkaç metre uzaktaydı. "Merak etmeden duramıyorum, bu kişi saldırıyı onaylamak için mi arıyor? Benim gibi küçük birinin öldüğünü onaylamak için mi?"

Telefon tekrar çaldı.

Agnes saldırgana el salladı. "Neden o aramayı cevaplamıyorsun?"

"Sen cevapla, kaltak!" diye bağırdı. "Sen cevapla!"

Oh, peki, eğer ona izin verecekti, o zaman kesinlikle cevaplayacaktı. "Silahını ona doğrult, olur mu Malik?" Sanki sorması gerekiyormuş gibi. Malik asla gardını düşürmezdi.

Yaklaştı. Motosikletçinin yıpranmış ceketinin cebinden telefonu çıkardı. Parmağını ekranın üzerinde kaydırды. Konuşmayı herkesin duyabilmesi için hoparlörü açtı. "Üzgünüm," diye başladı, sesi dostça ve sıcak, "ama ulaşmaya çalıştığınız katil adayı şu anda müsait değil..."

"Agnes?"

Gözlerini kırptı.

"Agnes, *sen* misin lan?" diye sordu Cass.

"Evet, benim. Merhaba." Ses tonu hırıltılıydı. O hırıltılı sesi özlemiş.

"Tehlikedesin." Bir hırıltı.

Olay yerini inceledi. Bir sürü polis vardı. Ortağı hazırды. Suçlu ellerini kaldırmış ve bıçağı artık ona doğru gelmiyordu. Hmm. Üzerinde başka silah olup olmadığını kontrol etmek için onu şimdi araması gerekiyordu. Adamın başka silahları olduğuna emindi. "Şu anda biraz meşgulüm. Sonra konuşalım mı?"

"*Seni öldürmek istiyor.*"

"Zaten denedi. Merak etme. Onu durdurdum." Cass, saldırganın numarasını nasıl bulmuştu?

"Sana geliyorum," dedi Cass. Düz. Sert. "Yoldayım."

Hayır. Muhtemelen bunu yapmak istemiyordu. Etrafta polisler varken olmazdı. "Bu senin işin değil..."

Telefonu kapattı. İnanılmaz derecede kaba. Omuz silkti.

Ama suçlunun onu çok yakından izlediğini fark etti. "Zayıflık," diye fısıldadı. Sonra gülümsedi.

Bu dünyada pek bir şeyden korkmazdı. Ama o gülümseme... o tek kelime... Omurgasından bir titreme geçti.

Bakışları, bıçağıyla kesmeyi seven pisliğe kaydı. Bıçak, en sevmediği silahtı. Çoğunlukla, bıçağın tekrar tekrar vücuduna saplanmasının nasıl bir his olduğunu asla unutamayacağı için. Bakışları, hala havada duran büyük ellere kaydı. Gömleğinin ve ceketinin kolları düşmüştü ve suçlunun sağ bileğinde dönen bir dövme görebiliyordu.

Nefesi kesildi. Ona doğru bir adım attı.

Bir yılan dövmesi. Siyah mürekkep. Yılanın üzerinde karmaşık pullar. Ve... iki baş. İki başlı, hırlayan bir kobraya bakıyordu. Her iki baş da ısırmaya hazır keskin dişler gösteriyordu. Dövme, sokak lambasının ışığı altında açıkça görünüyordu.

"Beğendiğin bir şey mi gördün?" diye alay etti piç kurusu.

Silahını daha sıkı kavradı. Sol elinde adamın telefonunu, sağ elinde silahı tutuyordu. "O dövmeyi nerede yaptırdın?"

Adam güldü.

Dövmeye daha dikkatli baktı. Soluk çizgiler. Yılanın detayları. Ceketinin koluna kaybolan kuyruk. Tam olarak aynı değildi, hatırladığı gibi değildi. Aslında biraz daha büyüktü. Kabuslarındaki iki başlı yılan daha küçüktü, saldırganın bileğine daha yakındı.

Aynı dövme değildi. Ama çok yakındı, çok yakındı.

Bir bıçak aşağı doğru kesiyordu. Çığlıklar. Kan.

Dişlerini gösteren, siyah gözleriyle bana bakan iki başlı bir yılan...

Silahı suçlunun alnına dayadı. "Bu lanet dövmeyi nereden yaptırdın?"

Artık gülmüyordu.

Konuşmuyordu da.

"Uh, Agnes." Malik omzuna dokundu. "Onu ben hallederim. Silahı indir."

Bütün vücudu titriyordu.

Bir bıçak aşağı doğru kesiyordu. Bıçak tekrar tekrar içime giriyordu.
Kan...

"Onu yakaladım," dedi Malik
tekrar. Nefesi hızlandı.
"Agnes," dedi Malik keskin bir sesle.
Silahını indirdi.

Yedinci Bölüm

"NE OLDU LAN?" FBI ajanı Grayson "Gray" Stone sordu. Gray sıradan bir FBI ajanı değildi. Rekor sürede terfi etmiş biriydi. Gray'in sürekli değıştirdiği yeni unvanı, *İcra Direktör Yardımcısı'ydı*.

Adam, Büro'da çok büyük bir güce sahipti. Ve şu anda ona karşı son derece kızgın görünüyordu.

Muhtemelen pazartesi gecesi olduğu içindi. Sevgili karısıyla evde yatakta olmayı umuyordu. Sevgili *hamile* karısıyla. Ve Emerson'la birlikte olmak yerine...

FBI ofisindeydi. Agnes'e öfkeyle bakıyordu.

O, masasının tam karşısına yerleştirilmiş son derece rahatsız koltukta biraz kıpırdadı. Gray deri koltuğuna oturmadı. Masanın arkasında durdu. Ona daha iyi bakmak için.

"Az önce ne oldu..." Agnes başını salladı. Sesini canlı tutarak ona şöyle dedi: "Sinsice bir saldırı, efendim. Olan buydu. Saldırgan arkamdan geldi. Neyse ki, saldırısını engelledim." *Engelledim*. Bu eğlenceli bir kelimeydi. Kafasında dönüp duruyordu. O *engellemişti*...

"Agnes." Düz. Hiç eğlenceli değil. Tipik Gray. "Silahının namlusunu onun alnına dayadığın anı kastediyorum. Seni bunu yapmaya neyin zorladı?"

Oh, evet. Gecenin o kısmı. "Beni öldürmek istedi."

"O zaman onu tutukla. Onu hapse atarız. Bir suçluyu durdurduğumuzda kurallara uyarız. Yakınlarda yarım düzine polis varken, sokakta silahsız bir adamı vurmaya kalkışmayız."

"Onu vurmaya niyetlenmedim. Parmağım tetiğe dokunmaya bile yaklaşmadı." Gray'e gerçekleri söyleme zamanı. "İkimiz de biliyoruz ki

Eğer onun ölmesini isteseydim, o çoktan ölmüş olurdu. Sadece gözlerine biber gazı sıkmazdım. Suçlu bana bıçakla saldırıyordu. Orada onu vurabilirdim ve meşru müdafaa davası açabilirdim.

Küfretti.

"Evet, aynen öyle," diye onayladı kadın. "Yapmadım. Onu vurmadım. Tutuklandı, nezarete sakınlaşıyor. Her şeyi doğru yaptım."

"*Sen bir federal ajansın.*"

Bu ilginç gerçeği biliyordu. Rozetini taşıyordu. Canavarları avlıyordu.

Geride bırakılan kurbanları gördü. Ölüleri gömdü. O...

İntikam istiyordu.

"Anlamadığımı mı sanıyorsun?" Gray'in sesi alçaldı, yüzü gerildi. "Ekibimin her bir üyesinin profilini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Elleri, vücudunun iki yanındaki koltuğun kolçaklarını sımsıkı kavradı. "Judas Long'un dört adet açık tutuklama emri vardı." Adamin kimliğini kısa bir süre önce tespit etmişlerdi. "Benim sayemde, şu anda parmaklıklar ardında. Bence bu, oldukça iyi bir gece çalışması oldu." Gray'in onun hakkında bir profil oluşturması konusunda...

Onun profilinde ne yazdığını bilmek istediğinden emin değildi.

"Hâlâ avlanıyorsun," diye suçladı Gray.

Ah, lanet olsun. Omuzlarını silkti. Belki sandalyesinde biraz kambur durdu.

"Agnes." Düz bir sesle. "Hâlâ avlanıyorsun."

Suçlu. Gerçek şu ki, öleceği güne kadar avlanmaya devam edecekti. *Ya da bana zarar veren ve erkek arkadaşımı öldüren o piçi gömdüğüm güne kadar.*

"Ben de onu aradığımı biliyorsun," diye ekledi Gray. Çünkü elbette arıyordu. Bu Gray'di. "Oluşturduğumuz profile dayanarak suçluyu arıyorum," diye ekledi Gray, çünkü evet, aradığı adamin profilini oluşturmak için birlikte çalışmışlardı. Katili anlamaya çalışırken Gray'in görüşlerini almak istemişti. *Onu anlamak benim amacım değil. Onu ortadan kaldırmak benim amacım.* "Suçlunun en çok

Muhtemelen bir MC üyesi," diye devam etti. "Anlattığın dövmeye bakılırsa, o sıradan bir MC üyesi değildi. O bir Twin Cobra üyesiydi. Çünkü onlar, üyelerine iki başlı kobra dövmesi yapan piçlerdir. Ama saldırıya uğradığında, sadece dövmeyi gördün. Sana zarar veren adamın yüzünü hiç görmedin. Aslında, dövmeli bileğinden başka hiçbir şey görmedin..."

Bileği, evet, çünkü bıçak ona doğru saplanırken yukarıya bakmıştı. Ama sadece onu görmemişti.

Siyah kask. Yüzünü tamamen kapatan koyu renkli vizör. Giydiği koyu renkli, yıpranmış deri ceket. Kanlı ellerimle tuttuğum ceket. Siyah tişört. Kot pantolon. Beni erkek arkadaşımın cesedinin yanında kanlar içinde bırakıp uzaklaşırken giydiği botlar.

"Agnes?"

Gözlerini kırpı. Nefesi titredi. "Bana konuştu." "Bu geceki suçlu mu? Evet..."

"Hayır. Yıllar önce bana saldıran adam." Sanki onun sesini ya da sözlerini unutacakmış gibi. "Bunu onun yaptığını biliyorsun. Güçlü MC'lere girebilirsem, onlara yaklaşabilirsem, ben..."

"Bu mümkün değil. Twin Cobras'tan bahsediyoruz. Onlar gölge gibi adamlar, Agnes. Bunu biliyorsun. İkizler —eğer hikayeler doğruysa—aslında diğer MC'lerde."

O bunun farkındaydı. "İkizler, en acımasız, en sert motorcular olarak bilinirler. Aşırı potansiyel gösterdikleri için seçilirler." Şiddet ve yıkım potansiyeli. "Ama o gizli, iç çemberin içine girmek için kendilerini kanıtlamaları gerekir." "Bazıları taklitçidir." Gray ona bakmaya devam etti. "İki başlı kobra dövmesi hakkındaki hikayeleri duymuşlardır. En tehlikeli piçler olduklarını en tehlikeli piçlermiş gibi davranmak için dövme yaptırıyorlar."

"Evet, sonra da morgda son bulurlar çünkü Takımlara taklitçiler kabul edilmez." Sanki bunu anlamamış gibi. Ünlü gruba ait olduğu iddia edilen cesetleri görmek için birçok morga gitmişti. Onu takip eden adamın dövmesiyle eşleşen bir dövme bulamamıştı.

"Bu geceki suçlu sadece aptal bir taklitçi olabilir."

Judas kesinlikle öyle olabilir. "Belki. Ama birkaç gece önce Cassius Striker'ı da öldürmeye çalıştı. Judas'ın bir FBI ajanını öldürmeye çalıştığı gerçeğiyle birleştirecek, bana göre bu Twin Cobra seviyesinde bir iş."

Gray gözlerini kırptı. "Cassius'u öldürmeye mi çalıştı?"

Şey...

"Bunu nereden biliyorsun?" diye bağırdı Gray.

Oh, her zamanki gibi. "O sırada barda olabilirdim." Daha fazlasını söylemesi gerekmiyor muydu? Umarım gerekmez. Şefini başka bir yöne çekme zamanı. "İkizlerin iç çemberi," dedi kasıtlı olarak. "Erişim sağlayabilirsem, aradığım katili bulabileceğimi biliyorum. Hayır, daha da fazlası, tüm grubu çökertmeye yardımcı olabilirim. Onlar en kötülerinin en kötüsü. Suçlular. Katiller. Sadece şeye ihtiyacım var..."

"Hayır." Masaya ellerini dayadı ve ona doğru eğildi. "MC dünyasına öylece girip, gizemli İkizler'e sızamazsın. Böyle bir şey olmaz. Asla. Anlamıyor musun? Kimse onlara gizli görevle sızamadı. Bunu deneyen ajanlarımız oldu. Büro yıllardır Twins'e sızmaya çalışıyor. Yaklaşan ajanların kimliği ortaya çıkıyor. Bu ajanlar ya tamamen ortadan kayboluyor ya da parçaları bulunuyor."

Kendi parçalarının bulunmasını istemezdi. Agnes yutkundu.

Gray henüz bitirmemişti. Burun deliklerini genişleterek ateş püskürdü: "Twins ile bağlantılı olduğunu düşündüğümüz patlamalar oldu. Gerçek bomba patlamaları, çünkü bu suçlular aşırı uçta. Düşmanlarını sadece yok etmekle kalmıyorlar. Genellikle onları tamamen ortadan kaldırıyorlar. Sana bu olmayacak. Benim gözetimimde olmaz."

Bu konuşmayı daha önce de yapmışlardı. Agnes, İkizlere ulaşmak için gizli göreve gitmekten bahsettiğinde. Ve açıkçası, grubun bu kadar aşırı olması, onları alt etmek için daha çok çalışmak gerektiği anlamına geliyordu. Agnes o gruba girmek istiyordu. Onları içeriden parçalamak istiyordu.

Ama ikizlerden bahsettiğinde, Gray her zaman yoluna engeller koyardı. Belki de farklı bir yol izlemeye karar vermişti.

"Cassius'a geri dönmek istiyorum." Gray'in sözleri kararlı bir ses tonuyla söylenmişti.

Elbette. Çünkü Gray'in bu kadar kolay yönlendirilmesi mümkün değil.

"Judas Long Cassius Striker'a saldırdığında sen barda mıydın?"

"Şey..." Mütevazı. "Aslında Cass'in hayatını kurtardım." Omzunu silkti. "Önemli bir şey değil."

Gray'in ağzı açık kaldı.

"Oraya giremezsin!" Yüksek bir ses. Gray'in özel odasının hemen dışından gelen bir ses. "Giremezsin... Burası *FBI!*"

Gray'in ofisinin kapısı açıldı. "Sanki umurumda mı?" Cass karanlık bir sesle duyurdu.

Kafasını ona doğru çevirdi.

Gray kapıyı doldurdu. Büyük, cesur ve öfkeli. Cass omzunun üzerinden başparmağını salladı. "Koruma köpeğine geri çekilmesini söyle," diye emretti Cass, Gray'e sert bir bakış atarak. "Ve ajanlarını da sakinleştir. Başka birine yumruk atmak zorunda kalmak istemem."

Oh, hayır. *Başka biri*. Bu, onun en az bir kişiyi daha yumrukladığı *anlamına geliyordu*. FBI ofisinde.

Ayağa fırladı ve Gray'in küfür ettiğini duysa da Cass'e dönerek yüzünü ona çevirdi.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, Cass'e bakıyordu. "Sen az önce..." Başını salladı. "Burada olmamalısın."

"Bana bilmediğim bir şey söyle." Ona doğru yürüdü. Tam karşısına gelene kadar durmadı. Elini uzattı ve çenesini tuttu. Yaralanmış yer var mı diye bakarcasına başını bir taraftan diğer tarafa eğdi. "İyi misin?"

Judas'ın bıçağıyla kesilmemişti. Hiç yarası yoktu. "Beni sırtımdan bıçaklamaya çalışıyordu," diye fısıldadı. "Bu onun en sık kullandığı teknik. Merak etme, ona biber gazı sıktım."

Gray ofisten çıktı. "Sessiz olun," diye ofis kapısının dışında bekleyenlere bağırdı. "Her şey kontrol altında. Ve şunu gösteren tüm güvenlik kamerası görüntülerini silmenizi istiyorum..."

Gray'in başka ne dediğini duymadı çünkü Cass tüm dikkatini çekmişti.

"Ona biber gazı sıktın." Cass başını salladı. "Tabii ki sıktın."
Ağzında hafif bir gülümseme belirdi. Ona doğru eğilmeye başladı.
Onu öpecek miydi? Orada mı? Dur, kötü fikir. Öyle değil miydi?
?

*Evet, evet, tabii ki, bu kötü bir fikir. Sen
FBI patronunun ofisi.*

Ofisin kapısı gürültüyle kapandı. "Ne oluyor lan?" diye bağırdı Gray.

Cass donakaldı. Gözleri ona doğru parladı. Sonra başını Gray'e çevirdi. "Merhaba, güneş ışığı."

"Senin saçmalıklarına hiç havamda değilim." Gray onlara doğru sert adımlarla yaklaştı. "Bu yere adım attığın anda güvenlik kamerası kayıtlarının ortadan kaybolmasını sağlamak kolay mı sanıyorsun? Dostum, ne halt ediyorsun sen?" Ama bakışları Agnes'e kaydı. Daha doğrusu, çenesine. Cass'in hala parmaklarıyla dikkatlice tuttuğu çenesine. "Hayır, hayır, hayır."

Cass onu bıraktı.

Geri çekildi. Ellerini arkasına koydu. Patronunun önünde Cass'e uzanıp onu tutmamak için. Çünkü bu çok kötü bir hareket olurdu.

"Ne zamandan beri *benim* temsilcime dokunuyorsun?" diye sordu Gray, Cass'e. "*Ne zamandan beri onu kontrol etmek için buraya koşuyorsun?*"

İki gece önce çılgın bir seks yaptıklarından beri.

Gray şimdi onların hemen yanında duruyordu. Bakışları ondan Cass'e, sonra tekrar ona döndü. "Hayır." Başını salladı. Bakışları tekrar Cass'e döndü. "Hayır."

Cass'in çenesi kilitlenmişti. "Bir sorunumuz var." "Fark ettim," diye Agnes onu teselli etti.

Kafasını eğip onu inceledi.

Ona zayıf, çok kısa bir gülümseme gönderdi. "Bana bıçakla saldıran adamı gözden kaçırmak zordu. Bu arada, adı Judas Long. Sanırım Judas, geçen gece sana saldırmasını engellediğim için benden hoşlanmadı."

"Kahretsin." Gray burnunun köprüsünü sıktı. "Birkaç gece önce Cass'in hayatını kurtardın mı? O hikaye gerçek miydi?"

"O benim hayatımı kurtarmadı," diye homurdandı Cass. "Sadece bir bira şişesi fırlattı."

Gözünün ucuyla Gray'in burnunun köprüsünü daha sert bir şekilde sıkıgını gördü.

"Bıçaklı saldırıyı durduran bir bira şişesi," diye belirtmek zorunda kaldı. Cidden, atışı biraz beceri gerektirmişti. "Çabalarımı küçümseme. Hiç hoş değil."

"Üzgünüm, prenses." Cass başını salladı. "Bira şişen çok iyiydi."

Kesinlikle, ama... "Teknik olarak, sen onunla barda yumruk yumruğa kavga etmeye başladığında ortalığı kasıp kavurdun. Adamın her yeri morluklar içinde, bilgin olsun."

"Tanrı aşkına... *Lanet olsun!*" Gray patladı.

Kafasını ona doğru çevirdi.

Sıkılmış çenesinde bir kas gerildi. Artık burnunu sıkılmıyordu. Doğrudan onu işaret ediyordu. "Burada sorumlu benim. *Lanet olası döngünün içinde* olmam gerekiyor."

Onu, şey, seks hayatına dahil etmeyi planlamamıştı. Bilinmesi gereken bir durumdu. Onun bilmesine gerek olmadığını düşünmüştü.

"Bu geceki bıçaklama olayı seninle ilgili değildi," dedi Cass.

"Öyle hissettim." Dikkatini tekrar ona çevirdi. "Bana deli de, ama bir adam bana bıçakla saldırdığında, bunu kişisel algılıyorum."

Cass dudaklarını sıkı. Sonra... "Çünkü biz seviştik." Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"*Orospu çocuğu!*" Gray patladı. "Şu anda duymak istediğim şey bu değil!"

Evet, o da bunu tartışmak istemiyordu ama... "Seks yapmamızın ne önemi var? Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Zayıflık." Cass'in tek kelimesi. Dişlerini sıkarak. Keskin bir sesle.

Daha fazlasını bekledi. Cass onu bekletti. İç çekerek, "Daha ayrıntılı anlatmalısın. Biraz gerilim olsun, ama tek kelimeyle bitiremezsin. Bu şekilde çok fazla soru işareti bırakıyorsun," dedi.

"Sen benim zayıflığımsın," dedi Cass, sanki her kelime içinden koparılmış gibi. "Ve onlar seni bana karşı kullanacaklar."

"Onlar"ın kim olduğunu merak etti. Ayrıca, nasıl olur da onun zayıflığı olabileceğini de merak etti. Bildiği kadarıyla, bu adamın hiçbir zayıflığı yoktu. Bu yüzden Night Strikers'ın büyük, sert ve sert lideriydi.

"Düşmanlarım seninle yattığımı biliyor. Senin bir FBI ajanı olduğunu biliyorlar.

Seni ortadan kaldırmak için sıraya girecekler."

Onunla tek gecelik bir ilişki yaşadığı için mi?

"Bir FBI ajanıyla yatmam, MC çevrelerinde pek iyi karşılanmadı. Benden nefret edenler, bana karşı kullanacakları bir silah, bir zayıflık arıyorlardı. Senin o zayıflık olduğunu düşünüyorlar."

Ne kadar gurur verici. Hangi kadın zayıflık olarak adlandırılmak istemez ki? Gözleri kısıldı ve ellerinin yumruk haline geldiğini fark etti.

"Oh, lanet olsun." Gray'den. "Siz ikiniz gerçekten... Tanrım, *neden?* Bu saçmalığı yapmak için birbirinizi ne kadar iyi tanıyorsunuz ki?"

Cass gözlerini ondan ayırmadı. "Bayne Hendrix adında bir piç bu gece bana geldi. Sana yapılacak saldırıyı bana o söyledi. Bayne, benim bir FBI ajanıyla yattığıma dair söylentiler duyduğunu söyledi."

Gray küfretti.

"Yüzüme karşı senin ortadan kaldırılacağını söyledi. Cenazene çiçek göndermem gerektiğini söyledi."

Ve mezarlığın üzerinde ıslak çiçekler göründü gözünün önüne. Ama onun cenazesi değildi. Max'in cenazesiydi. Erkek arkadaşı. Nişanlısı. Yağmurda durmuş, boğuluyormuş gibi hissetmişti.

"Bayne'e ne yaptın?" Gray bilmek istedi.

"Ben... Agnes'in peşindeki pisliği araması için onu ikna ettim."

Ah. Demek bu yüzden telefon gelmişti. Ya da daha doğrusu, Judas'a telefon gelmişti. "Bayne şimdi nerede?"

"Kaçıyor." Cass'in cevabı biraz belirsizdi. "Kaçıyor ve benim kasabamdan defolup gidiyor. Sana koruma sağlandığını herkese yayması söylendi. Ayrıca, sana zarar vermeye ya da herhangi bir şekilde peşine düşmeye kalkışırsa..."

Bekledi. O cümleyi bitirmesi gerekiyordu.

Cass omuz silkti. "Sana zarar vermeye kalkışırsa, ona yaşatacağım cehenneme kıyasla ölüm bir lütuf gibi görünecek."

Peki, tamam o zaman.

"Bayne herkese benim bir FBI ajanı ile yattığımı açıkladığında..."

"Bunu nasıl öğrendi?" diye araya girdi.

"Öğrendi çünkü beni alt etmek isteyen çok fazla pislik var. Bana bakan çok fazla göz var."

Bu, o gece birinin onları takip ettiği anlamına mı geliyordu?
Onu takip etmek... onu mu?

"Ya bana hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranıp bir dizi saldırganın peşine düşmesine izin verecektim..."

"Bu pek eğlenceli bir plan gibi görünmüyor," diye mırıldandı.

"Ya da seni sahiplenmek," diye bitirdi adam. "Dünyaya senin önemli olduğunu söylemek.

Senin her şeyden daha önemli olduğunu."

Sessizlik.

"Seni sahiplendim." Cass elini ona doğru uzattı. "Agnes Quinn, bundan sonra sen benimsin."

Sekizinci Bölüm

O YARALANMAMIŞ. *Yaralanmamış. Yaralanmamış.*

Daha da önemlisi, *ölmedi. Ölmedi. Ölmedi.*

İki nakarat, o şehri boydan boya geçip ona ulaşmaya çalışırken kafasında yankılanıyordu. Agnes, peşindeki saldırganı durdurmuştu. Güvendeydi. Hayattaydı. Ve Cass onu öyle tutacaktı.

Elini ona doğru uzattı. Agnes eline baktı. Elini tutmadı. Sadece narin kaşlarının arasında hafif bir kırışıklıkla eline baktı. "Senin olarak..." Alt dudağını ısırıldı. "Tam olarak ne?"

"*Benim.*" Bu yeterince açık değil miydi? Öfke hâlâ onu boğmak istiyordu. Birinin ona zarar vereceği, onu öldüreceği düşüncesi...

"*Ahem.*" Gray'den. Ardından, "Agnes, Cass ile biraz yalnız kalmam lazım."

Cass, Gray'e hırladı. Sanki Gray için orada değilmiş gibi.

Ben onun için buradayım.

"Burada kıdemli ajan benim. Sorumlu benim, o yüzden bana hırlamayı kes. Agnes, bir dakika dışarıda bekle. Hemen." Bir emirdi.

Nefesini içine çekti. Başını salladı. Cass'in bakışlarından kaçınarak yana doğru adım attı ve hızlıca kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtı.

Bir an sonra, kapı arkasında yumuşak bir tıklama sesiyle kapandı. Bakışları kapalı kapıda kaldı. Kafasını çevirip onun hareketlerini takip etti. Her adımını.

Onu geri istiyordu.

"Buraya seninle konuşmaya gelmedim," dedi Gray'e.

"Bu çok açık." Gray kolunu tuttu. "Agnes'le ne zaman yattın?"

"İki gün önce."

"Neden onu becerdin?"

"Çünkü onu nefes almaktan daha çok istiyordum."

Bu acımasızca dürüst cevap Gray'i şaşırtmış gibiydi.

Ağzı açık kaldı, sonra hemen kapattı.

Bu acımasızca dürüst cevap Cass'i de şaşırtmıştı, ama o Gray kadar şokunu belli etmedi.

"FBI ajanları ve motosiklet çetesi liderleri sevgili olmazlar." Gray'in gözlerinin kenarındaki ince çizgiler gerildi. "En azından, biri ölmeden olmaz. Unuttuysan hatırlatayım, senin çevrendeki insanlar kanunlara pek saygılı değiller."

Sanki unutabilirmiş gibi. "Bu, bu gece Agnes'e yapılan saldırıyı açıklıyor." Arkasını döndü. Masaya doğru yürüdü. Dosyalar. Kapalı bir dizüstü bilgisayar. Gray'in karısının bir fotoğrafı.

Çünkü adamın artık bir karısı vardı. Bir çocuğu yoldaydı. Normal, mutlu bir hayatı vardı. Cass'in neyi vardı?

Ölüm ve şiddet. Onun hayatı buydu.

Gray'i kıskanıyor muydu? *Evet, kesinlikle kıskanıyordu.*

"Sana daha önce de söyledim, seni buradan çıkarabilirim," dedi Gray.

Ölüm tek çıkış yoluydu. Avcılar peşindeyken ve herkes onu yakaladıkları için övgü almak isterken, öylece çekip gidemezdi.

Gray'e dönerek baktı. Kuzeni. Kardeşlerinden daha yakın olduğu adam. Kimse bunu bilmiyordu. Cass'in dünyasındaki kimse bilmiyordu. Kimse bilmiyordu, ama... "Ona söyledin."

Gray kaşlarını kaldırdı. "Anlamadım?"

"Agnes'e bizim akraba olduğumuzu söyledin. Neden yaptın bunu? Bunun beni ona güvenmemi sağlayacağını mı sandın?"

"Neden bahsettiğini hiç anlamadım. Agnes Quinn'e ilişkimizden hiç bahsetmedim. Bu bilgiyi yanlış kişiye ifşa etmek ikimizi de hedef haline getirir."

"O yanlış kişi mi?" Ne tuhaf bir söz. "Kendi ajanına güvenmiyor musun?" Ama yine de, bu ofiste birinin kötüye gitmesi ilk kez olmuyordu. Ancak Agnes'in önceki davada kötü adamı yakalamaya yardım ettiğini kesin olarak biliyordu.

Cass'in çok geçerli olduğunu düşündüğü soruları yanıtlamak yerine, Gray ateş püskürdü: "Bu ofise daha önce de geldin. İnsanlar bunun bana çok kızgın olduğunu ve FBI'dan korkmadığın için olduğunu düşünüyor. Buraya beni korkutmak ve sert adam gibi görünmek için geldiğini düşünüyorlar."

"Büro beni korkutmuyor." Ve genel olarak, hayatın gerçeği olarak, çok kızgındı. Sert adam olmak konusunda ise... *Ah, iltifatın için teşekkürler.*

Gray, normalden daha da sert bir ifadeyle ekledi: "FBI'a karşı intikam peşinde olman bir şey. Ama bir FBI ajanıyla yatman bambaşka bir şey. Kendini tehlikeye attın."

Hayır, daha da fazlası... "Onu tehlikeye attım." Çünkü çükünü fermuarını kapalı tutmamıştı. "Şimdi hızlıca harekete geçip, Agnes'i öldürmeden önce düşmanlarımı ortadan kaldırmalıyız."

Gray derin bir nefes aldı. "Lanet olsun."

"Evet, lanet olsun." Gray'in omzunun üzerinden, kapalı kapıya doğru işaret etti. Ofis dışındaki kimsenin Gray ile olan konuşmasını duymasını istemediği için sesini alçak tuttu. "Dünyanın, onun FBI'a sırtını döndüğüne inanması gerekiyor. Bana ve sadece bana sadakat yemini etmesi gerekiyor. Çünkü aksi takdirde, benden intikam almak isteyen çok fazla pislik var. Beni alt edebileceklerini sanan aptallar. FBI ile bağlantım hakkında haberler orman yangını gibi yayılacak."

"*Belki* de onunla ilişkiye girmeden önce bunu düşünmeliydin!"

"O bana geldi," diye hırıltılı bir sesle konuştu. "Barıma girdi ve..." Sözleri kesildi.

Gray bekledi. Ve bekledi. Ve... "O içeri girdi ve sen fiziksel olarak *uzaklaşacak* gücün yoktu mu?"

Aslında, onu dışarı taşımış, sonra da arabayla uzaklaşmıştı. "Bu gece onun peşine düşen pislik..."

"Judas Long."

Adam başını salladı. "Ayı gibi bir adam, kel, gür sakallı, burun halkası takan?" Sadece aynı adamdan bahsettiklerinden emin olmak için.

Gray başını eğdi.

"Agnes barıma geldiği gece bana saldırmaya çalıştı. O, şey, bana onun öldürmek için yaklaştığını haber verdi."

Gray kollarını göğsünde kavuşturdu. "Seni kurtardığını söylediğinden eminim."

"Tabii ki öyle derdi. Ben halletmiştim." Ama... "O müdahale etmek zorunda değildi. Yine de müdahale etti. Sonra ben o pisliğin canına okudum. Meğer adam, başka bir motosiklet çetesine geçmek isteyen bir serseriymiş. Bana saldırarak kendine bir isim yapacağını düşünmüş." Omzunu silkti. "Yanılmış. Ama Agnes'in kim olduğunu öğrendi. Haber yayıldı ve onun, birincisi benim hayatımı kurtardığı, ikincisi de..."

"Seninle yatmak istediği için mi?"

"Bu kötü bir zevk değildi. Onun şanslı gecesiydi."

Gray gözlerini devirdi.

Cass ona sert bir şekilde, "Benim yüzümden, o tekrar tekrar hedef alınacak. Bu geceki saldırı, daha pek çok saldırının ilki olacak," dedi.

"Lanet olsun," diye tekrarladı Gray.

Evet, lanet olsun. Lanet olsun, cehenneme gidip geri dön. "İyi tarafı," diye dişlerini sıkarak söyledi Cass.

Gray ona kaşlarını çatı. "Az önce bana 'iyi tarafı' mı dedin? Ne zamandan beri senin iyi tarafın var ki?"

Agnes'i yanımda tutabileceğim için. Vay canına. Dur bir dakika. Bu çılgınlığı pek de istemiyordu. Değil mi? Cass boğazını temizledi. "İyi tarafı, benimle birlikte bir FBI ajanı da olacak."

"Evet, asıl sorun, seninle *yatakta* bir FBI ajanı olmasıydı."

Ukala. "Çok güçlü bazı kişileri alt edeceğiz. Sonunda bu lanet görevi bitireceğim..."

Bunlar, *hiç* yüksek sesle söylemediği sözlerdi. Ama bir son gelmeliydi...

Son, onun şartlarına göre olacaktı. Onun yöntemiyle. Ve mezara giderken mümkün olduğunca çok sorun çıkaracaktı.

Sessizlik.

"Sen... görevi bitiriyorsun," dedi Gray dikkatlice. O da başını salladı. "Hedeflerimin neredeyse tamamına ulaştım."

"Hayır, yapmadılar." Gray onu yoğun, anlamlı bir bakışla izledi. "Hâlâ intikam peşindesin. Hâlâ dünyayı yakmak istiyorsun." Ağzını sıkılaştırdı. "O da öyle. Bu yüzden her şey berbat durumda. Her şey yüzümüze patlayabilir."

Kuzenine yaklaştı. "Agnes neden intikam peşinde?"

Gray cevap vermek yerine uzun bir nefes aldı. "Sen ve Agnes nasıl bir araya geldiniz?"

Bir bara girdi ve ne yapması gerektiğini sordu... "Her zamanki gibi."

Gray bekledi.

Cass daha fazla bilgi vermedi. Onun barına geldiğini ve o aptal Judas'a müdahale ettiğini zaten söylemişti. Gray'in ihtiyacı olan başka bilgi yoktu. "Öpüşüp anlatan biri gibi mi görünüyorum?"

"Agnes senin düşündüğün gibi biri değil."

"Bence o, benim yüzümden şu anda hedef tahtasında olan seksi ve zeki bir FBI ajanı. Yanıldığımı mı söyleyeceksin?"

"Agnes tehditlerle başa çıkabilir. Birkaç aptal onun peşinde diye kaçıp gitmeyecek. Bu gece saldırıyı terlemeden halletti."

Şimdi Cass'in içinde bir belirsizlik uyandı. "Onun gizli göreve çıkıp benim kurallarına uyacağını düşünmediğini mi söylüyorsun?"

"Oh, gizli göreve gidecek. Bunu bekliyordu." Kesin bir hoşnutsuzluk. "Ama *senin* neye bulaştığını tam olarak açıklaması gerekiyor."

Bu sözler hoşuna gitmedi. "Halka açık bir sahne sahnelemeliyiz," diye düşündü Cass. "FED'lerden ayrıldığı haberi yayılmalı. Bir taraf seçtiğinde, herkes bunu bilmeli."

Kapı hızlıca çalındı. Sonra kapı açıldı.

Agnes sevimli başını içeriye eğdi. "Merhaba." Yavaşça geniş bir gülümsemeyle, "Benim hakkımda konuşmayı bitirdiniz mi? Artık *benim* hakkımda olan sohbete katılabilir miyim?" dedi.

Gözleri onun gülümsemesine takıldı.

"Agnes." Gray, adını uzun bir iç çekişle söyledi. "İçeri gel. Kapıyı kapat. Otur." Masasının arkasına yürüdü ve kendi koltuğuna oturdu.

Agnes yavaşça içeri girdi. Kapıyı nazikçe kapattı. Küçük odada rahatça dolaştı. Oturdu. Hatta bacak bacak üstüne attı. Bir ayağını tembelce salladı.

Cass ayakta kaldı.

Ancak elleri yumruk haline gelmişti. Öfkesi hâlâ içinde yanıp tutuşuyordu. *O hedef alınmıştı. Ben ona ulaşmadan ölebilirdi.* Bayne'i Judas'ı teslim etmeye zorlamıştı. Bayne o piçi aramıştı. Cass ona acımasız yumruklar attıktan sonra. Telefon açıldığında Cass, Agnes'in sesini duyunca çok şaşırmıştı. Şaşırmış ve rahatlamıştı.

Agnes başını ona doğru eğdi. "Endişelenmeyi bırak." Ne?

"Benim bir çizik bile yok." Ona göz kırptı. "Ama o suçluya birkaç yeni morluk bıraktım."

"Ayrıca kafasına silah dayadın, Agnes," diye homurdandı Gray. "Ve ortağın seni geri çekmek zorunda kaldı."

Ne yapmış şimdi?

Omuzları kalktı, sonra düştü. "Tetiği çekmeyecektim."

Cass'in bakışları ona keskinleşti.

Sol ayağı rahatça sallanmaya devam ediyordu. Bunun onun tek sinir belirtisi olabileceğini düşündü.

"Bir seçim yapman gerekiyor," dedi Gray.

Tabii ki yapacaktı. Seçimi çoktan yapılmıştı. Cass'e ait olacaktı. Hikayenin sonu.

"Ne seçeneği?" diye sordu Agnes tatlı bir sesle. Gray konuşmak için ağzını açtı.

"Federallere sırtını dönmelisin," dedi Cass sert bir adım atarak. "Herkesin önünde. Çok, çok açık bir şekilde. Herkesin anlayabileceği bir 'siktir git'. Sonra bana sadakat yemini edersin. Hem federal hem de benim olamazsın. Seçimini yap."

Gray'e bakarken kaşlarının arasında küçük bir kırılganlık belirdi.

"Gizli görev," dedi Gray.

Elleri, koltuğun iki yanındaki kolçakları sımsıkı kavradı. Sanki... sanki koltuktan atlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi.

Parlak, parlak mavi bakışları hemen Cass'e döndü. "Sen gizli görevdesin."

O tek kelime etmedi.

"*Sen gizli görevdesin.* Sen bir MC lideri değilsin..."

"Oh, seni temin ederim ki, ben yüzde yüz MC lideriyim. Bu unvan için kanımı döktüm. Bunun için öldürdüm."

"Cass." Gray'in sesinde uyarıcı bir ton vardı.

Ne var ki bunda? Gray her zaman uyarmak, kurallara uymak ve kitaptaki her kuralı uygulamak hoşuna giderdi. Sıkıcı. Çok, çok sıkıcı. Cass elinde değildi, Agnes ve kuzenine gülümsemek zorunda kaldı ve "Benim dünyam gri tonlarından ibaret" dedi.

"Bu komik değil," dedi Gray. Cass bunun biraz komik olduğunu düşündü.

"Ben gizli görevde değilim," dedi Cass, sesi düz. "Gördüğün kişi benim."

"O bir MC lideri. Cass sadece... ah, aynı zamanda benim için de bazı işler yapıyor," diye izin verdi Gray.

Kollarını koltuk koluna sıkıca tutmaya devam etti. "Gizli görev." Bu kelimeyi sevmiş gibiydi.

Agnes başını salladı. "Ben de gizli görevde olacağım." Şimdi bakışları Cass'in üzerindeydi. "Senin sevgilin olarak mı?"

"Bana o kadar takıntılı ki rozetini atıp, federal meslektaşlarını ihanet edip, bir suçluyla tüm varlığını ortaya koyan kadın olarak. Evet." Gizli görevde olacaktı. "Bununla başa çıkabilir misin?"

Bakışları birbirine kilitlendi. Gerilim arttı. Onunla geçirdiği o uzun, ateşli gecede olduğu hali birdenbire gözünün önüne geldi. Dağınık saçları. Şişmiş dudakları. Onu kendine doğru çekip, sıcak, sıkı vücudunu elleriyle sıkıca kavradığı an...

"Rüya gibi bir iş gibi görünüyor." Kadın başını salladı ve yine o yavaş gülümsemesini gösterdi. "Uykumda bile yapabileceğime eminim."

Bir daha söyler misin?

"Beni takıntılı say," dedi Agnes. "İş ne zaman başlıyor?"

* * *

İçinde titriyordu. Midesi o kadar düğümlenmişti ki ağrıyordu, ama Agnes, Cass FBI binasından ayrılana kadar parlak ve ışıltılı görünüşünü korudu.

Bir oyun planı yapmışlardı. Elbette dramatik bir plandı, ama çaresiz durumlar genellikle dramatik önlemler gerektirir. Eski atasözünün tam olarak böyle olmadığını biliyordu, ama bu özel durumda, kendi versiyonunun daha iyi olduğunu düşündü.

"Ona güvenmek zorundasın."

Gray'in alçak, gürleyen sesi. Çünkü hala Gray'in ofisindeydi. Cass ortadan kaybolmuştu, ama hâlâ patronuyla ilgilenmesi gerekiyordu.

Gray'in ifadesi sertti. Gözleri kararlıydı. Sesinde hiçbir duygu yoktu ve bu kötü bir işaretti. Gray sessizce öfkeliydi. Etrafındaki havada onun öfkesini *hissedebiliyordu*.

"Eğer ona güveniyorsan, ben de güvenirim," dedi. "Cass, bizim bir aile olduğumuza inandığını söylüyor."

"Uh, siz ailsiniz." Bu yüzden buna inanıyordu. "Peki bu sonuca nasıl vardınız?"

"Kemik yapısı. Ayrıca, şu ana kadar ikinizden de bir yalanlama duymadım, yani evet... aileniz."

Öne doğru eğildi. Sandalyesi gıcırdadı. "Onunla sevişirken onun gizli bir FBI ajanı olduğunu mu düşündün?"

Aslında... evet, öyle düşünmüştü.

"Çünkü o değil." Çenesindeki kaslar gerildi. "O gizli bir kural kitabına göre hareket etmiyor. Cass, sen onunla sahada olduğunda iyi adam seçimleri yapmayacak. O, Night Strikers'ın lideri. Sana kabuslar yaşatacak şeyler yaptı."

Midesindeki düğümler daha da kötüleşti. "Kabuslarımın nasıl olduğunu bilmiyorsun." Bunu söylememeliydi. Ağzını kapalı tutmalıydı.

Çünkü gözlerinde bir anlık *sempati* belirdi, ama hemen kayboldu. "Ve bu yüzden mi ona gittin? Onun, uzun zamandır istediğin intikamı almana yardım edebilecek gizli bir FBI ajanı olduğunu mu düşündün?"

Evet. "Beni profillemeni sevmiyorum."

"Seni profillemeyi bu kadar kolay hale getirmeni sevmiyorum." Anında cevap geldi. "Sen intikam için yaşadın ve nefes aldın, bunu yıllardır yapıyorsun"

Ama Ajan Quinn, sen ateşe doğru adım attın. Gittiğin yerde..." Başını salladı. "Ben senin desteğin olamam. Malik de olmayacak. Sen ve Cass, tüm dünyaya karşı olacaksınız ve onun kirli ve sert oynadığını çabucak öğreneceksin."

Evet, o da öyle bir izlenim edinmişti. "Ben de öyle oynayabilirim."

"Ona geçmişinden bahset."

Cass'e geçmişi hakkında biraz bilgi vermişti. Ona tüm karanlık ve karmaşık detayları anlatmak gündemindeydi. Sadece onun her şeye nasıl tepki vereceğinden tam olarak emin değildi.

Yavaşça ayağa kalktı. "Sanırım işim var. Dramatik sahneler canlandırmam lazım. Yeni bağlılıklar yemini etmem lazım. Meşgul, meşgul, meşgul." Kapıya doğru döndü. Agnes yavaşça nefes verdi. Sözleri küstahçaydı, ama kapı koluna uzandığında parmakları titriyordu.

Korkunu gösterme. Tereddüt etme. İsteddiğini elde edeceksin. Sonunda.

"Eğer rayından çıkarsan, dışarıdayken sınırı aşarsan, FBI'ya geri dönemezsin. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Agnes sertleşti.

"Yapamayacağın şeyler var. Ve bu şeylerden biri de?"

Önceden planlanmış cinayet işlemek." Gray...

her zaman profillemeye yapıyordu. Ve her zaman... haklı çıkıyordu.

Agnes ona bir bakış attı. Ona parlak ve güneş gibi gülümsedi. Çoğu insan o gülümsemenin ötesini görmezdi. Gray çoğu insan gibi değildi. "Önceden planlanmış cinayet işlemeye niyetim yok."

Hayır, asla öyle görünmemesini sağlayacaktı...

"Agnes."

"Sizinle çalışarak çok şey öğrendim, Ajan Stone." Doğruydı. Gerçekten öğrenmişti. "Bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim." Ama artık bir sonraki adımı atma zamanı gelmişti.

Ve bir sonraki adım?

FBI ile tüm bağlarını koparmak. Çünkü bir seçim yapması gerekiyordu...

Ve dünya onun Cass'i seçtiğine inanacaktı.
Köprüleri yakma zamanı. Ateşin çok, çok parlak olması
gerekecekti. Neyse ki cebinde bir sürü kibrit vardı.

Dokuzuncu Bölüm

"O seksi kızıl saçlı kadın FBI ajanı mı?"

Cass barda oturmuş, botlu ayakları yerde, kıcı eski taburede, elinde soğuk bir bira şişesi tutuyordu. Alçak sesle sorulan soruya başını sağa çevirdi.

Yanında bir motorcu vardı. MC üyesi değildi. En azından, belirgin bir işaret ya da dövme taşımıyordu. Cass bu herifi tanımıyordu. Gençti, belki yirmili yaşların başındaydı, sağ tarafı traşlıydı. Koyu renk saçlıydı. Çenesini kaplayan düzensiz bir sakalı vardı.

"Seni tanıyor muyum?" Cass açıkça sordu.

Adam'ın gırtlığı hareket etti. "Adım River. Ben, şey, geçen gece The Bottomless Pit'teydim. O pisliği bıçakla öldürdüğünü gördüm." Düşük bir ısıklık. "Sen müthiş bir dövüşçüsün."

Cass homurdandı. "Öyle olmak zorundaydım. Çocukken düşmanlarımı dövüp haklamasaydım, şimdi mezarda olurum." Sohbet yeter. Bu River denen adam bir takılmacıydı. Öfkeyi yaşamak için oradaydı. İkinci el adrenalin için.

Belki de River dedikoduları duymuştu. Cass'in bir FBI ajanını becerdiği için diğerlerinin ona kızgın olduğunu duymuştu. Belki de River ciddi bir kavga izleyeceğini düşünmüştü.

"Doğru mu..." Çocuk yaklaşarak sordu. "Kendi amcanı öldürdün mü? *Babanı?*"

Bu saçmalığa sabrı var gibi mi *görünüyordu?* Cass uzanıp küçük pisliği yakasından yakaladı. "Bana bir soru daha sor," dedi Cass, "yoksa kalbine bıçak saplarım. Kulağa hoş geliyor mu?"

"*Aman Tanrım.*" Bir inilti.

"Defol git buradan." Cass onu geri itti.

River taburesinden atladı ve barın karşısına koştu. İki kez arkasına baktı ve neredeyse üç kez takılıp düşecekti.

Cass bir yudum daha bira içti. Aptallarla ya da taklitçilerle uğraşacak zamanı yoktu. Kafasını lanet olası oyuna vermesi gerekiyordu çünkü gösteri başlamak üzereydi.

Aynı bar, farklı bir gece. Evet, en sevdiği kaza mahalline, The Bottomless Pit'e geri dönmüştü. Agnes'in seksi vücuduyla ilk kez onun dünyasına girdiğinde içinde bulunduğu aynı bar.

Geri dön bana, Agnes.

Onu bekliyordu. FBI ofisindeki hesaplaşmadan beri onu görmemişti. Yeni bir gün, ve şimdi de gece, başlamıştı. Büyük sahne başlamak üzereydi. Bu sahnenin bitmesi için çok hazırды.

MC'sinin üyeleri oradaydı. Diğer gruplar. Bir sürü dikkatli göz. Mükemmel, halka açık bir yer. Ve burası tam bir kaosa dönüşmek üzereydi.

Sadece Agnes'i istiyorum. Ona dokunmak istiyorum. Onun benim olmasını istiyorum.

Çünkü herkes onun artık FBI'a bağlı olmadığını bilene kadar güvende olmayacaktı. Onun tek bağlılığının kendisine olduğunu.

Bara doğru döndü. Zaman yavaşça akıp gidiyordu.

Nasıl oldu da buraya geldim?

Belki de bir ömür önce farklı bir yol izleyebilirdi. Ama o gemi çoktan yola çıkmıştı.

Fısıltılar. Mırıldanmalar. Topukların hafif *tıklamaları*. Çünkü, tabii ki, neden yine seksi topuklu ayakkabılar giymesin ki?

"Cass." Onun sesi. Boğuk. Sıcak. Baştan çıkarıcı.

Biradan bir yudum daha aldı. Ona dönmedi. Henüz değil.

"Cass." Aciliyet. "Buradan gitmelisin. Hemen. Geliyorlar."

Acele etmeden, birayı masaya koydu. Sonra ona döndü ona döndü.

Siyah üst. Siyah pantolon. Yüksek topuklu ayakkabılar. Omzunda sevimli küçük bir çanta.

omuz. Seksi ve kadınsı görünüyordu. Sert FBI ajanı gibi değildi. Saçları geriye doğru toplanmıştı. Yüz hatları narin ve güzeldi.

"Burada olmaman gerektiğini düşünüyorum," dedi. Bu sözler önceden prova edilmemişti. Prova yoktu. Senaryo yoktu. Ne olacağını biliyordu, evet, ama A noktasından B noktasına nasıl gideceğini...

Doğaçlama yapacağım.

Ama söylediklerinde samimiydi. Orada olmamalıydı. Hâlâ bu oyunu bitirme şansı vardı. Şimdi. Çok geç olmadan.

Ama kız ona doğru koştu ve aralarındaki birkaç adımlik mesafeyi kapattı. Elleri havaya kalktı. Yumuşak avuç içleri, adamın yanaklarındaki sakallara bastırdı. "Bu bar basılmak üzere." Çok net bir duyuru.

Onun duyurusuna yanıt olarak, sandalyeler zeminde sürtündü. Botlar çıkışlara doğru gürültüyle koştu.

O kıpırdamadı.

Dudakları aşağı doğru çekildi. "Bu barın bir paravan olduğunu bilmediğimizi mi sanıyorsun? *Senin* olduğunu, Cass?"

"*Siktir*," diye bağırdı barmen tezgahın arkasından. Temizlik bezini yere attı ve mutfağa doğru yürüdü.

"Yaklaşıyorlar," dedi Cass'in gözlerinin içine bakarak. "Senin peşindeler. Uzun zamandır peşindeler. Seni alt etmem gerekiyordu."

Cass hala bar taburesinde oturuyordu. Gözleri aynı hizadaydı.

Kadın eğilip Cass'in dudaklarına şiddetli, tutkulu bir öpücük kondurdu. "Yapamam," diye fısıldadı. "Yapmayacağım."

Uh, evet. Doğru.

Kız onun elini tuttu. "Benimle gel. Hemen."

Mekan boşalmıştı. Gerçi onun performansının geri kalanını izleyecek kimse yoktu zaten. Hepsi o tek sihirli kelime yüzündendi. *Baskın*.

Ama Cass, onun kendisini dışarı çekmesine izin verdi. Hafif bir yağmur yağmaya başlamıştı.

Motosikletlerin çoğu gitmişti, artık The Bottomless Pit'in girişinde sıralanmış değillerdi. Ama...

Gözleri hissetti. İzleyenlerin hala orada olduğunu biliyordu. Caddenin karşısındaki Javion'u çoktan görmüştü. Cass, açık eliyle rahat bir şekilde hızlı bir hareket yaptı. Parmaklarını hafifçe salladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Agnes. "Ona yaklaşmasını mı söyledin?"

Hayır, aslında tam tersi. Adama beklemesini işaret etmişti. Javion'un çapraz ateşte kalmasını istemediği için...

"FBI!" Bir ses bağırdı. "Kıpırdama, Cassius!"

Oh. Demek cesur bir *dış* gösteri olacaktı. İlginç.

"Hayır!" Agnes bağırdı. Ve birdenbire onunla FBI ajanı arasına girdi. Ajan, koyu renk giysiler giymiş ve silahını çekmiş bir erkekti. "Malik, hayır, *yapma!*"

"Çekil yolumdan!" Malik ona bağırdı. "Onu götürüyoruz." içeri!"

Cass motosikletine bindi. "Sanmıyorum."

belki üç yudum bira içmişti. Cass, yaklaşan olaylar için ayık olması gerektiğini biliyordu. Ayrıca, genellikle sarhoş bir liderin, ortadan kaldırılmayı bekleyen bir aptal olduğuna inanırdı.

Motosikletlerin motor sesleri geceyi doldurdu. Silah sesleri de öyle. Bir, iki.

Kafası sesin geldiği yöne doğru döndü. O federal ajan, Malik, az önce onlara ateş mi etmişti?

Buna karşılık Agnes silahını çekti. Malik'e nişan aldı. Malik siper almak için koştu.

"Siktir." Cass, Agnes ateş etmeye başlamadan önce elini uzattı ve beline doladı. "Matora bin. *Hemen.*"

Agnes motosiklete bindi. Çantasını düşürdü. Silahı elinde tuttu. Cass onları oradan uzaklaştırdı.

Herkes o caddeden kaçıyordu. Biri çığlık attı. Cass arkasına baktığında, federal ajanın geçici saklandığı yerden koşarak onları yakalamaya çalıştığını gördü.

Tabii. Bol şans.

* * *

"ÖLÜMÜNE MERAK EDİYORUM..." Cass motel odasının kapısını arkasında kapattı. Kilidi çevirdi. Kimseyi dışarıda tutamayacak kadar dayanıksız bir kilit. "Lisede oyunculuk dersleri aldın mı? Belki üniversitede? Yoksa Quantico'da tüm yeni FBI ajanlarına Drama 101 dersi mi veriyorlar?"

Agnes yatağa oturdu. Mississippi'nin kenarındaki, kimsenin bilmediği moteldeki tek yatak. Saatlerce araba sürmüşlerdi. Güneş doğarken motele varmışlardı. Bütün yol boyunca dolambaçlı arka yollardan gitmişti. Peşinde olanların işini kolaylaştırmak istemiyordu.

FBI gibi.

Ya da

düşmanları gibi.

Onun sayısız düşmanları.

Bu yüzden daha az kullanılan yolları tercih etmişti. Agnes'in yumuşak vücudunun kendisine yaslandığını çok iyi hissediyordu.

Ayakkabılarını çıkardı. "Daha önce gizli görevlerde bulundum."

Gerçekten mi? "Anlat bakalım."

"Üç ay boyunca fahişelik yaptım." O

sertleşti.

"Üzgünüm. Fahişe gibi *davrandım*. Oldukça fazla teklif aldım, söyleyeyim..."

"Tahmin edebiliyorum." İçinde kıskançlık mı kıvrılıyordu? Saldırmaya hazır bir yılan gibi mi? Kesinlikle öyle hissediyordu.

"Sonunda Güney Carolina sahilinde kadınları kaçırıp öldüren seri katili yakaladım. Bana uyuşturucu vermeye çalıştığı anda işler biraz riskli hale geldi, ama iğneyi ona geri çevirdim."

Nefes alamıyordu. "O öldü."

"Hayır, ama idam cezası aldı. Bu yeterince yakın mı? Bence oldukça yakın. Neyse..." Başını salladı. "Ayrıca iki ay boyunca kadınlar hapisanesinde mahkum olarak kaldım. Bu arada yemekler berbattı. Oradaki bazı gardiyanlar mahkumları istismar ettikleri için şikayet edilmişti. Onları cinsel ilişkiye zorluyorlardı." Yüzü sertleşti.

"Tecavüz."

Kurbanlarını *uyuşturup tecavüz* eden bir seri katille yüzleşmiş, sonra da kadınlara zarar veren adi gardiyanların olduğu bir hapishaneye girmiş miydi? "*İsimler*."

Gözlerini kırptı. "Anlamadım?"

"Bana isimlerini ver." Birkaç gün içinde öleceklerdi.

"Uh, ilgili tüm gardiyanların kanıtlarını aldım." Omuzlarını dikleştirdi. "Onları hapse attırdım. Ve sana şunu söyleyeyim, diğer

mahkumlar, artık onlarla aynı hücrede tutsak olan eski gardiyanlara pek de nazik davranmazlar."

Hayır, o durumda *nazik* kelimesinin uygun olacağını düşünmüyordu. "Kimse sana zarar vermedi." Açık olması gerekiyordu.

"Kimse bana zarar vermedi." Bir duraklama. "Ama ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Ve lanet olsun, umursuyordu. Neredeyse uyuşturulacak olmasına umursuyordu. Kadınlara zarar veren canavarlarla aynı hücreye kapatılmasına umursuyordu. Tek bir an bile olsa tehlikeye atılmasına umursuyordu.

Bu tam bir karmaşaydı.

Çünkü o, bütün gece onu arkasına yaslayarak araba sürerken *endişelenmişti*. O tatlı, dolgun kıvrımları. The Bottomless Pitt'te silah sesleri duyulduğunda *endişelenmişti* ve bir an için, vurulmuş olabileceğinden korkarak arkasına bakmıştı.

Evet, bir dahaki sefere lanet olası bir senaryo alacaktı.

"Federallerin masum insanların zarar görmesini *umursadığını* sanıyordum," diye homurdandı.

masum insanların zarar görmesini umursadığını sanıyordum," diye homurdandı.

Kızın kaşları kalktı. "Önemsiyoruz."

"O zaman FBI'ın halka açık bir caddede ateş açması neydi? Sırf eğlence için mi?"

Kafasını salladı. "Sokağın güvenli olduğundan emin olduk. Kulağımda bir verici vardı. Malik, her şeyin yolunda olduğu bildirilene kadar o boş mermileri ateşlemedi."

Ne yaptı?

Siyah pantolonunun ön cebine uzandı ve küçük bir cihaz çıkardı. Çok çok küçük bir kulaklık gibi görünüyordu. "Gray herkese güvenli olduğunu söyledi. Orada sivil giyimli bazı FBI ajanları vardı, ama hepsi onun güvendiği kişilerdi. Sokak güvenliydi."

Saçmalık. "Peki ateş etmeye başlayabilecek motosikletçiler? Onlara da güveniyor muydu? Şu anda anlattığın hikaye bu mu?" "Çoğu menzil dışına çıkmıştı. Birkaç kişi kalmıştı, ama onlar sana sadık kişilerdi. Ve sen onlara geri çekilmeleri için işaret verdin."

Gerginlik onu sardı.

İçini çekerek kulaklığı pantolonunun cebine geri koydu. Sonra elini kaldırdı ve parmaklarını salladı. Neredeyse "buraya gel" hareketi gibi görünüyordu.

Öyle değildi.

"Bekle," dedi. Parmaklarını tekrar salladı. "Bekle." Başını salladı. "Emri verir vermez, zamanın geldiğini anladım. Gray de biliyordu. Oradaydı, gölgelerden izliyordu. Senin işaretini gördüğünde, Malik'e boş mermi atması emrini verdi."

Kontrol et. Boşlukları. "İşaret dilini bilmiyormuş gibi davrandın. O hareketi yaptığımda, bana Javion'a yaklaşmasını söylediğimi sordun." Kadın keşif çalışması yapmıştı — Javion hakkında çok şey bildiğine hayatı pahasına bahse girerdi. Ve Night Strikers'ın iç çemberindeki herkes hakkında da.

"Üzgünüm. O sadece göstermelikti. Sen işaret dilini biliyorsun," dedi kadın. "Ben de öğrenmeye karar verdim."

İşaret dilini öğrenmek için çok zaman harcamış olmalıydı. Agnes, işaret dilini bildiğini söylediğinde, sadece birkaç hareketten bahsetmediğini hissetti. "Gray sana söyledi." Kahretsin. Bu günlerde kutsal hiçbir şey kalmamış mıydı?

"Seni bir süredir... izliyordum," itiraf etti. Kahretsin.

"Onu kullandığını gördüm. Merak etme, çoğu insan bunu fark etmez. Ben sadece seni yakından incelemeye karar verdim."

Gözetim altında olduğunu bilmiyordu. "Gray bu aralar bana güvenmiyor mu? Beni gözetlemeleri için FBI ajanlarını mı gönderdi? Bu ne zamandır devam ediyor?" *Ve neden seni görmedim?* Genelde gözetleyenleri fark etmekte iyiydi. Dikkatini mi dağıttı? Bu karmaşanın içinde çok uzun süre kaldığı için keskinliğini mi kaybetti?

Alt dudağını ısırды. O çok lezzetli alt dudağı. Sonra, "Gray ne yaptığımı bilmiyordu." Mutsuz bir fısıltı. "Kendi zamanımda seni izliyordum."

Bundan gurur duyması mı gerekiyordu? Yoksa çok mu endişelenmesi? "Beni mi izliyordun? Ve kendi kendine işaret dilini öğrenmeye mi karar verdin?"

"Şu anda kendime *öğretiyorum*. Tamamen akıcı olduğumdan değil. Öğreniyorum. Gray bunu da bilmiyor."

"Senin beni takip ettiğini fark etmedim." Bu onu rahatsız etti.

"Çok yakın değildim. Mesafemi korumayı bilirim. İyi bir gözcü uzaktan gözetleyebilir." Yumuşak bir iç çekişle nefes verdi. "Görünmek istemediğimde görünmemekte iyiyimdir."

Uh, huh. Cass sonunda ince kapıdan uzaklaştı. Yavaş adımlarla ona yaklaştı. "Biri yaramaz bir FBI ajanı olmuş."

"Kesinlikle, beni şaplamalısın."

Ne?

Gözlerini kapattı. "Söylediğimi unut."

Asla olmaz. Bu kadın onu çok şaşırtmış ve tahrik etmişti. "Kimsin sen?"

Gözlerini açtı. "Ben Agnes Quinn. Ben... gergin olduğumda biraz çılgın, tuhaf şeyler söylerim. Bir keresinde FBI psikoloğu bana bunun bir koruma tekniği olduğunu söylemişti." Yatakta kaldı. "Bu, ilk kez bir polis memurunun karıştığı silahlı çatışmadan sonraydı. Bir adam hamile karısının karnına silah dayamıştı. Çığlık atıp öfkeleniyor, çocuğun kendinden olmadığını ve artık aldatan bir fahişeye tahammül edemeyeceğini söylüyordu. Onu ve bebeği öldüreceğini biliyordum. Silahı bırakmasını istedim. Üç kez bağırdım. Üç kez. İtaat etmedi. Ve tetiği çekecekti." Bir nefes verdi. "Onu bacağından vurdum. Bu onu kadını bırakmaya zorladı. Ama sonra silahı kaldırdı ve bana doğrulttu, bağıırıp duruyordu ve... ikinci kez ateş ettiğimde, onu kalbinden vurdum."

Kahretsin. Ona doğru ilerlemeyi bıraktı. Kapı ile yatak arasında durdu. Sadece ona bakarak başını salladı. "Hassas görünüyorsun, ama açıkça öyle değilsin."

"Bana öfkeyle bağırdı. Karısı, yani. Bebeğini babasız bıraktığımı haykırdı. Elbette öyle yaptım, ama... karısının ve bebeğin hayatta kalmasının daha önemli olduğunu düşündüm. Benim de hayatta kalmamın. Hayatta kalmamın büyük bir savunucusuydum." Omzunu silkti. "Psikologla konuşurken... Bak, ateş ettikten sonra FBI psikoloğunun onayı gerekir. Öylece aktif göreve geri dönemezsin. Bana, mizah ve küstahça sözleri savunma ve koruma mekanizması olarak kullandığımı söyledi. Dikkatleri başka yöne çekmek için tuhaf şeyler söyleme eğilimim olduğunu açıkladı." Başını salladı. "Suçluyum. Öyle yapıyorum."

O da bunu görebiliyordu. "Bana çok fazla şey anlatıyorsun."

"Evet, önümüzdeki dönemde hayatımı sana emanet etmek zorunda olduğumu düşünürsek, biraz paylaşım yapmanın gerekli olduğunu düşündüm. Özellikle de ilişkimize benim sana yalan söylememle başladığımız için." Şimdi omuzları çöktü. "Eminim ki çok kızacaksın."

"İlişkimiz mi?"

"Evet, artık bir ilişkimiz var, değil mi? En azından, MC üyelerine beni senin kadının olarak tanıtacağından yüzde doksan dokuz eminim. Bu motelden ayrıldığımızda beni de yanında götüreceksin. Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim. Senin sadık arkadaşın olacağım. Durumumuz bu, değil mi?"

Arka dişlerini sıkıyordu. "Yalanını anlat bana," diye dişlerini gıcırdatarak söyledi. "Anlatacağım, ama sinirlenmeyeceğine söz verir misin?"

"Az önce sinirleneceğimi söyledin."

"Evet. Öyle yaptım." Hızlıca başını salladı. "Ama bence, senin durumunda, sinirlenmekle öfkelenmek arasında bir fark var." Gözleri onun gözlerini aradı. "Bence sinirlendiğinde korkutucusun. Gözdağı veriyorsun. Beni çok, çok kötü hissettiriyorsun."

Bekledi.

"Ama öfkelenildiğinde, bunun tamamen farklı bir şey olduğunu düşünüyorum. Bence gerçek bir öfke seni ele geçirdiğinde, sanki şeytan yeryüzüne inmiş gibi oluyor."

Bütün vücudu gerildi.

"Öyleyse öfkelenmeyeceğine söz ver. Olayları benim açımdan görmeye çalış, olur mu?"

O söz vermedi. "Bana yalan söyledin."

"Ne? Yalan demek biraz ağır kaçabilir. Şöyle diyelim... seni yanılttım. *Yanılttım*. İlişkimizi seni yanıltarak başlattım. Teknik olarak, sana hiç yalan söylemedim." Düşünceli bir tereddüt. "Henüz. Belki. *Dürüst olmak gerekirse*, sana söylediğim her kelimeyi hatırlayamıyorum... yani..."

Bu saçmalık yeter artık. O, onun hayatına girip, onu hazırlıksız yakalayacak, onu *büyüleyecek*, onu endişelendirecek ve onu milyonlarca düğüm haline getirecek değildi. Yatağa doğru yürümeyi bitirdi. Ondan birkaç santim uzaklıkta durdu.

Yatağı mahvetmenin ne kadar kolay olacağını düşünmeyecekti. Agnes ile birlikte. "Bundan sonra bana asla yalan söylemeyeceğine dair yemin etmeye ne dersin?"

Güzel dudakları büzüldü. "Tutamayacağım sözler vermekten hoşlanmam."

Ne? Elleri beline gitti ve ona öfkeyle baktı. "Agnes."

"Adımı söylediğinde gerçekten çok seksi oluyorsun. Açıkçası, adımı hep nefret etmişimdir. Beni bakire bir teyze gibi gösteriyor ve bilgin olsun, bu adı gerçekten bakire teyzemden aldım. Ama hikayelere bakılırsa, o zamanlar oldukça parti sever biriydi."

Şakakları zonkluyordu. Çok zor bir geceydi ve Agnes'in bir soruya basitçe cevap verme yeteneğinden yoksun olduğunu yeni keşfetmişti. "Seni şaplaklamak fikri kesinlikle çekici geliyor."

"İkimiz de bundan hoşlandığımıza sevindim."

Çenesindeki kaslar gerildi.

"Üzgünüm." Sessiz. "Yine o savunma mekanizması şeyi." Derin bir nefes aldı. "Seni kasten aradım."

Görünüşe göre, onu kasten ve gizlice *takip* etmiş.

Elleri yatağın kenarına bastırdı. "Night Strikers'ın liderinin patronumla gizli bir akrabalığı olduğunu anladığımda, biliyordum... Senin görüldüğünden çok daha fazlası olduğunu biliyordum. Tabii, büyük, kötü adam gibi görünüyordun."

"Ben büyük, kötü adamım." Dünyanın çoğuna kabuslar yaşattı. Bu konuda hiçbir numara yoktu. O, Night Striker MC için doğmuştu. Ve sonunda, bir adamın ölümüne neden olan kanlı bir savaşta liderliği ele geçirdi.

Aslında iki adam.

Kız ona kaşlarını çatı. "Sen gizli görevdesin. Bana karşı dürüst olmalısın. Ben sana karşı dürüstüm."

Ona doğru eğildi. Bir elini yatağın iki yanına koydu. Eski, sarkmış yatak daha da çöktü. "Benim MC gibi davranan gerçek bir kahraman olduğumu mu düşünüyorsun? Kurallara uyup, FBI'ya bilgi vermek için işbirliği yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Kadın onun gözlerine baktı. "Evet."

Adam güldü. Kızın yüzüne. Üzgünüm. Bu muhtemelen kaba bir davranıştı. Annesi buna dehşete düşerdi. Ama annesi uzun zaman önce ölmüştü. "Profil oluşturmada daha iyi olduğunu sanıyordum."

"Nerede yanıldığımı söyle."

Onu öpmek istiyordu. Belki kıcına şaplak atmak. Kesinlikle onu sikmek. Ama... hayır. Olmaz. Çünkü onu daha önce sikmişti, sonra bir pislik onu öldürmeye çalışmıştı.

Ve... Cass onu daha önce becerdiğinde...

Gardımı düşürdüm. Onu çok fazla istedim. "Beni neden kullandığını söyle." Sözlerinde öfke yankılanıyordu. Kullanılmaktan hoşlanmazdı. Kullanıcı bu kadar çekici bir pakette gelse bile.

"Seni kullanıyordum." Açık sözlü bir itiraf. "Özür dilerim." Kahretsin. "Neden?"

Alt dudağını ısırды. Sağ eli hızla yükseldi ve o alt dudağına hafifçe bastırdı. "Yapma." Çünkü o ısırдыğında, o da ısırmak istedi.

Alt dudağını ısırmayı bıraktı. Dilini dışarı çıkardı. Parmak ucuna hafifçe dokundu. Gözleri dehşetle büyüdü. "Bunu yapmak istemedim." Nefesi parmağına üflendi.

Onun hevesli penisi, onu yaladığı için mutluydu. Ama penisinin sakinleşmesi gerekiyordu. Eli, kadının çenesinin altına kıvrıldı. "Neden beni kullandın?" Ondandırüst bir cevap alacaktı.

"Çünkü bir adamı öldürmeme yardım etmeni istiyorum." Düşünceli bir duraklama. "En az bir adam, ama belki iki."

Onuncu Bölüm

YATAK RAHATSIZDI. Topak topaktı. Sarkmıştı. Hafifçe eski sigara kokuyordu. Ama tahtakurusu yoktu. Agnes, tahtakurusu aramak için yaptığı hızlı ve çılgın arayışın sonuçsuz kalmasına çok sevindi.

Oda karanlıktı. Gündüz olmasına rağmen neredeyse zifiri karanlıktı. Küçük odadaki tek pencere, panjurlarla ve hayatında dokunduğu en kalın, en pürüzlü perdelerle kapatılmıştı. Kumaştan çok kartona benziyorlardı.

Uyuması gerekiyordu. Cass, o sert sesiyle bu emri vermişti. Ve sonra...

Yere uzanmıştı. Yatağa
değil, yere.

Ona bir adamı öldürmek istediğini söylemişti. Muhtemelen iki adamı, ve o da ona kışını kaldırıp uyumasını söylemişti. Işık geldiğinde uyuyamadığı için karton perdeleri kapatmıştı ve o da yere çömelmişti. Yere.

Yatak kötüydü, ama yer milyon kat daha kötü olmalıydı. "Burada yer var," diye mırıldandı, uzayıp uzayan sessizliğe.

Adam konuşmadı.

Kadın yanına döndü. Yatağın kenarına doğru sürünerek ilerledi, böylece adama bakmaya çalışabilecekti. "Beni duydun mu?"

Cevap yoktu.

Elini uzattı ve onu dürttü. Dürtüğü parmağı, omzuna dokundu. "Burada benimle birlikte kalabilirsin. Yatakta uyuyabilirsin." Bir an bekledi. "Benimle birlikte." *Tabii ki, Agnes. Onun seninle birlikte yatakta uyuyabileceğini kastettiğin çok açık.*

Ama o cevap vermedi.

Onu tekrar dürttü. "Cass?"

Uzun bir iç çekiş.

Kirpikleri titredi. "Uyuyor muydun?" İmkânı yok. Yerde değil. O kadar çabuk değil. Gecenin olaylarının adrenalin patlaması damarlarında dolaşırken olmaz. Kesinlikle onun damarlarında dolaşıyordu. Yatağın kenarına biraz daha yaklaştı.

O, onunla kapı arasında, yerde yatıyordu. Yatak, pencerenin olduğu duvara dayalıydı.

"Uyuyorsam," diye boğuk bir sesle cevap verdi, "artık kesinlikle uyumuyorum, değil mi? Çünkü beni dürtüp duruyorsun. Kelimenin tam anlamıyla, beni dürtüyorsun."

Evet, suçluyum. "Ben katil değilim."

"Değil misin?"

"Hayır."

"Yani, sırf eğlence için öldürmeme yardım etmemi istemiyorsun, öyle mi?"

Ah, işte buradaydı. Daha önce küçük itirafını yaptığında gözlerinde öfke parlamasını görmüştü. Bu, ona kışını yatağa koyup uyumasını söylemeden hemen önceydi.

"Beni becerdin çünkü senin için kirli işlerini yapmamı istedin." Cass'in her kelimesinde öfke vardı. Belki sadece öfke değildi. Belki de öfkeye doğru kayıyordu. "Kullanılmaktan hoşlanmıyorum, Agnes."

"Çoğu insan kullanılmaktan hoşlanmaz. Benim de en sevdiğim şeylerden biri değil." Derin bir nefes aldı. "Seni istedim, o yüzden seninle yattım."

"*Yalancı.*" Neredeyse bir okşama gibiydi. Öfkeli yalan suçlamaları okşama olarak kabul edilebilirse tabii. Garip bir şekilde, ondan gelen bu tek kelime tam da öyle geliyordu. *Şefkatli bir okşama. Sevgi dolu bir söz, bir...*

Agnes bu düşünceyi kafasından silip attı. "Sana verdiğim tepkiyi sahte mi sanıyorsun? Kabul ediyorum, oyunculuk yeteneğim var, bunu The Bottomless Pit'teki dramatik performansımda da gösterdim. Ama seninle birlikteyken tahrik olduğumu sahte göstermedim. Ve tüm o orgazmları da kesinlikle numara yapmadım." Şimdi o da sinirlenmeye başlamıştı. "Max öldüğünden beri kimseyle birlikte olmamıştım. Beni *arzulamaya* iten ilk kişi sensin. Kendimi bırakıp bir sevgiliyle birlikte olmak istememi sağlayan ilk kişi sensin."

Yine. Yani hiçbir şeyi sahte yaptığımı düşünme. Yıllarca hiçbir şey hissetmedikten sonra, vücudum senin için adeta patladı. Sahtecilik yoktu. Sadece kendimi kontrol edemeyecek kadar çok hissediyordum." Parmaklarını geri çekti. Yatağın kenarını daha iyi tutabilmek için.

"Kim. Lanet. Max. Kim?"

Karanlıkta gözlerini kırptı. "O benim erkek arkadaşımdı. O, şey, biz lise aşıklarıydık." Onun görüntüsü zihninde canlandı. Kıvrıcık saçları. Gülümsediğinde ortaya çıkan gamzeleri ve Max her zaman gülümserdi. Herkes onu severdi. Çok nazik ve uyumlu biriydi. Varlığıyla dünyayı daha iyi bir yer haline getirmişti ve sonra...

Sonra artık yoktu. Gitmişti. Kız, hastane yatağında onun için ağlıyordu.

"Birlikte üniversiteye gittik," diye devam etti. Vücudunu yatak kenarına yaslayacak şekilde hareket ettirdi. Neredeyse Cass'in üzerine düşecekti. *Neden ona bu kadar yaklaşılmaya çalışıyorum?* Parmakları yatağa gömüldü. "Austin, Teksas," diye fısıldadı. "Oradan geliyorduk. Bir gün gelecekteki ailemizi orada yetiştirmeyi planlıyorduk." Çok fazla hayalleri vardı. "Ve bir yaz gecesi, bir partiden geç saatte eve dönerken..." *Max evlenme teklif edip parmağıma yüzüğü taktıktan hemen sonra.* "Orada saldırıya uğradık. Motosikletli adam etrafımızda dönüp durdu. Tekrar tekrar. Büyük, siyah bir motosiklet sürüyordu. Motor gürültüsüyle çalışıyordu. Siyah bir kask ve vizör başını ve yüzünü kaplıyordu. Motosikletten atladı ve bıçağıyla bize saldırdı."

"Siktir."

Evet, evet, lanet olsun.

"Bu yüzden karnında o yara izleri var," dedi Cass.

Sesi kalın ve sertti.

Yutkundu. "Bu yüzden karnımda o izler var." Durum daha da kötü olabilirdi. Öyle olmalıydı. "*Bana* saldırdı." Agnes o korkunç anı asla unutmuyacaktı. "Bana doğru bıçak sallıyordu. Güzel kızı keseceğini söylüyordu." *Onun sesini asla unutmuyacağım.* Tıpkı onun bileğinde gördüğü dövmeyle asla unutmuyacağı gibi.

O tek sokak lambası onu ve onu tam olarak aydınlatmıştı. "Max önüme atladı. Saldırganla dövüştü ama..." *Koş, Agnes. Koş!* Gözlerini sıkıca kapattı. "Çok kan vardı. Max yere düştü. Kaçamadım. Saldırgan bıçağı bana defalarca sapladı ve Max yanımda yerde yatıyordu. O anda ikimizin de öleceğini düşündüm."

Sessizlik.

Gözlerini açtı. Ama hala karanlıktan başka bir şey göremiyordu.

Sessizlik uzadı. Yavaş yavaş, odanın *dışından* gelen zayıf sesleri fark etmeye başladı. Uzaklardan gelen bir araba kornası. Ara sıra bir kuşun keskin çığlığı. Bir motorun uğultusu, ama hemen kesildi.

"Hastanede uyandım. İyi kalpli birisi, saldırganın bizi bıraktığı sokakta Max'i ve beni bulmuştu."

Motel odasının kapısının ötesinden bir gıcırta ve tıkırtı sesi duydu. Belki... belki dışarıdaki temizlik arabasıdır. Şimdiden mi?

Gıcırta kesildi.

"Uyandım," dedi, hikayeyi devam ettirerek ve anılarla birlikte içini delen acıyı görmezden gelmeye çalışarak. "Ama Max uyanamadı. Beni korurken öldü. Ve o zamandan beri..."

"Tek istediğin intikam almaktır. Onu ve seni inciten o piçi cehenneme göndermek."

Evet, bu durumu güzel özetliyordu. "Anladığın için mutluyum." "Federaller kötü adamları hapse atmakla yükümlü değil mi?"

Öyleydiler.

"Ama sen benden onu hapse atmana yardım etmemi istemedin. Onu öldürmek istediğini söyledin."

Gözleri yaşlarla doluğu için hızla gözlerini kırptı. *O gece orada değildin. Benim çığlık attığımı ve ona durması için yalvardığımı duymadın. Onun güldüğünü duymadın. Max kanlar içinde yatarken onu tekmelediğini ve sonra eğilip, ben sevdiğim adama uzanırken bile kasten Max'in boğazını kestiğini görmedin...*

O piç kuruşu tekrar bana saldırmadan hemen önce.

"Onun hapse girmesini istemiyorsun. Onun ölmesini istiyorsun."

Onu ve suç ortağını toprağın altına gömmek istiyordu. *Çünkü o piçin bir telefon görüşmesi yaptığını hatırlıyorum. Uzaklaşırken vizörünü kaldırmıştı. Elini kaldırdığını görmüştüm. Elinde bir telefon vardı ve şöyle dedi... "Kızıl saçlı bir kadın var. Arkamda kanlar içinde yatıyor."*

"Onun ölmesini istiyorsun, değil mi Agnes? Onu yakalayıp hapse atmak istemiyorsun."

Bir an bekledi, sonra cevap verdi: "On dakika önce bana kötü bir adam olduğunu söyleyen biri için çok yargılayıcı konuşuyorsun. Kötü adamların bu kadar yargılayıcı olmaları gerektiğini düşünmüyorum."

"On beş dakika önceydi. On beş dakikadır yatakta dönüp duruyorsun ve yüksek sesle iç çekiyorsun."

Tamam. "Yani... seni dürttüğümde uyumuyordun."

"Senin için birini öldürmemi istiyorsun." Sert. Düz. "Tamam. Anlaştık. O piçin adını söyle, gün batmadan onu öldürürüm. Seni sikmek için bir iki adam öldürmeye değer diye düşünüyorum."

"Burada açıklanması gereken çok şey var." Kalbi göğsünde hızla atıyordu. Gergin parmakları yatak örtüsünü çekiştiriyordu. "Sonundan başlayalım. *Son* söylediğin şey..."

"*Uyumamız* lazım, Agnes. Yapacak çok işimiz var. Önümüzde uzun bir yolculuk var. Arkamızda bir sürü düşman var çünkü benim bir FBI ajanı ile birlikte olduğum için insanlar çok kızacak."

"Ama... ben seni seçtim." Hem de herkesin önünde ve büyük bir tantanayla. "Şimdi geri çekilmeyecekler mi?"

"Hayır, sınanacağım. Hazır olmalıyım."

Ona göre hazırlıklı olmaları gerekiyordu. Temizlik arabasının çıkardığı sesi bir kez daha duydu. Sonra ses kesildi. Belki yan odada, sağda? Cass'in, boyası dökülmüş odalarının kapısını kapatmadan önce "Rahatsız Etmeyin" tabelasını yapıştırdığını hayal meyal hatırladı. "Benimle sevişmenin, ah, öldürmeye değer olduğunu söylediğin için gerçekten minnettarım. Bu arada, sen de harikaydın. Kesinlikle tüm beklentilerimi aştın."

O

homurdandı

.

O gerildi.

"Yine o savunmacı tavrını takınıyorsun," diye mırıldandı.

Suçluyum. Yine o savunmacı tavrını takınmıştı. "Benim için öldürmeni istemiyorum."

"Sen dedin ki..."

"Öldürme işini kendim yapacağım, çok teşekkürler." Başkasının onun için kirli işi yapmasını istemiyordu. Ellerini kirletmekten çekinmiyordu. Ya da kanla lekelemekten. Üstelik bu kişisel bir meseleydi. Agnes burnunu çekti. "Sonuçta öldürmeyi biliyorum. Quantico'da eğitim aldım. Bu, giymeyi sevdiğin o büyük, siyah botlarının tabanına kadar şok edebilir, ama kendimi gayet iyi idare edebilirim."

"O zaman ne yapmamı istiyorsun?"

Sorduğun için teşekkürler. "Beni ona yaklaştırmamı istiyorum." Öldürücü bir yakınlık.

"Bana bir isim ver..."

"Onun adı yok. Eğer olsaydı, kim olduğunu bilseydim, onu çoktan öldürmüş olurdum." Bu, onun için büyük bir yaşam hedefi olmuştu. Mezarlıkta dururken yağmur yağmaya başladığında ve kardeşi Ryan onu kollarının arasına alıp götürdüğünde, bu onun hedefi olmuştu. "Onun yüzünü hiç görmedim. Görseydim, onu mükemmel bir şekilde çizerdim. Polislere fotoğrafını verirdim. İnternetin her yerine yayardım. Onu bulmak için dünyadaki tüm özel dedektifleri tutardım, böylece onu yavaşça ve acı çekerek öldürebilirdim." *Max'i yavaşça ve acı çekerek öldürdüğü gibi. Beni yavaşça ve acı çekerek öldürmeye çalıştığı gibi.* Yardım gelmeden önce öleceğinden emin olarak onu kan kaybından ölmeye terk etmişti.

O ölmemişti.

"Onun yüzünü hiç görmedin."

"Suçlu motosiklet kaskı takmış ve vizörü indirmişken yüzünü görmek zor." İlk polisler hastaneye gelip onu sorguladıklarında defalarca söylediği gibi. Aradan bunca yıl geçmesine rağmen, dünyasını paramparça eden suç hala çözülmemişti. "Siyah eldiven giyiyordu. Yıpranmış bir ceket. Kot pantolon. Siyah botlar. Vücudunun tek açıkta kalan kısmı bileğiydi. Bıçağı havaya kaldırdığında..." *Öleceksin, güzel kız. Sen benim biletim olacaksın. Kızıl saçlı birini öldürmem gerekiyordu.*

Hayır, hayır, o geceyi düşünmekten hoşlanmıyordu. Onu hedef almaktan ne kadar gurur duyduğunu hatırlamaktan hoşlanmıyordu. Onu kulüpten takip etmişti

kulüpten takip etmişti, bunu daha sonra anlamıştı. Onu görmüş, takip etmiş ve kızıl saçlı olduğu için bıçaklamıştı. "Bıçağı kaldırdığında, bileğindeki dövmenin bir kısmını gördüm. Çok belirgindi. İki kobra başı, bir yılan gövdesine doğru kayıyordu."

"Siktir."

Bu... bir tanıdıktı.

"Katil İkiz Kobraların bir üyesiydi," dedi. "Hayır."

"Evet," diye karşılık verdi. "Ne gördüğümü biliyorum."

"İkizler, dünyayı korkutmak için kullanılan lanet olası öcülerdir."

"Onlar vicdansız canavarlar. Kendilerinden zayıf olanları avlar ve yutarlar. Gölgelerde yaşarlar. Çok, çok az sayıda kişi bu kulübe kabul edilir, çünkü bu ucube kulübüne giriş çok nadirdir." Onlar hakkında özenle öğrendiği şeyleri tek tek saydı. "Üyeler diğer motosiklet kulüplerindedir. Bu şekilde seçilirler. Çünkü diğer kulüplerde en güçlü, en sert ve en kötü olanlar olarak öne çıkarlar."

O tek kelime etmedi.

O da devam etti. "Hepsi vücutlarının bir yerinde ikiz kobra dövmesi taşıyor. O dövmeyi görürsen, en kötü türden bir katili görmüş olursun." Hayatını mahveden türden bir katil. "Onlar korunuyor ve izole ediliyorlar. Onları bulmak, avlamak için, ülkedeki en güçlü motosiklet kulüplerine girmenin bir yolunu bulman gerekir."

"Orospu çocuğu. Bu yüzden beni kullanıyorsun. Senin için öcüyü öldürmemi istiyorsun."

Hayır, tam olarak değil. O onu dinlemiyordu. "Onu öldüreceğim." Büyük bir zevkle. "Sadece onu bulmama yardım etmeni istiyorum. Sen benim içeri girme yolumsun. Senin yanında olursam, arama yapabilirim. MC'lere sorular sorabilirim. Ben..."

"İkimizi de öldürtecek misin? Çünkü meraklı bir FBI ajanı ikimizin de başını belaya sokacaktır..."

Motel odasının kapısı içe doğru açıldı. Birisi kapıyı tekmelediği için patlama ve kırılma sesi duyuldu ve kapı yakındaki duvara çarptığında zayıf kilit havaya uçtu.

Yataktan düştü. Aslında, yataktan *atladı* ve Cass'in üzerine atlayarak onu vücuduyla korudu. Silah sesleri duyuldu. *Bir, iki, üç.*

Bang.

Bang.

Bang.

Üç hızlı atış, hepsi doğrudan yatağa yönelikti. Tam da onun bulunduğu yere. Eli havaya kalktı. Artık kendi silahını tutan eli. Yataktan *atladığında*, yatmadan önce komodinin üzerine koyduğu silahı kapmıştı.

Ateş eden kişi, onun yatakta olmadığını fark etmişti. *Hedefi ıskaladın, pislik.* Silahını ona doğru indiriyor, nişanını ayarlıyordu.

"Dur!" diye bağırdı Agnes.

Hayır, durmuyordu. İleri atıldı ve... Agnes hiç tereddüt etmeden silahını ateşledi.

Cass onu belinden tutup altına almaya çalışsa da ateş etti.

Mermisi hedefe çarptı. *Saldırganın göğsüne.*

Cass parmaklarını silahına doladı.

Kapıdaki adam tekrar ateş etmeye çalıştı. O ve

Cass bir kez daha ateş ettiler. Birlikte.

O pislik yere düştü, geriye doğru savruldu ve motel odasının kapısının hemen dışındaki betona çarptı.

Nefesi kesildi. Kapıya baktı.

Cass onu kaldırdı, sonra kendinden uzaklaştırdı. Kapıya doğru koştu.

Cass'in elleri tekrar belini kavradı ve onu kaldırdı. Ayakları havada sallanacak kadar yükseğe kaldırdı ve Cass onu bırakmadı.

"Arkamda kal *lan*," diye bağırdı Cass.

"Bırak beni *lan*."

Onu bıraktı, ama ancak onu arkasına aldıktan sonra. Açık kapıya doğru gitti.

Yakınlardan birisi çığlık atıyordu.

Cass kendi silahını çıkarmıştı. O şeyi nerede sakladığını merak etti. Tişörtünü çıkardı ve botlarını attı

sonra yere uzanmıştı. Yani sadece kot pantolonuyla, sırtı ona dönük olarak suçluya doğru ilerlemişti. Ve o...

Yatağın yanındaki lambayı yaktı. Sonra birden durdu. Tamamen durdu.

Çünkü... Cass'le bütün gece onun evinde sevişmişti.

Sevişmek değil. Sikiştiler. Bütün gece onunla sikiştin.

O... onu çok görmüştü. Çok dokunmuştu. Işıklar açıktı ama...

Ama onun sırtını görmemişti.

Işıklar *kapalıydı*, sırtını öptüğü tek seferde. Tek seferinde...

Sırtında döv meler vardı. Dişleri olan bir kafatası. Azrail.

Ve...

İki başlı, hırlayan bir kobra.

Aman Tanrım.

Dışarıdaki çığlıklar aniden kesildi. Ayak sesleri duyuldu.

Tekerlekler gıcırdadı.

"Hizmetçi muhtemelen polisi arayacak," dedi Cass, saldırganın yanına diz çökerek. Elini adamın boğazına koydu. "Hâlâ nefes alıyor." Çenesindeki kaslar gerildi. "Ama belki de çok uzun sürmez."

"Sen de onlardan birisin."

Cass, düşen adamın yanındaki silahı tekmeledi.

Nefesi titriyordu. Komodinin üzerindeki telefonu aldı. 911'i aradı. "Yardım edin," dedi Agnes, operatör telefonu açar açmaz. "Grove Motel'de silahlı saldırı oldu..."

Cass telefonu parmaklarından kaptı ve yerine geri attı. "Ne halt ediyorsun sen?"

Kahretsin. Çok hızlı hareket etmişti. Ne yaptığına gelince... "Yardım çağırıyorum. Onun hala hayatta olduğunu söyledin." Hâlâ sağ elinde silahı tutuyordu.

Cass derin bir nefes aldı. "Artık federal ajan değilsin, unuttun mu?"

"Bana ateş etmeye çalışan bir davetsiz misafiri *vurdum*, ben..."

"Onu buradan hemen çıkarın."

Gözleri açık kapıya kaydı.

Javion Booker orada duruyordu, elleri ahşap çerçeveye dayalı, yüzünde çarpık bir ifadeyle. *Javion Booker, Cass'in sağ kolu.* Agnes, onun Night Strikers'ın üyesi olduğunu biliyordu...

"Bir adam yarım saat bile uyuyamıyor mu?" diye homurdandı Javion, "Bir pislik kıcını vurmada? Silah sesleri herkesi uyandırmadan?"

Javion motele ne zaman gelmişti?

Javion'un kara gözleri ona kilitlendi. "Polisler geldiğinde o burada olmamalı," diye uyardı Javion. "Hiçbirimiz olmamalıyız."

"Bana bilmediğim bir şey söyle," diye homurdandı Cass.

Betonun üzerinde uzanan adama baktı. Ona doğru atıldı.

Cass kolunu Cass'in beline doladı ve onu kendine doğru çekti. "Ne yapıyorsun?" Nefesi Cass'in kulağına hafifçe çarptı. "*Uykunda seni öldürmeye çalışan adama yardım etmeye mi çalışıyorsun?*"

Gözleri yatağa doğru döndü. Yastıkta kurşun deliğini görebiliyordu. Kafasının olduğu yerde. Ve çarşafı ve şiltede iki delik. Vücudunun olduğu yerde.

"Yatağından düşmen iyi oldu," diye ekledi Cass.

Ağzı açık kaldı. "Düşmedim! Atladım! Seni kurtarmak için! *Seni* korumak için!" Nasıl düşmüş olduğunu ima etmeye cüret eder? Onu *kazara* korumamıştı.

Adam homurdandı ve onu daha sıkı tuttu. "Düşmen iyi oldu."

Aptal herif...

"Buradan gidiyoruz. Hemen."

"Harika bir plan," diye övdü Javion. Kapının yanındaki adamın yanına çömeldi. "Oh, evet, o öldü."

Ne? "Cass hala hayatta olduğunu söyledi! Nefes aldığını!"

Javion kaşlarını çatı. "Kalbinde bir delik var."

Cass'in tutuşuna karşı direndi. "Bana yalan mı söyledin? O zaten öldü mü?"

O cevap vermediğinde, Agnes Cass'a dirsek attı ve onun elinden kurtuldu. İki saniye içinde, düşen adamın yanında diz çökmüştü. Nabzını kontrol etti. Nabzı yoktu, kahretsin. Elleri

üzerinde dolaştı. "Ona yardım edebiliriz." Kesinlikle, yüzde yüz. Belki? Potansiyel olarak?

Adam, vizörü hala kapalı olan bir motosiklet kaskı takıyordu. Sanki bu, Agnes'in kabuslarına tam da uymuyordu. Agnes kaskı tutup adamın yüzünden kaldırdı.

Yanaklarında gözyaşı damlası dövmeleleri vardı. Solda iki tane. Sağda bir tane. Boynunu bir dizi kurukafa ve örümcek ağı kaplıyordu. Kolları tuttu ve sağ kolunu yukarı çekti.

İki başlı kobra. Ama kabuslarındaki gibi değildi. Bu, ön kolunda çok yüksekti. Kafalar dirseğinin hemen üzerindeydi. Ve kafalar, Max'i öldüren ve ona bıçağını kullanan adamınkinden daha küçüktü.

Nefesi kesildi.

Uzakta bir siren çalmaya başladı.

Parmakları tetikçinin göğsüne doğru uzandı. Kanamayı durdurabilirdi. Cevapları alabilirdi. Yapabilirdi...

Parmakları, iki kurşunun onu parçalarken oluşturduğu kanlı karmaşaya dokunmadan önce, Cass onu yukarı çekti.

"Hayır, prenses. O öldü. Onu geri getiremezsin." Direndi, ama Cass'in tutuşu kırılmazdı.

"Ve o, düşmanlarımıza bırakılacak iyi bir mesaj," diye ekledi Cass.

Mücadeleyi bıraktı. Bu acımasız bir sözdü. Onun tutuşunda dönüp durdu.

Bir tişört giymişti. Ceketini. Biri çok hızlı hareket etmişti.

hızlı

hare "Ayakkabıya ihtiyacı var," dedi Javion.

ket Hâlâ pantolonunu giyiyordu. Gömleğini. Ayakkabısı yoktu.

etmi

ş

olm

alıy

dı.

sarkık yatağa tırmanmadan önce soyunmamıştı, ama en azından topuklu ayakkabılarını çıkarmıştı.

"Ayakkabıları getir ya da ayakkabısız git," diye emretti Cass.

Ne?

Siren sesi giderek yükseldi. Aslında, sanki birden fazla siren çalışıyor gibiydi.

"Siktir et." Cass onu omzuna attı ve motel odasından dışarı koştu.

Silahı elinde tuttu çünkü

onu bırakmayacaktı.

Onu motosikletine taşıdı. Onu koltuğa bıraktı. Ona öfkeyle baktı. "Silahı ver."

"Sen de onlardan birisin." Bahsetmesi gereken bir şeydi. Ve belki... belki de kadının silahı ona doğrultulmuştu. "Bana onların hayalet olduğunu söyledin. Sanki gerçek değillermiş gibi. Sadece uydurma canavarlar. *Ve sırtında onların dövmelerinden biri var.*"

"Çok fazla dövmem var. Sırtımda. Kollarımda. Her yerimde."

Evet, çok fazla dövmesi vardı. Ama sadece biri onu hem korkutuyor hem de öfkeliendiriyordu. İki başlı kobra. "*Sen de onlardan mısın?*"

İki kafa... iki bağlılık. Ana motosiklet kulübü Night Strikers'a bağlılık. Ve ikincil olarak Twins'e bağlılık.

Sirenler daha yüksek sesle çalıyordu. Daha yakındaydı.

Javion onların yanından koşarak geçti ve motosikletine atladı.

Cass ona yaklaştı. Silahını göğsüne dayadı. "Ya tetiği çek ya da geri çekil ve buradan çıkmamıza izin ver."

Tetiği çekmedi. Silahı da bırakmadı. "O tetikçi bizim hangi odada olduğumuzu nasıl bildi?"

"Bizi takip etmiş olmalı."

Motosikletle giderken etrafı aramıştı. Agnes tek bir takipçiyi bile görmemişti. "Neden benimle yatakta değildin?"

Gözleri kısıldı.

"O sadece yatağa ateş etti." Fısıltıyla. "Yataktaydım. Sen değildin. Sen yerdeydin." Dudaklarını ıslattı ve silahı göğsüne bastırmaya devam etti. "Neden yatakta değildin?"

Adam ona doğru eğildi. Göğsüne dayanan silahı tamamen görmezden geldi. "Çünkü bir beyefendi olmaya çalışıyordum ve *seni* unutulmaz bir şekilde *becermeye* çalışmıyordum."

O burun kıvırdı.

Adam silahı ondan aldı.

"Onu almana izin verdim," dedi. Çünkü, kayıtlara geçmesi için, Cass'in bu önemli gerçeği bilmesini ve derinlemesine anlamasını önemli buluyordu. Silahını saklamak isteseydi, saklardı.

Silahı bir eyer çantasına attı. "Geri çekil."

Oradan bir an önce uzaklaşmaları gerektiğı için geri çekildi. "Çantama ihtiyacım var," dedi, burnunu çekerek. Kimse suç mahallinde çantasını bırakmazdı. "Ve ayakkabılarım da çok işime yarardı."

Küfrederek, hızla uzaklaştı. Cass birkaç saniye içinde ayakkabıları ve çantasıyla geri döndü. O çantasını eyer çantasına koyarken, Cass ayakkabılarını giydi. Sonra onun önüne geçti.

"Sana güvenmiyorum," dedi, sesi gergindi.

"İyi," dedi adam. Kafasına bir kask taktı. Hayır, iyi değildi. Birbirlerine güvenmeleri gerekiyordu.

"Sana asla zarar vermeyeceğim," diye yemin etti. "Şimdi sıkı tutun."

Ve motosiklet park yerinden fırladı. O, odalarına doğru arkasına baktı.

Gizemli tetikçi hala kapının eşiğinde yatıyordu. *Çok fazla kan* vardı.

Hayatının öyküsü.

Ve ona güvenmese de, Agnes önündeki adama sıkıca sarıldı. Onu beceren sevgilisi. Efsanevi *öcülerden* biri olduğunu gösteren dövmleri olan MC lideri. En kötüsünün de kötüsü...

Ama hayır. Buna inanmayacağım. İnanamam. Cass'in profilini çıkarmıştı. Onunla yatmıştı. Hayatı onunla birlikte tehlikedeydi.

Eğer yanılıyorsa... O zaman ölmüştü.

On Birinci Bölüm

MOTOSİKLETİN FRENLERİNE BASTI. "AGNES."

Ona sokuldu. Tamamen yumuşaklık. Tatlılık.

Birkaç saat önce bir adamı öldürmüştü. Teknik olarak, onun eli de silahın üzerindeydi. Yani... *birkaç saat önce bir adamı öldürdük.* Motel odalarına girip *onu* öldürmeye çalışan bir piç kurusu.

"Agnes, *motosiklet sürerken* uyuyakaldın." Bu mümkün olmamalıydı. Ona doğru döndü. Omuzlarından tuttu ve hafifçe salladı.

O nefesini tuttu.

Birkaç saniye önce kadının kendisine yaslandığını hissetmiş ve çok korkmuştu. Motosikleti durduracak kadar uzun süre kadını yerinde tutarken eli geriye doğru uçmuştu.

The Bottomless Pit'te büyük, dramatik sahneye çıktığından bu yana yirmi dört saat geçmişti. Bana yığılmasına şaşmamalı.

Ama şimdi vücudu sertleşmişti. Tekrar uyanmıştı. İyi. "Sana kahve getireceğiz," diye söz verdi, çünkü kadının kahveyi ne kadar sevdiğini hatırlıyordu. "Ama henüz duramayız. En az bir saat daha yolumuz var."

Kaskın kayışı çenesinin altında sıkı duruyordu. "Neredeyiz?" Hafif uykulu bir sesle sordu.

"Teksas." Doğu Teksas'ta uzun, ıssız, düz bir yol. Ama yakında duracaklardı, çünkü o da kadın kadar yorgundu. "Biraz daha uyanık kal, tamam mı?"

"Ben iyiyim."

"Öyle mi?"

"Seni öldürmeye çalışan bir adamı vuruyorsun... ve birdenbire MC lideri hayatındaki seçimlerini sorgulamaya başlıyor."

Hayır, lanet olsun, ona *iyi* olup olmadığını sorduğunda kastettiği bu değildi. "Agnes..."

"Uyanık kalacağım. Söz veriyorum. Zaten uykuya dalmış değildim. Sadece... gözlerimi dinlendiriyordum."

"Saçmalık."

"Ben iyiyim," diye tekrarladı, sesinde inatçılık belirmişti.

O öne döndü. Gidonları kavradı. Bir an sonra, gece karanlığında hızla ilerliyorlardı.

* * *

GRAY HER ZAMAN *sahaya* çıkmazdı. Tamam, peki, gerçek şu ki patronları onu sahada istemiyordu. Onu sürekli terfi ettiriyorlardı ve bu gidişle, tek istedikleri onun ofiste oturup profiller hazırlaması ve diğer ajanlara emir yağdıran kibirli bir pislik olmasıydı.

Kibirli pislik olmayı bir sanata dönüştürmüştü, ama...

Arada sırada, sahaya geri dönmeyi kesinlikle seviyordu.

Gece çökmüştü. Hızlı bir uçağa atladı, sonra da mevcut varış noktasına ulaşmak için bir araba kiraladı. Bir moteldeki suç mahalli. Yerel şerif, FBI'ın Mississippi'nin ortasında, hiç kimsenin bilmediği bir moteldeki rastgele bir silahlı saldırıya ilgi göstermesine şaşırılmıştı.

Ama Gray bunun rastgele olmadığını biliyordu. Ve bazı günler insanların ardında temizlik yapmak zorundaydı. Hayat böyleydi. Ve ölüm de.

Grove Motel'in dört numaralı odasının önünde bir an durdu. Gray olay yerini inceledi, sonra kırık kapıdaki olay yeri şeridini kesti.

"Sanırım içeride biri ölmüş." Solundan gelen sessiz bir ses. Dönüp baktı. Çocuğu gördü. Yedi ya da sekiz yaşlarında olmalıydı.

Kahretsin. Çocuklara karşı zaafı vardı. Özellikle de büyük, korkmuş gözleri olan çocuklara. Harap motellerde kümelenmiş çocuklara.

Çünkü uzun zaman önce ben de o çocuklardan biriydim.

"Hayır, orada kimse ölmedi," diye çocuğu teselli etti. Ona kabuslar yaşatmak istemiyordu.

Kız rahatlamış bir şekilde nefesini verdi.

Tam da benim durduğum yerde biri öldü. Tam burada. Odada değil. Kan damlalarını görebiliyordu. Ama otomatik olarak el fenerini o kan damlalarından uzaklaştırdı. Çocuğu korkutmak istemiyordu.

"Naomi!" Bir kadının keskin

çığlığı. Ah, bu annesi olmalı.

Beş kapı ötedeki odadan koşarak çıktı. Çocuğunun yabancı bir adamla konuştuğunu gördü ve hemen çılgına döndü.

Aferin ona.

"Naomi!" Anne koşmaya başladı. Naomi'yi omuzlarından tutup geri çekti. *"Yabancılarla asla konuşmaman gerektiğini sana kaç kez söyledim?"*

"Silahı var anne," dedi Naomi.

"Aman Tanrım." Naomi'nin annesi kızını arkasına itti. "Ben bir FBI ajanı, hanımefendi." Gray kimliğini gösterdi. Hatta

el fenerini de üzerine tuttu. Tüm bunları yaparken, altındaki kan lekelerine ışık tutmamaya özen gösterdi. Bu konuda çok yetenekliydi.

Rozeti görmesine rağmen, anne yine de kızıyla birlikte geri çekildi.

"Kızınız benimle güvende," diye onu sakinleştirdi Gray. Başını yana eğdi. "Annen haklı, Naomi. Yabancılarla konuşma. Özellikle geceleri. Yabancı motel odalarının önünde."

Anne, çocuğu alıp kaçtı.

Saniyeler sonra kapısı çarptı. Gray, ekstra güvenlik için o kapının önüne mobilya çekileceğinden oldukça emindi. İyi seçim.

"O kadını ölümüne korkuttun."

Başını sola çevirdi. Bekleyen yoğun gölgelere doğru. Malik Jones dışarı çıktı.

"Ona ve çocuğa bazı profesyonel tavsiyeler verdim. Sanırım ikisi de daha sonra bana minnettar olacaklar."

Malik homurdandı.

Adam pek konuşkan biri değildi. Gray dördüncü odanın eşiğinden içeri girdi. Malik kapının yanında durdu. "Çok kan var," dedi. Evet, öyleydi. "Kalbinden vurulmuş. Hızla kan kaybetmiş." "Sanırım Gece Saldırganı oyun oynamıyor." Evet, doğru. Gece Saldırganı. Gray, Cass'tan bir mesaj almıştı. Cass'in saldırganı ortadan kaldırdığını söyleyen bir mesaj... *İlk ateş eden oydu. Üç kez. Başka seçeneği yoktu.* Sonra... *Senin için bir ceset bıraktım.* Cass, Mississippi'deki Findaway'in yerini vermişti ve Cass, temizlik yapması gerektiğini biliyordu. Ama... Motel odasının ışıklarını açtı. "İçeri gir ve kapıyı kapat," diye emretti Gray. Naomi'nin içeri girip soruşturmasını yakından görmesini istemiyordu. Kapı yumuşakça kapandı. Gray ısıklık çaldı. O gün erken saatlerde yerel şerifle konuştuğunda, Gray adama dördüncü odayı olduğu gibi bırakmasını emretmişti. Elbette ceset torbaya konup etiketlenebilirdi, ama Gray olay yerini kendi gözleriyle görmek istiyordu. Hatta kendi seçtiği delil ekibini de hazır tutmuştu. Ekip şu anda dışarıda bir minibüste bekliyordu. Yatağa doğru yavaşça yürüdü. Yastık kılıfında bir kurşun deliği vardı. Yatağa iki kurşun isabet etmişti. Teknik olarak, kurşunlar çarşafı *delip* geçmişti. Eldivenli eliyle kurşunları aldı. Evet, bu iki kurşun çarşafı *delip* yatağa isabet etmişti. Ama... Yerde başka bir yastık vardı. Bir yastık ve yıpranmış, gri bir battaniye. Battaniye gerilmişti, sanki... *sanki biri üzerinde uyumuş gibi. Yerde mi?* "Sanırım fail onları hazırlıksız yakalayacağını düşünmüştü." Ah, bu Malik'in söylediği tam bir cümleydi. Etkileyici. "Öyle görünüyor." Ancak onu rahatsız eden şey, suçlunun

Cass ve Agnes'i bu kadar çabuk bulmuş olmasaydı.

Biri seni ele mi verdi, Cass? Cass yıllardır tehlikeli bir oyun oynuyordu. Gray ona defalarca bu işten çıkması gerektiğini söylemişti.

Ama Cass ona bunun için çok geç olduğunu söylemişti. Tek ıkış yolu ceset torbasındaydı.

Eh, o motelden bir ceset torbası içinde biri götürölmüştü. Sadece o kişi Cass değıldi.

Çarşafı yere bıraktı. Gray sahneyi bir kez daha inceledi.

Yerdeki yastık oraya kendiliğinden düşmemişti. Kasten oraya konulmuştu. Battaniye de öyle.

Bakışları ana kapıya kaydı.

Ahşap kırılmıştı. Kilit parçalanmıştı. Suçlu, sürpriz etkisi yaratmak için kapıyı tekmelemişti. Kapıyı tekmelerek açmış ve hemen yatağı yönelmişti.

Cass yerde yatıyordu, Gray bundan emindi. Cass, Agnes'in yerde ömelmesine izin verip kendisi yatağı yatmazdı.

Ama...

O vurulmamıştı.

Ateş eden oydu.

İyi bir FBI ajanı silahını yanında tutardı.

Yatağın yanındaki komodine baktı. Muhtemelen silahı oraya koymuştu.

Yani, kapı açılmıştı, ama Agnes... uyumuyordu. Yataktan atlamıştı. Belki de Cass'i korumaya çalışmıştı, çünkü bir FBI ajanı böyle yapardı. Sadece kapıdaki pislik, üç el ateş ettikten sonra kaçmazdı. Hedefi iskaladığını fark ederdi. Tekrar ateş etmeye hazırlanırdı...

Agnes onu vurdu.

Gray, adli tıp uzmanı cesedi incelediğinde, Agnes'e ait silahla eşleşen bir ya da iki kurşun bulacağından oldukça emindi.

Gray başını salladı. Tabii ki Cass, ateş etmek için onun silahını kullandığını söyleyebilirdi ama...

Bana yalan söyledin Cass. Agnes ateş eden kişiydi.

Arkasını döndü ve odayı bir kez daha inceledi. Suç mahallindeki her türlü unsuru gözden geçirdiğinden emin olmayı her zaman severdi.

Sessizlik uzayıp gitti.

"Plan nedir?" Malik sonunda sordu.

Hâlâ planını yapmaya çalışıyordu. Ama o odada neler olduğunu anladığını düşünüyordu. "Yere düşen adamın yanında bir silah bulundu. Dost canlısı şerif bana o silahtan üç el ateş edildiğini söyledi." Hedefine ulaşamayan üç el ateş. "Açıkça görülüyor ki bu bir meşru müdafaa vakası." Bakışları Malik'e kaydı. "Bu değerlendirmeyi sorgulatacak bir şey görüyor musun?"

Malik'in çenesi sertleşti.

Gray iç geçirdi. "Söyle bakalım, Ajan Jones."

"Agnes'in kolay bir hedef olduğunu düşündüren pek çok şey görüyorum. Kimse The Bottomless Pit'teki o saçma sahneyi yutmaz."

Ah, o aynı fikirde değildi. Bazıları inanırdı. Bazıları inanmazdı. Bazıları ise her halükarda umursamazdı. Onlar sadece Agnes'in ölmesini isterdi. Onu ve Cass'i.

Malik ona doğru bir adım attı. "Agnes yalnız. Savunmasız. Destekçisi yok. Bu dava çok riskli."

Dört cümle. Güzel. Ama Malik yanılıyordu. "Onun desteği var."

"Kim? Gece Saldırısı mı?"

"Onu koruyacaktır." Gray bundan emindi.

"Öyle mi? Yoksa kendini korumak için onu bir anda terk mi edecek?"

Malik'in Cass'in büyük bir hayranı olmadığı açıktı. Anladı. "Şu anda Cass için endişelenmemize gerek yok."

"Evet, evet, sanırım öyle."

Bunun nedeni Malik'in durumu tam olarak anlamamış olmasıydı. Ya da Agnes. "İşler sarpa saracak." Çünkü bir cesedi gerçekten saklayamazdı. İşleri yatıştırabilirdi, ama sadece bir süreliğine. Özellikle de balistik raporu gelip ateş eden silahın ona ait olduğu ortaya çıktığında.

Ve bazı bazı insanlar... fark fark Agnes Agnes yoktu. Uzun zamandır ona baş belası olan insanlar.

Agnes'i ekibine almayı kabul ettiğinden beri. Bu karara karşı çok, çok güçlü protestolarına rağmen.

O insanlar. O iki kişi büyük sorunlar yaratacaktı. Soru şuydu: Cass görevini tamamlayana kadar durumu gizli tutabilecek miydi? Yoksa her şey yüzüne patlayacak mıydı?

Kapı gıcırdayarak açıldı.

Hemen kapıya doğru döndü. Malik de öyle yaptı.

Gray, Malik'in silahını çektiğini göz ucuyla gördü.

Gray ise çekmemişti çünkü...

Ya çocuksa?

Kahretsin. Baba olacağını öğrendiğinden beri, çocuklar söz konusu olduğunda aşırı koruyucu bir tavır takınmaya başlamıştı. Bu tehlikeli olabilirdi çünkü kırık kapıyı açan kişi meraklı Naomi *değildi*...

Bir adamdı. Kalın ceketli. Dağınık saçlı. Kızgın bir ifadeyle.

Lanet olsun. Olay yerine çok hızlı gelen birinden bahsedelim.

Hoş karşılanmayan misafir kapıyı doldurdu. "Nerede lan," diye "Kız kardeşim nerede?" diye başladı, sesi tehlikeli bir şekilde gürledi.

Gray, Malik'e geri çekilmesini işaret etti. Gereksiz yere kurşunların uçuşmasına gerek yoktu. Sonra Malik ile kapıdaki adamın arasına rahatça yerleşti. "Kız kardeşin mi?" Çenesini kaşıdı. "Korkarım daha açık olman gerekecek. Kim olduğunu hiç bilmiyorum..."

Adam ona doğru atıldı. Karşı karşıya geldiklerinde durdu. "Agnes nerede?" diye tekrar sordu.

"Ah, tabii. O. Agnes. Kız kardeşin."

İstenmeyen misafir ona öfkeyle baktı.

"Hey, Malik? Bana bir iyilik yapar mısın?" Aslında iyilik değildi. Bu bir emirdi. "Minibüsteki delil ekibine bana beş dakika vermesini söyle, sonra içeri girebilirler."

Malik dışarı çıktı. Arkasında kırık kapıyı kapattı.

"Arayabilirsin, biliyorsun," dedi Gray karşısındaki adama. "Ya da mesaj atabilirsin. Aceleyle buraya gelip şahsen görünmene gerek yok."

buraya gelmeyi nereden biliyordu ki?

"FBI'dan ayrıldığını söylediler. Seni terk ettiğini. *Bir pislik MC lideriyle birlikte olduğunu.*"

"Hımm. Bu seni şaşırttı mı? Kimseyi şaşırttı mı?"

Adamın elleri yumruk oldu. "Sen ona göz kulak olacaktın

"

O da öyle yapmıştı. Onu korumuştı.

Onu korumak için bazen İkizler'le ilgili soruşturmasına müdahale bile etmişti. Bu ahmağın istediği her şeyi yapmıştı. "Agnes çok kararlı biridir."

"Ve ben onu güvende tutmaya kararlıyım. Bir daha asla kırılmayacak."

Gray, onu kırmaya çalışan aptala acımıştı. "O, senin sandığından çok daha güçlü. Adalet istiyor ve pes etmeyecek." Yalnızdılar. Gray özgürce konuşabilirdi. Öyle de yaptı. "Bence kız kardeşin nihai hedefine ulaşmaya çalışıyor. Dikkatli olmazsak, o dikkatli olmazsa, Agnes intikamını alırken tüm dünyayı yerle bir edebilir."

Adamın koyu, öfkeli kahverengi gözleri kısıldı. "Sence..." Başını salladı. Kızıl saçlı değildi. Siyah saçlıydı. "Dünyanın geri kalanını umursadığımı mı sanıyorsun?"

Gray iç geçirdi. "Maalesef, cevabının bu olacağını tahmin etmiştim." Telefonu çaldı. Yüksek, tiz ve ısrarcı bir ses. "Bir dakika bekler misin?" Telefonu kulağına götürdü, ama sadece numara Büro'daki bir VIP'den geldiği için. "Şu an pek uygun değil..." Gray arayana kısa bir cevap verdi.

"Judas Long'un öldüğünü bilmek isteyebileceğini düşündüm. Az önce boynuna çarşaf dolanmış ve hücre parmaklıklarına asılmış halde bulundu."

Kahretsin. "Bilgilendirme için teşekkürler. Yakında konuşuruz." *Siktir.* Telefonu cebine geri koydu. "Kız kardeşin güvende," dedi.

Ama yanındaki piç kurusu başını salladı. "Gray, bana yalan söylediğinde anlarım, biliyorsun."

Kahretsin. Bu pislik, onu bu kadar iyi tanıyan birkaç kişiden biriydi. Gray, kendini çok az ele veren biri olmakla gurur duyuyordu. "Tamam, peki ya şöyle..." Uzun ve derin bir nefes verdi. "O

büyük tehlike altında, ama onu hayatta *tutmak* için gözünü kırpmadan cinayet bile işleyebilecek bir adamla birlikte. Şimdi daha iyi mi?"

Sert bir bakış attı ve sonra, "Evet, bu biraz daha iyi." Harika.

"Şimdi bana onun adını ver," diye talep etti Agnes'in kardeşi Ryan, "ve onu tam olarak nerede bulabileceğimi söyle."

"Evet, bu olmayacak. Agnes gizli görevde. Ve nerede olduğu konusunda... tam olarak bilmiyorum." Aslında biliyordu. "Ama eve sağ salim dönecek."

Ryan onunla yüz yüze gelmek için yaklaştı. "Eğer gelmezse..." Eski deniz piyadesi, suikastçıya dönüşmüş adam gözünü bile kırpmadan, "Senin etrafındaki FBI'yı yakıp kül ederim," dedi.

Gray ona gülümsedi. "Sohbetlerimizi seviyorum, Ryan. Her zaman içimi *ısıtıyorlar*."

"Kız kardeşimi görmek istiyorum." "İyi şanslar."

Ryan'ın gözleri kısıldı. "Neden bu odanın dışında kan lekeleri gördüm?"

"Şey..." Çenesini kaşıdı. "Muhtemelen kız kardeşin bir adamı öldürdüğü içindir."

"Orospu çocuğu."

"Aynen öyle." *Ve bunun kötü olduğunu düşünüyorsan, Agnes'in birlikte olduğu adamın İkiz Kobralardan biri olduğunu keşfedene kadar bekle.* Kahretsin. Gray, Cass'in dövmesini nasıl gözden kaçırdığını tam olarak bilmiyordu — ikisi gerçekten bütün gece sevişmişlerse tabii. Ama belki de gözleri başka yerlere bakıyordu.

Gerçeği öğrendiğinde ise...

Oh, dostum, Cass'in başı büyük belaya girecek.

Agnes ihaneti hiç iyi karşılamazdı. *Ve bu yüzden bana da çok kızacak...*

On İkinci Bölüm

YALNIZ DEĞİLDİ.

Agnes, gözleri açılmadan önce bile bu son derece önemli gerçeği biliyordu. Vücudunun altında yumuşak bir yatak olduğunu fark eder etmez, karnına bastırılan büyük, sıcak eli *hissetti*. Yatak mı? Bir yatak mı? Biriyle yatakta mıydı?

Ne oluyor?

Yavaşça gözlerini açtı. Başını çevirdi. *Cassius*. Baş, Agnes'in başının yanındaki yastığın üzerindeydi. Gözleri kapalıydı ve koyu renk kirpikleri inanılmaz, imkansız derecede uzun ve kalındı. Koyu renk saçları dağınıktı, kaslı göğsü çıplaktı. Agnes, onunla nasıl yatakta bulunduğunu tam olarak hatırlayamadığı için, vücudunun geri kalanının çıplak olup olmadığını bilmiyordu. Zihnini zorladığında, son hatırladığı şey, onun motosikletiyle sonsuz bir yolda hızla giderken, motosikletin arkasından düşmemek için olağanüstü bir çaba sarf ettiği idi.

Gözleri açıldı. "Birisi uyurken ona bakmak kibarlık değildir."

Haklıydı. Ama muhtemelen bu andan önce onunla ilgili önemli bir noktayı fark etmeliydi. "Ben pek kibar biri değilim."

Dudakları hafif bir gülümsemeye büküldü. Lanet olsun, bu çok seksi bir hareketti. Onunla ilgili her şey çok seksi idi.

Ve...

Tehlikeli.

Gözleri onun göğsüne kaydı. Orada birçok dövme vardı. Onunla geçirdikleri çılgın, ateşli gecede gördüğü kıvrımlar. *Göremediği* şey ise... sırtındaki dövmelerdi. İki başlı kobra gibi.

Kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Başka ne nezaketsizdir biliyor musun?

Bir kadını izni olmadan yatağına çekmek."

Adam hemen oturdu. Battaniye düştü. Otomatik olarak aşağı baktı çünkü - yine, kibarlık değil - ve lanet olsun, kot pantolon gördü. Kot pantolon giyiyordu.

Kalın, siyah yorganı kaldırdı ve kendisinin de hala pantolon ve gömleği giydiğini fark etti. Giysileri çok kırışmıştı. Ve muhtemelen çok, çok duşa ihtiyacı vardı.

Karnının gurultusu ona yemek yemesi gerektiğini de hatırlattı. Hemen, lütfen.

Ve kahve. Kahve bir lütuf olurdu.

"Seni yatağa ben *taşımadım*." Cass'ın düşük sesli homurtusu. "Kayıtlara geçsin, beni buraya sen taşıdın."

O da oturdu. "Bunu hatırlamıyorum." Kibirli bir cevap.

"Neredeyse bisikletten düşüyordun, prenses."

O kısmı hatırlıyordu.

"Beni çok korkuttuğun için seni bana bağlamayı bile düşündüm," diye itiraf etti sert bir sesle. "Ama buraya kadar geldik. Sonra seni içeri taşıdım."

Tam olarak nerede olduğunu merak etti... *burası*. Bakışları yatak odasının etrafında dolaştı. Parlak, ahşap duvarlar. Lüks mobilyalar. Gördüğü iki pencerenin yanında pahalı perdeler. Bu sefer ucuz bir motel değildi. çık. Pahalı.

"Seni yatak odasına taşıdım, ama dönüp çıkmak istediğimde," diye devam etti Cass, o kaba ve seksi sesiyle, "elimi tuttun. Kalmamı söyledin. Sonra yatağa yığıldın ve ben... ben de yanında uyudum. Hepsi bu. Hikayenin sonu."

Hepsi bu kadardı. Tamam. Hatırlamadığı ateşli bir seks yoktu, ama cidden, Agnes Cass ile ateşli bir seks *sırasında* uyuyabileceğini sanmıyordu. "Neredeyiz?"

"Teksas'ta bir güvenli ev."

"Güvenli bir ev," diye tekrarladı. Tabii. Evet. "Çünkü MC'lerin öyle evleri vardır."

"Evet, var." Yataktan kalktı. "MC'lerin federallerin bilmediği türlü türlü ilginç şeyleri vardır." Sağdaki pencerenin perdeleri biraz aralanmıştı ve ışık yatak odasına girmişti. O ışık sayesinde sırtındaki dövmeleeri görebiliyordu.

İki başlı yılan dişlerini göstermişti.

Komodine doğru atıldı. Çılgınca parmaklarıyla en üst çekmeceyi açtı, çünkü silahını ya komodinin üzerinde (Grove Motel'de yaptığı gibi) ya da komodinin en üst çekmecesinde saklamak onun için ikinci bir doğa gibiydi. Silah en üstte olmadığına göre, çekmecede olmalıydı. Yorgun olsa da olmasa da, rutinini takip edecekti. Çünkü bu rutin hayatta kalmakla ilgiliydi. Evde, motelde ya da...

En üst çekmecede silah yoktu. İkinci, alt çekmecede de yoktu.

"Bunu mu arıyorsun, tatlım?"

Kafası Cass'e doğru döndü.

Elinde onun silahı vardı.

Nefesi göğsünde donmuş gibiydi.

Cass gözlerini kırptı, sonra ona kaşlarını çattı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Oh, bilmiyorum." *Peki ben sana nasıl bakıyorum? Korkmuş gibi mi? Senin düşmanım olduğumu düşünüyormuşum gibi mi?* Yüzünü kontrol etmeye çalıştı. Normalde Agnes, ifadesini çok daha iyi kontrol edebilirdi. Ama bu normal bir durum değildi. Ayrıca kahve içmemişti, yani... evet, normal değildi. *Onda kobra dövmesi var. Silahım onda. Bütün bu zaman beni oyuna mı getirdi?* Agnes yutkundtu. "Belki biraz... tedirginim çünkü silahımı bana doğrultmuşsun..."

"Sana doğrultmuyorum."

"...ve çünkü sen düşmansın."

Dişleri birbirine vurdu. Ondan yaklaşık bir buçuk metre uzakta duruyordu, ama o tek kelimeyle... düşman... hemen yatağa doğru geri çekildi. Hâlâ onun silahını tutuyordu.

Agnes çenesini kaldırdı. Peki. Silahı yoktu. Yine de deli gibi savaşılabildi, yani onun kolay bir hedef olacağını düşünüyorsa, adam tamamen yanıliyordu.

"Sana ne yapacağımı sanıyorsun?" diye sordu Cass. Sonra silahı komodinin üzerine attı. "Sana daha önce de söyledim... *Sana asla zarar vermeyeceğim.*"

Nefesi hızlandı, ama gerginliğini korudu. Orada kalmanın en iyi fikir gibi görünmediğinden, yataktan atlamaya karar verdi.

en iyi fikir gibi görünmüyordu. Eli otomatik olarak silahına gitti.

Adam onu durdurmak için hiçbir hareket yapmadı.

Silahının ağırlığı güven vericiydi ve... Kaşlarını çatı. Sonra silahı kontrol etti. "Ne oluyor lan?"

"Silahında şu anda mermi yok. Hala kızgınken bana doğrultman için dolu bir silah vermek en iyi plan olmayabilir diye düşündüm." Yanağını içinden emdi. "Ve sen bana açıkça kızgınsın."

Onun şu anda ne kadar *kızgın* olduğunu bilmiyordu. "Bana yalan söyledin

yala

n "Tatlım, ben herkese yalan söylerim. Sen özel değilsin."

söyl Ve bu çok *acıttı*. Onun acımasız sözleri, kızın kalbine saplandı. edin

."

Olması gerekenden çok daha fazla acıttı.

Geri çekildi. Yatağın kenarına çarptı.

Koyu renkli kaşları çatıldı. "Ne oldu?" Elini kaldırdı, sanki ona dokunacakmış gibi.

Kız onun dokunuşundan kaçtı. "Duş almam lazım. Dişlerimi fırçalamam lazım." Çaresizce. "Ve kahveye ihtiyacım var. Bir sürü kahveye."

"Ben..." Cass durdu. Dudaklarını birbirine bastırdı. "Ben... seni üzdüm."

"Adama kocaman bir kurabiye ver. Evet, evet, beni üzdün. Hey, profesyonel bir tavsiye, neredeyse bayılma noktasına geldiği bir kadına *özel* olmadığını söyleme. Düşün, tabii, neyse ne." *Pislik*. "Ama bunu söyleme. Hiç hoş değil. Aslında tam bir pislik hareketi." Açık bir kapı gördü ve bunun banyo olduğunu düşündü/umdu. Harika.

"Sen şimdiye kadar yattığım en iyi erkeksin."

Bu tam bir pisliğe gözlerini devirdi. "En iyi seks, özel değil, tamam. Karanlıkta bir vücut. Anladım. Bak dostum, burada bana hiç iyilik yapmıyorsun. Muhtemelen, olması gereken yerin elli adım gerisindeyken durmalısın."

"Agnes."

"Cass."

Nefesi kesildi. "Demek istediğim..." Dişlerini sıktı. "Günlerimin çoğunu insanlara yalan söyleyerek geçiriyorum. Ben buyum. Ben bir yalancıyım. Ben bir suçluyum. Ben bir hırsızım. Ben bir katilim."

"Ve bunu kanıtlayan dövmelemin var, değil mi?" Sanki vücudundaki tüm dövmelemin farklı anlamlar taşıdığını bilmiyormuş gibi. *Ben bir katilim.* Artık gözlerini devirmiyordu. Ona donuk bir şekilde bakıyordu. Hâlâ silahı sıkıca tutuyordu. İçinde mermi olmayan silahı.

Kare çenesi gerildi. "Seni bu kadar kızdıran yılan dövmesi."

Ciddi miydi? "Yirmi bir yaşındaydım," diye bağırdı ona. Kızgın değildi. Öyle öfkeliydi ki, tüm vücudu titriyordu. Ve bu güvenli eve vardıklarında bu kadar yorgun olmasaydı, ona daha önce cehennemi yaşatırdı. Ama şimdi uyanmıştı ve cehennemi tüm gücüyle yaşatmanın zamanı gelmişti. "Twin Cobras'ın bir üyesi olan bir piç kurusu, beni ve nişanlımı *takip etti...*"

"Nişanlım mı?"

"Max bana evlenme teklif etmişti. Güzel bir hayatımız olacaktı." Durdu. Derin bir nefes aldı. Acı o kadar şiddetliydi ki, vücudundaki acıyı *bastırmaya* çalışırken derin bir nefes aldı. Ama bu acı hiç geçmedi. "Güzel bir hayatımız *vardı.*" Dikkatli bir düzeltme. "Vardı. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar çok güzeldi. Ama çok kısaydı. Onunla sonsuza kadar birlikte olmalıydım. Onu sonsuza kadar sevmeliydim."

Cass bir adım geri attı. Yüzündeki ifade granit bir maskeye dönüşmüştü. Hiçbir duygu göstermiyordu.

"Ama Max ile sonsuza kadar birlikte olamadım. Bir gece, bileğinde İkiz Kobra dövmesi olan bir adam bizi korkutmanın eğlenceli olduğunu düşünerek, sonsuza kadar sürecektir olan aşkı kaybettim. Max önüme atladı, ama Max... O dövüşmeyi bilmiyordu. Kesinlikle öldürmeyi bilmiyordu." Max lisede futbol takımında bile değildi. Müzik grubundaydı. Davul şefi. Yine de her maça gidip, sanki yıldız bir oyun kurucuymuş gibi ona çılgınca tezahürat yapardı. "Şiddet hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Öldürmek onun doğasında yoktu."

"Ben öldürmeyi bilirim." Karanlık. Yüzündeki ifade kadar karanlık. Gözleri kadar karanlık. "Bu benim uzmanlık alanım."

Onu zar zor duydu. "Max doktor olacaktı. Hayat *kurtaracaktı.* Ama o piç kurusu onun hayatını aldı. Bana ulaşmak için Max'e saldırdı." Sol elini midesine bastırdı

. "Yedi kez. Her bıçak darbesini hissettim. Yerde yatıyordum, Max yanımdaydı ve o canavar... Max'in boğazını gözümün önünde kesti. Max'in öldüğünü biliyordum ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu, ben de ölmek için *dua ettim*."

"Agnes."

O, kimseye bu acı gerçeği, yani ölmek istediğini hiç itiraf etmemişti. Bu acı sırrı saklamıştı. Kardeşlerine söylememişti. Psikoloğuna da söylememişti. "Ölmedim. Hastanede uyandım." Max olmadan. Hayatının en kötü gecesini sürekli hatırlatan yara izlerine dönüşen dikişlerle. "Uyandım ve Max'i gömdükten sonra beni ayakta tutan şey, bir amacım olduğunu bilmemdi."

Cass bekledi.

Amacı... "Onu bulmak. Onu öldürmek."

Cass'in bakışları onun yüzünü taradı. "Ve o zaman FBI ajanı oldun."

Alaycı bir kahkaha. Sanki o kadar kolaymış gibi. "Bir düğmeye basıp FBI'ya kabul edilebilirsin gibi değil. Önce üniversiteyi bitirdim. Kendini savunma eğitimi almaya başladım. Suç psikolojisi, suç mahalleri, delil toplama hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrendim..." Agnes kendini sakinleştirmeye çalışırken uzun bir nefes verdi. "Ve sonra FBI'ya girdim."

"Gray'in ekibine girdin."

Kafasını olumsuz bir şekilde salladı. "Hemen değil. Bu zaman aldı. En alt kademedan başladım. Öğrendim ve büyüdüm. Kademe kademe ilerledim. Kısa sürede dünyanın canavarlarla dolu olduğunu keşfettim. Sıradan insanların fark ettiğinden çok daha fazla canavar var." İşte bu yüzden Gray'in takımına girmek için bu kadar çok mücadele etmişti. Çünkü o canavarları anlıyordu. "Onlar en kötü türden avcılar ve birinin onları durdurması gerekiyor."

"O kişi sensin."

"Fazla korkutucu görünmüyor olabilirim." Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Ama düşmanlarımdan beni bu şekilde hafife alması daha iyi."

Onun bakışları hiç sarsılmadı. "Seni bir daha asla hafife almayacağım."

"Ama sen benim düşmanımsın." O bunu inkar etmemişti. Neden? *İnkâr et gitsin. Lütfen.*

Ona yaklaştı. Hâlâ ona dokunmuyordu. "Senin düşmanın olmak istemiyorum."

"Sana dövmeden bahsettim ve sen de bana, seni *öcü* öldürmeye çalışıyormuşum gibi konuştun. Sanki Twin Cobras gerçek değilmiş gibi, sırtında onların dövmelerinden birini taşıyorken!" Bu ihanet Agnes'i mahvetti.

Gözleri ona doğru parladı. "O konuşma sırasında kesintiye uğradık. Bir ahmakın motel odamıza girip bize *ateş* ettiğini hatırlıyorum."

"Bana *ateş* etti," diye düzeltti. "Yatakta olan bendim. Yerde olan sendin."

"O pislik bunu bilmiyordu, Agnes. *Bize* *ateş* ediyordu." Cass'in eli kalktı. Parmakları Agnes'in yanağını okşadı. Sert nasırlar. Kontrol altında tutulan güç. "Ben yaparım."

Dokunuşu cildini yakıyor gibiydi. "Neyi yapacaksın?"

"Senin için *öcü* öldüreceğim."

"Onu öldürmenize gerek yok." Beni dinliyor muydu acaba? "Ben yaparım." Hiç tereddüt etmeden onu öldürecekti. "Sadece o piçi bulmama yardım etmenizi istiyorum! Yüzünü hiç görmedim. Yanımda dururken aptal vizörünü çıkarmadı. Bileğindeki dövme *gördüm*. Benim kan kaybından öleceğimi ve Max'in yanında öleceğimi anladığında arkasını döndü ve lanet olası bir telefon görüşmesi yaptı. Uzaklaşırken vizörünü kaldırdı ve kızıl saçlı birini yakaladığını *övünüyordu*. Saçımın rengi yüzünden bana *saldırdı!*" Gözleri yaşlarla doldu. Gözyaşlarını hissedebiliyordu ve bu onu *daha da* öfkelenirdi. "Sizin grubunuzun yaptığı şey bu mu? Dışarı çıkıp insanlara sanki bir oyunmuş gibi saldırıyorsunuz? O lanet kulübe girmek için ne yapmanız gerekti?" Silahı aralarına koydu. Silahı kaldırdı ve adamın karnına dayadı.

Cass aşağıya baktı. "Bu yüzden mermileri çıkardım." "*Seni vurmayacağım!* Ben canavar değilim!" Ya da, dur, öyle miydi?

Bazen Agnes emin olamıyordu. Bazen kimin

—ya da neye dönüştüğünü bilmiyordu. "Herkes *yalan* söylüyorsun," diye fısıldadı. "Neden? Senden *yalan* istemiyorum. Katı gerçeği istiyorum. Senin tarafına geçtim. Seninle olmak için FBI'ya sırtımı döndüm—"

"Hepsi gösteriş için," diye sözünü kesti.

Gözünden bir damla yaş süzüldü. "Gösteriş için falan değil. Geri dönüşü olmayan bir yola girdim, bu yüzden buradayım." Gray onun niyetini tahmin etmişti. Bazen geri dönüşün mümkün olmadığını, belirli sınırları aştığında bunun mümkün olmadığını ona söylemişti. "Adaleti sağlayacağım." Öyle ya da böyle.

"Ben senin için yapacağım." Gözyaşını sildi. "*Sen de onlardan birisin.*"

Ve...

Yüzünde bir şey kırıldı. Gözlerinde. "Ne hakla!" Cass boğuk bir sesle bağırdı. Omuzları titredi. "Onları paramparça edeceğim. Onlar benim son görevim. Son hamle. İçeri girmek kolay mı sanıyorsun? Onların oyunlarına katlanacağımı mı sandın? Ben masum insanlara zarar vermem. *Asla.* Bu yüzden onların dikkatini çekmek, ABD'yi boydan boya geçerek bir tür oyun oynayan *seri katil* piçlerin arasına girmek için, evet, kötü şeyler yapmak zorunda kaldım. Bu yüzden kötü insanları ortadan kaldırdım. Kendi kurallarımı koydum. O piçleri takip ettim ve şimdi menzilimdesin. *Onları ortadan kaldırıyorum.*"

"Seri katiller mi? Hayır." Başını salladı. Hayır, yanılıyordu. "Onlar katil, evet, ama seri katil değil..."

"Hepsi İkizler değil. Yani, tüm üyeler değil. Anlamıyor musun? İki kişi. İkizlerin hiyerarşisinin tepesinde iki kişi. *Bir oyun oynayan iki sadist pislik. İki katil.*"

Onun hayatı, Max'in hayatı, bir oyun değildi.

"İki kafa. İki canavar." Sesinde öfke yankılanıyordu. "Canavarı öldürmek için ikisini de kesmelisin. *Bir çift katil.* Ülkenin dört bir yanına yayıldıkları için kalıpları fark etmek zordu. Tesadüfen eşleşen cinayetlerden birine rastladım. Yerel polisler bunun başarısız bir soygun olduğunu düşünüyordu. Öyle *değildi.* Kasıtlıydı. Bin mil uzakta birbiriyle eşleşen bir dizi kurban."

Kalbi çok hızlı atıyordu. İçinde acı bir ihanet duygusu yanıyordu. Geçmişindeki canavarı bulmak için çaresizce uğraşırken, Gray onu kasten yanıltmış mıydı? Neden? "Kaç kurban var?"

"Bilmiyorum." Ağzı sıkılaştı. "Ama haklıysam, bu oyun çok, çok uzun zamandır devam ediyor, yani... çok fazla."

Nefesi hızlandı.

"Sana saldıran adamın bir telefon görüşmesi yaptığını söyledin. Hedefi olan kişiyi ortağına söyledi ve... Bahse girerim ortağı da sana benzeyen bir kadını öldürdü. Muhtemelen bir kadın ve bir erkek, çünkü nişanlını da öldürdüler."

Max'in kanı bana doğru akıyordu.

"Onlar çiftler halinde avlanırlar. Her zaman böyle yaparlar. Benim bulabildiğim kadarıyla, altı ayda bir. Ancak kurbanları Amerika'nın dört bir yanına dağılmış durumda. Bu da yetkililerin neler olup bittiğini anlamasını ve saldırıları birbirine bağlamasını zorlaştırıyor. *Motosikletleriyle* her yere *gidebiliyorlar*. İstedikleri yere gidiyorlar. Seyahat ediyorlar ve avlanıyorlar. Her zaman ikili cinayetler işliyorlar."

"Hayır." Başını yine salladı. "Onlar *seri katil* değiller." Bu konuda yanılıyordu. Değil mi? "FBI'da seri katilleri avlarız. Gray... Bu Gray'in uzmanlık alanı. Bana söylerdi. Suçlunun *seri katil* olduğunu düşünseydi bana bir şey söylerdi." Bir profil oluşturmuşlardı, ama Gray suçlunun seri katil sayılabilecek nadir bir tür avcı olduğu konusunda hiçbir şey söylememişti.

Ayrıca, bunun seri katil bir çift olduğunu düşündüğünü de kesinlikle hiç söylememişti. En nadir görülen canavarlardan bahsediyoruz.

Cass sadece ona baktı.

Gözlerini sımsıkı kapattı. "Gray bana söylerdi."

"Sen sadece bir FBI ajanı değil, aynı zamanda bir kurban olduğun için seni koruyorsa, söylemezdi."

O kurban olmak istemiyordu. "Korunmaya ihtiyacım yok." Onu inciten suçlunun cezalandırılmasını istiyordu. Suçların durmasını istiyordu.

"Ve belki de sana söylemedi çünkü..." Hafif bir iç çekiş. "İçinde bir adam var. Lanet olası davayı araştıran biri."

Nefes almak çok zordu. Cass bu davayı araştırıyordu... bu yüzden dövmesi vardı. İkizleri yakalıyordu.

"Bana senden bahsetmedi, Agnes. Bu karışıklığın onun için neden bu kadar kişisel olduğunu hiç anlamadım. Tek bildiğim... Lanet olsun, kendi işimi yapıyordum. Yıllardır bunu yapıyordum. İkizler benim radarımda değildi, ta ki ilk eşleşen setle karşılaşana kadar. Sonra Gray, beni daha da derine inmeye iten sorular sormaya başladı

. Ve araştırmaya başladığımda, o piçlerin serbestçe dolaşmasına izin vermeyeceğimi anladım. Onları listeme ekledikten sonra olmazdı."

Kollarında tüyler diken diken oldu. "Ne listesi?"

"Ah, tatlım, gerçekten de öldürme listesi olan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Bu çok komik." Eli yanağından kaydı. "Git duş al. Ben kahve bulayım. Sonra gündem maddelerimizi konuşmalıyız."

Gündemindeki ilk madde, patronunu telefona bağlamak ve muhtemelen ona yeni bir ders vermektir. İhanet onu yakıp kavurdu. Gray biliyordu, onun adaleti ne kadar çok istediğini *biliyordu* ve onu yanılttı. Ona yalan söyledi.

Yanağından bir damla daha gözyaşı süzüldü. Gözleri kapalı kaldı.

"Lanet olsun, yapmayı kes." Parmakları tekrar yanağına dokundu. Gözyaşını sildi. Yakaladı mı? "Bundan hoşlanmıyorum ve hemen kesmeni istiyorum. Beni duyuyor musun? *Hemen.*"

Gözlerini açtığı anda kirpikleri titredi. Yanaklarından daha fazla gözyaşı damladı. "Ben musluk değilim. Açıp kapatamazsın."

O, kadının gözyaşlarını silerek, yakaladı. Ve giderek daha bitkin görünüyordu. Bu garipti.

"*Onları sevmiyorum,*" diye homurdandı.

Bir başkası daha sızdırdı. "Umurumda değil. Patronumun benden sır sakladığını, bana yalan söylediğini öğrendim. Bana açıkça, hiçbir ajanın İkizler'e gizli görevle girmediğini söyledi. Böyle bir şeyin olmadığını. İnsanları oraya sokmaya çalıştığını, ama onların ortadan kaybolduğunu. Ya da küçük parçalara bölünmüş olarak bulunduklarını. Hatta İkizler'in bir şeyleri havaya uçurduğuna, insanları yok ettiğine dair bir hikaye bile anlattı." Kalbi acıdı. Gray'e güvenmişti. Tamamen. "Ama buradasın. Parçalanmamışsın."

"Evet, umarım öyle olmaz." Başparmağıyla kadının sağ gözünün altını okşadı. "Ama ben gizli ajan değilim. Sana daha önce de söyledim, *gizli ajan değilim*. Gördüğün neyse o."

"Yalancı." Neredeyse bir okşama gibiydi. "Herkes yalan söylüyorsun, hatırladın mı? Ben özel değilim."

Bir adım geri attı. Ona dokunmayı bıraktı. "Maalesef, bence sen özel olabilirsin."

"Sakin ol kalbim," diye homurdandı.

Adam uzaklaştı. Gözleri hemen onun geniş sırtına takıldı.

İki başlı yılan. Midesinde bir ağrı hissetti.

Cass hızlı, öfkeli adımlarla ağır, ahşap bir şifonyere doğru ilerledi. En üst çekmeceyi açtı ve siyah bir tişört çıkardı. Tişörtü başından geçirdi ve sırtındaki tüm dövmelemleri kapattı. Omzunun üzerinden ona bakarak başını ona doğru çevirdi. "İstediğin kadar duş al. Banyoda bir çanta dolusu kıyafet var, sana uygun şeyler olmalı."

Gözlerini kırptı. "Benim için kıyafetler mi aldın?" Ne zamandan beri? Ve nasıl? "Dün gece geldiğimizde burada bazı eşyaların hazır olmasını sağladım.

. Bu da hatırlamadığın bir şey." Bir nefes verdi. "Verandadaydılar. Seni içeri taşıırken aldım. Bedenin uygun olmalı."

"Kim benim için kıyafet aldı?" Ve bedenimi nereden biliyordu? Gray mı söylemişti?

"Giysiler, ayakkabılar, iç çamaşırları. Makyaj malzemeleri de. İhtiyacın olan her şey orada."

"Nasıl?"

Şimdi ona doğru döndü. "Duymadın mı?" Alaycı bir ses tonuyla. "Ben Night Strikers'ın lideriyim. Parmaklarımı şıklattığımda..." Parmaklarını şıklattı. "İşler hallolur."

Uh, huh. "Bu beni rahatlatmak mı yoksa tehdit etmek mi için?" Çünkü kesinlikle ikisi de gibi görünüyordu.

Eli düştü. "Seni tehdit etmiyorum. Daha önce de söyledim, tekrar söylüyorum, *sana asla zarar vermeyeceğim.*"

"Çünkü sen masum insanlara zarar vermezsin." Silahı yatağın üzerine bıraktı. Bütün bu zaman boyunca silahı elinde tutmuştu. Sanki mermisiz bir silahın ona bir faydası olacaktı da. *Sanki onu vurabilirdim de.* "Ben masum değilim."

"Evet, biliyorum. Ama sen benimsin."

Onun... Hayır, *onunmuş gibi davranıyordu.*

Bir kez daha dönüp kapıya doğru yöneldi. Kapıyı açtı.

"Seninmiş gibi *davranıyorum,*" diye açıkladı. Çünkü bu önemli bir açıklama gibi görünüyordu.

A kısa tereddüt. Sonra "Eğer bu istediğın istedi
yap söyle söylemen
Kendine ne söylemesi gerekiyordu?
"Sen benimsin Agnes ve ben bana ait olanı her zaman korurum."
Ve bu derin, karanlık, *sahiplenici* sözlerle onu terk etti. Kapı
arkasında yumuşakça kapandı.

On Üçüncü Bölüm

"Bir sorunumuz var," dedi Gray ona.

Cass kahve makinesine öfkeyle baktı. Bu işi doğru yapıyor muydu? Suyu dökmüş, birkaç kaşık kahve eklemiş ve şimdi ışık kırmızı yanıyordu ve bir şey tıslıyordu.

"Beni dinliyor musun?" diye sordu Gray.

"Telefon kulağıma yapışık ve sesin beni deli ediyor, yani evet, dinliyorum." Siyah sıvı yavaşça damlamaya başlamıştı. Cass'in dudaklarında hızlı bir gülümseme belirdi. "Hay aksi."

"Evet, ikimiz de bunu biliyoruz, yıllardır biliyoruz, ama *şu anki soruna* odaklanabilir misin?"

"Bir sürü sorunum var. En yenisi, Agnes'in öfkeyle uyanması. Kesinlikle sabah insanı değil. Kimse beni bu tuhaflığı konusunda uyarmadı. Gözlerimi açıyorum ve yatağın yanındaki kadın beni öldürmek üzere."

Sessizlik. Sonra, "Yatağın yanında..." Sert bir nefes. "O boku bilmek istemiyorum. Bilmek istemiyorum çünkü mevcut soruna hiçbir faydası yok. *Hiç.*"

"Onun yüzünden İkiizlerin ortadan kaldırılmasını istediğini bana söylemedin. Bana Agnes Quinn adını *hiç* söylemedin." Bu onu kızdırdı. "Hiç. Bir kez bile."

"Uh, peki ya sana ondan bahsetseydim ne olacaktı?" Gray gerçekten şaşkın görünüyordu. "Ne faydası olacaktı ki? Sen o kadını tanı mıyordun. Kısa bir süre önce benim ofisimin önünde karşılaşana kadar yollarınız hiç kesişmemişti."

"Lanet olası nişanlısı onun gözleri önünde öldürüldü. Onu *seviyordu.*" Kahve damlamaya ve cızırdamaya devam ediyordu. Agnes'in neyi sevdiğinden emin olmadığı için birkaç farklı karışım koymuştu. Hepsini eklediğinde, Agnes'in hoşuna gidecek bir tat elde edeceğini düşünmüştü.

"O pislik nişanlısının boğazını kesti. O, nişanlısının kan kaybından ölmesini izledi ve onunla birlikte orada ölmek istedi."

"O... ölmek mi istedi?"

O aptal, damlayan kahveden gözlerini ayırmadı. Bu ne kadar sürecekti? "Bizim bir seri katil ekibinin peşinde olduğumuzu bilmiyordu." İkizler. Hedefi onlardı. *Tüm MC ağı değil. Sadece en tepedeki ikisi. Öldürmekten ve hasta, sadist oyunlarından zevk alan ikisi.* İki katil. İki canavar. "O senin için çalışıyor. Seninle birlikte profil çıkarıyor. Ama ona bu konuyu hiç anlatmadın mı? Haberin olsun, kadın sana kızgın."

"Agnes'i korumaya çalışıyordum. Burada neler olduğunu tam olarak bilmiyorsun."

"Şok edici. Çünkü sır saklıyorsun."

"*Sen de öyle.* Sana uzun zaman önce gitmeni söyledim, ama sen intikam almak istediniz, bu yüzden dünyayı yakıp yıktınız. İstedığınız peşinden gittiniz. Ben sizi korumaya çalıştım, sizi hapisten uzak tutmaya çalıştım, ama bu kadar yangını bu kadar uzun süre kontrol edemem, özellikle de ben arkamı döndüğümde siz onları yakmaya devam ettiğiniz için!"

"Ne diyebilirim ki? Alevlerin dans edişini seviyorum."

"*Bu hiç komik değil.* Senin ve Agnes'in bu şekilde çatışacağınızı hiç düşünmemiştim, tamam mı? İkinizin tek gecelik bir ilişki ya da her ne halt ettiyseniz onu yaşayacağınızı hiç tahmin etmemiştim. Ben bir profilciyim, ama medyum değilim. Bu dönüşümü tahmin edemezdim."

Gray'in profil oluşturma becerilerinin çoğu zaman o kadar korkutucu olduğunu düşünüyordu ki, adam medyum gibi görünüyordu. "Birinin derin nefes alması lazım," diye tavsiye etti Cass.

"Birinin lanet kot pantolonunun fermuarını kapalı tutması lazım! O kişi sensin, ama lanet olsun, yine onunla yataktasın, değil mi? Onun yanında uyanman da bu yüzdenmiş. Duygusal olarak ne kadar karmaşık bir duruma düşeceğini anlıyor musun? Ne kadar *boka* battığını anlıyor musun?"

Omuzları gerildi. "Agnes beni yatağa çekti." Kadın çok yorgundu. Ve o, başka bir deli saldırganın içeri girip yatağa ateş açmasından çok korkuyordu. Bir daha *asla* kadını yatakta yalnız bırakmayacaktı. Bundan sonra

, her zaman aynı yatağı paylaşacaklardı ve bunun mantıklı olup olmadığı umurunda değildi. Bunu yapacaktı.

Eğer onunla birlikteysem, kurşun ona isabet etmeden önce beni delip geçmek zorunda kalacak. Tamamdır.

"Seni çekti, değil mi? Ve sen ondan yüz kilo daha ağırsın. Ama o çekti ve sen direnemedin. Anladım. Açıklama için teşekkürler."

Ona direnmek istememişti. "Duygusal bir bağ yok. Sıfır. Agnes'le duygusal bir ilişkim yok. Hiçbir şekilde, hiçbir biçimde."

Arkasındaki zemin gıcırdadı. Tabii ki gıcırdadı. Hızla arkasını döndü.

Sürpriz, sürpriz, Agnes mutfak kapısında duruyordu. Agnes, omuzlarına kadar ıslak saçlarıyla. İkinci bir deri gibi üzerine oturan kot pantolon giymişti. Gözlerini daha parlak gösteren mavi bir gömlek.

Ayakkabısız.

Ayakkabısızdı. Çünkü ayakkabı giyseydi, onun geldiğini duyardı. Ayakkabı giymemişti. Sinsi Agnes.

Onunla duygusal bir ilişkisi olmadığını söylediğini duymuştu. Hiçbir şekilde.

Lanet olsun.

"Sen tam bir yalancısın," diye Gray kulağına bağırdı.

"Bir durum çıktı," dedi Cass. "Seni sonra arayacağım."

"Grove Motel'de adamı vurduğuna dair *yalan söyledin.* Agnes yaptı, değil mi? Adli tıp otopsiyi yaptığında, kurbandan çıkardığı mermiler onun silahıyla eşleşecek."

"Kurban değil, suçlu. Bu önemli ayrımı anlamın gerekiyor. Elinde morgda yatan ölü bir suçlu var. O bizim motel odamıza zorla girmişti. İlk ateş eden oydu. Agnes ona durmasını bile söyledi, ama o yine ateş edecekti."

"O ateş etti..."

"Silahın ona ait olması önemli değil. Silahı benim elim tutuyordu." Öyleydi. Gerçek hikaye. Çünkü Gray, yalanları ele veren küçük ipuçlarını fark etmekte genellikle çok iyiydi. *Elim onun elini kavradı ve biz...*

silahı birlikte tuttular. "Agnes hiçbir şeyden suçlu değil. Kayıtlarda da böyle yazdığından emin ol."

"Sen tam bir pisliksin." Gray'den boğuk bir iç çekiş geldi. "Dinle beni, dinle..."

Agnes bir ayağını vurmaya başladı. Elleri belindeydi. Yanakları kızardı. Hmmm. Onu en çok kızdıran, konuşmanın "hiçbir şekilde, hiçbir biçimde" kısmı mıydı? Büyük olasılıkla. "Gitmeliyim," diye homurdandı Cass. "Eğlenceli bir sohbetti. Her zamanki gibi."

"Hiç de eğlenceli değildi ve *daha fazla* konuşmamız lazım! Lanet olsun, sen kasabadan ayrılmadan önce, Agnes'e senin de ikizleri aradığını söyleyemedim çünkü The Bottomless Pit'teki sahne için tüm oyuncularını bir araya getirmekle meşguldüm. Yıllardır süren bir soruşturmayı anlatacak vaktim olmadı."

"Evet. Anlıyorum. Ama bence o sohbet için zaman ayırmalıydın. Ya da belki de ona soruşturmayı uzun zaman önce anlatmalıydın. O kadın, bilgilendirilmediğini hiç sevmez."

"Onu güvende tutacağıma söz verdim. Bu, onu soruşturmadan uzak tutmak anlamına geliyordu. Şimdi işler sarpa sardı."

Agnes iki adım öne çıktı. Elleri belindeydi. "Kime söz verdin?"

Cass bu noktaya odaklandı. Çünkü önemli görünüyordu. Gray öylece etrafta dolaşıp herkese söz vermezdi.

"Öğreneceksin." Üzüntülü bir iç çekiş. "O orada, değil mi? Çünkü ses tonun değişti. Dostum, o kadar uzun süredir herkese yalan söyledin ki, şimdi kendine de yalan söylüyorsun? Duygusal bağlanma falan yok, hadi oradan." Bir başka hırçın nefes. "Bu arada, Judas Long öldü. Hücresinde asıldı."

"Vay canına." Bakışları Agnes'in üzerinde kaldı. *Kimse ona bıçakla yaklaşıp onu bu dünyadan almayı planlayamaz.* Onun gözetiminde olmaz.

"Siktir. Cinayeti sen mi emrettin?"

Gray gerçekten itiraf edeceğini mi düşünüyordu? Hangi evrende bu kadar aptal olabilirdi ki? "Haklısın."

"Cass?"

"Agnes burada," diye ekledi. *Beni sırtımdan bıçaklamaya çalışan ve sonra onu öldürmeye giden pislik herifin yaşamaya devam edeceğini mi sandın?* Hayır. O zaten ölü bir adamdı. Cass'in tahmin ettiğinden daha çabuk öldü ama. "Kahvesi hazır."

"Kahvesi..."

"Sonra konuşuruz." Telefonu kapattı ve kahve makinesinin yanındaki tezgaha attı.

Kadının bakışları telefona kaydı. Sonra kahve makinesine. Sonra ona. "O telefonun izi sürülemez mi?"

Omzunu silkti. Teknik olarak hemen hemen her cihazı takip etmenin yolları vardı, ama güvenli aramalar söz konusu olduğunda, evet, telefonu oldukça iyiydi.

"Arayan Gray'di," diye ekledi sessizliğe. Açıkça bildiği bir şeyi inkar etmenin anlamı yoktu.

"Onunla konuşacağım." Kararlı bir şekilde başını salladı.

"Kahveden sonra." Demliği işaret etti.

Kız, üç dolap kapısını açtıktan sonra bir kupa aldı ve sonra cezveye uzandı. "Duygusal bağlanma yok, ha?"

O kısmı kesinlikle duymuştu.

"Senin bana aşık olacağını beklemiyordum." Kahveyi bardağa döktü. Ancak parmakları titriyordu ve çok fazla döktü. Sıcak sıvı, işaret parmağı ile başparmağı arasındaki kıvrıma sıçradı.

Agnes nefesini tıslayarak verirken, o kahveyi - demliği ve fincanı - parmaklarından çekip aldı ve onu lavaboya doğru sürükledi. Soğuk suyu açtı ve onun çok daha küçük olan elini suyun altına kaydırды, onu yerinde tutarken, cildinde zaten görebildiği soluk kırmızı izlere bakarak öfkeyle baktı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Agnes. "Yanığı soğutuyorum." Evet, tabii ki.

Agnes elini çekmeye çalıştı. "Dur!"

Durmadı. Onu bırakmadı da. "Yanığı hemen soğuk suya tutman gerekir. On dakika boyunca kıpırdamayı bile düşünme." Onu daha sıkı tuttu. Agnes'in yanmış olmasına çok *kızmıştı*.

"On dakika mı? Bu rakamı nereden çıkardın?" Yine elini çekti.

Yine bırakmadı. "Cass...

bırak beni."

Asla olmaz. Adam başını çevirdi. Ona baktı. Yüzleri birbirine birkaç santim uzaklıktaydı. "Hayır." *Asla olmaz, tatlım.*

"Bu..." Nefesini çekti. "Bu gerçek bir yanık bile değil. Neredeyse hiçbir şey hissetmiyorum."

"Üzgündün."

"Çok hızlı gidiyordum. Yavaşlamalıydım. Tekrar söylüyorum, önemli bir şey değil. Daha kötüsünü de yaşadım."

Evet, onun yaralandığını biliyordu. Derisinde birkaç hafif kırmızı izden çok daha kötü bir şeydi. Ve bu *çok daha kötü* durum onu çok kızdırdı. Cass, herhangi bir şeyin ya da herhangi birinin ona zarar vermesinden hoşlanmazdı. Ayrıca ona zarar vermiş *olabileceğinden* de korkuyordu. Öyle olmayacağını söylemiş olmasına rağmen...

Sanırım Gray ile konuşurken onu incittim.

"Bana bakıyorsun," dedi Agnes.

Başka neye bakacaktı ki? Kahve makinesine mi? Buzdolabına mı? Hayır, gözlerini ondan ayırmak istemiyordu. *Gözlerinde kayboluyorum.*

"Ayrıca, şey, elimi okşuyorsun."

Öyleydi. Soğuk su altında elini tutarken bile, parmaklarını avucunun içinde hafifçe gezdiriyordu. "Neden beni seçtin?" Cidden bilmek istiyordu. "Sadece benimle yatmak istediğin için mi, intikamını almaya yardım etmem için mi?"

"Sikişmeye başlamadan önce intikam almama yardım etmeni istediğimi hatırlamıyorum." Dudaklarını ıslattı.

O dudakları öpecekti. Yakında. Başı ona doğru daha da eğilmeye başladı.

"Sikiştığımızda senden bir şey istediğimi de hatırlamıyorum. Vücudumu bir tür takas aracı olarak kullanmıyordum. Bu çok aşağılayıcı bir öneri, Cass."

"Ben hakaret eden bir adamım."

"Ve hafif kahve yanıklarına bile çıldırıp kaçan biri."

Bilmek zorundaydı. "Neden benimle yattın?"

Nefesi kesildi. Ona cevap vereceğini düşünmemişti. Tamam, muhtemelen sorulabilecek en nazik soru değildi ama...

"Çünkü Max öldüğünden beri soğuk bir depoda kalıyordum. Sen, etrafımdaki buzu eriten ilk kişiydin." Yine çekmeye başladı. "Şimdi mutlu musun?"

Onu bırakmadı ve mutlu değildi. Aslında Cass, en son ne zaman mutlu olduğunu hatırlayamadığından emindi. Ama bir şey hissediyordu, evet. Arzu. İhtiyaç. Şehvet. *Etrafımdaki buzu eriten ilk kişi.* "Böyle şeyler söylüyorsun... ve benim seni burada, şimdi sikmememi mi bekliyorsun?"

Agnes nefesini tuttu. "Bu seçeneğin masada olduğunu bilmiyordum."

"Seni masanın üzerinde istiyorum." Mutfak masası yaklaşık bir metre uzaktaydı. Onu masanın üzerinde görmek isterdi. Ya da duvara yaslanmış. Ya da yerde. Onu alabileceği her yer olurdu, teşekkürler.

Gözleri masaya kaydı.

Kahretsin, neden dürüst olmasın ki? Kaybedecek neyi vardı ki? "Seni genişçe açılmış, sikim içinde derinlerde istiyorum ve *senin*, benim adımları inleyerek boşalmanı istiyorum." Çünkü belki de o da soğuk bir depoda gibi hissediyordu kendini, *çoktan ölmüş, sadece yaşamın hareketlerini tekrarlıyordu*, ta ki vahşi bir kızıl saçlı kadın, asla girmemesi gereken bir barda ona doğru yürümene kadar. Ona geldiğinde, ikisinin de hayatını değiştirmişti.

Agnes boğazını temizledi. "Ben, şey, kahve içmek için buraya geldim. Mutfak masasında seks yapmanın sabah rutinlerinin bir parçası olduğunu bilmiyordum."

Bu görüntü onu çıldırtmak üzereydi. Penisi kot pantolonunun fermuarını sertçe bastırıyordu. "Sana bazı *gerçekleri* söylemeyi deneyeyim dedim. Bilirsin, tek yaptığım yalan söylemek olduğu için... ama sen artık benim ortağımsın. Bu kabusta birbirimize bağlıyız." İyi ya da kötü, öyleydi. "Evli sayılırız," diye mırıldandı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bana evlenme teklif mi ettin?"

Bunu düşünme. Onunla bir hayat kurmayı düşünme. Bir gelecek. O görüntüyü kafandan sil. Asla gerçekleşmeyeceği için onu kilitle. "O hayat bana göre değil." Bir başka gerçek. "O gece seni durmadan siktim

doyasıya yapmalıydım." Su eline akmaya devam ediyordu. "Yapmadım. Seni tekrar tekrar sismek istiyorum."

Yutkundu.

"Ama bu tehlikeli. Seni bu kadar çok, bu kadar çaresizce istemek tehlikeli. Gray, duygusal ilişkilerin davalarını mahvettiğini sürekli vaaz ediyor. İnsanlar gizli göreve giderler. Sınırlar bulanıklaşır. Ve hatalar olur." Ona bir şey olmasına izin veremezdi. "Ama sevişebilirim ve duygularımı ayrı tutabilirim." Kasıtlı bir duraklama. "Sen yapabilir misin?"

"Ben..." Parmak uçlarına yükselirken başını salladı. "Boş ver. Öp beni."

Öptü. Çünkü dudakları hemen oradaydı. Çünkü The Bottomless Pit'ten beri onu hayal ediyordu. Çünkü önceki gece hemen uykuya dalmamıştı. Onu izlemişti. Seksi kokusunu içine çekmişti. Onu özlemişti. Onu istemişti. Bütün gece yatakta birlikteyken bir beyefendi gibi davranmıştı ve arzusu onu neredeyse mahvedecekti.

Sonra, uyandığında, onu hala istiyordu. Kız, onun tarafından ihanete uğradığını hissetse de.

Ağzını onun ağzına bastırdı. Sert, talepkar bir öpücük değildi, ama o bunu istiyordu. Dilini dudaklarının arasına sokmak, tadını almak ve onu tamamen kendine ait olana kadar ele geçirmek istiyordu. İkisi de dünyadaki canavarları unutana ve tek önemli şeyin birbirlerine karşı hissettikleri vahşi arzu olana kadar.

Sol eli - yanık olan eli değil - göğsüne bastırarak geri çekildi. "Nane tadı var." Boğuk bir sesle konuştu.

"Sen de öyle." Yedek banyodaki diş fırçasını kullanmıştı. Onu öpmeyi planlamış mıydı? Tabii ki evet. Ve o lanet diş macununu kullanmak için zaman ayırmıştı.

"Beni tekrar öp," diye fısıldadı. "Hiçbir anlamı olmasa bile."

Öptü. Ama bir anlamı vardı. Ona söyleyebileceğinden çok daha fazlası. Onun bilebileceğinden çok daha fazlası. Dudakları onun için daha da açıldı. Dili içeri girdi ve onun her bir parçasının tadını aldı. Ona daha da yaklaştı. Vücudu çok sıcak ve baştan çıkarıcıydı. Onu kucağına alabilirdi. Onu o masanın üzerine yatırabilirdi. Onu soyabilirdi.

Onu sertçe becerebilirdi. İkisini de bedenlerini titreten bir zevk çığılıına sürükleyebilirdi.

O inledi ve o bu sesi yuttu. Açgözlülükle içti. Onun için çıkardığı sesleri seviyordu. Onun tepki verme şeklini seviyordu. Hiçbir şey onu durduramazdı. Tutku. Saatte yüz mil hızla giden arzu. Dokundular ve ikisi de alev aldılar.

Ateş kanında dolaştı. Onun her santimini dokunmak, tatmak ve sahiplenmek istedi. Onu *sahiplenmek* istedi. Damgalamak istedi. İşaretlemek istedi.

Oh, lanet olsun, bunu unutmuşum...

O sertleşti.

Ve o...

O da hissetti. Çünkü o da hemen geri çekildi. "Ne oldu?" Sonra gözleri büyüdü. "Neden soruyorum ki? Her şey yanlış. Ben... bırak beni."

O da bıraktı. İsteksizce. Çenesini sıkıca kapatmış ve kadının tadı hala dilindeyken.

Onu masanın üzerinde istiyorum. Duvara yaslanmış olarak.

Onu her yerde becereceğim ve o benim için çığılık atacak.

"Elim iyi." Adamın açık bıraktığı suyu kapattı. "Ben sadece... Seni akılsızca sikmek için burada değilim."

"Ne yazık."

Yanakları kızardı. "Buradayım çünkü... *sen* Gray ile çalışıyorsun. Ben de Gray ile çalışıyorum. Bana her şeyi anlatacaksın. Gizli görevin hakkında her şeyi anlatacaksın. Beni yolumdan saptırmak için benimle sevişmeyeceksin."

Adam kahkahalarla güldü. Belki de bu iyiydi. Gülüyorduysa, onu tutup kendine doğru çekmiyordu demektir.

Kaşlarının arasında hafif bir kırıışıklık belirdi. "Güzel gülüyorsun."

Aslında gülmemişti... *Kahretsin, ne zaman olduğunu hatırlayamıyorum.*

"Hoşuma gitti." Kafasını sola eğdi. "Ama bana gülmeni sevmedim."

Kahkahası kesildi. "Üzgünüm, prenses." Öyleydi. Biraz. "Ama seni yolundan saptırmak için seninle yatmak mı? Hayır. Planım bu değil. Ben sadece seninle yatıyorum."

sadece etkinliğin keyfi için."

Yanaklarındaki kızarıklık daha da koyulaştı. Yeni bir fincan aldı. Yine kahve fincanına uzandı.

Bir anda yanına geldi. "Bana bırak." Parmakları onun parmaklarının üzerine kıvrıldı. İhtiyaç, yükselen arzu, hâlâ içinden geçiyordu.

Kız, parmaklarına bakarken başını eğdi. Adamın eli, kızın elini tamamen kapladı.

"Kafamı karıştırıyorsun," diye fısıldadı. "Seninle birlikteyken hissettiklerim de kafamı karıştırıyor. Keşke bana karşı dürüst olsan."

O deniyordu. Az önce tüm *gerçekleri* kaçırmış mıydı?

"Gray ile çalışıyorsun. Sen kötü biri değilsin. Sen bir canavar değilsin. Bana söyle. Her şeyi söyle, çünkü seninle karanlıkta yürüyemem."

Oh, bebeğim, korkarım ki tam da bunu yapıyorsun... benimle birlikte karanlıkta yürüyorsun. Ve onu karanlıktan çıkarabileceğinden emin değildi.

"Gizli bir görevde, partnerine tamamen güvenmelisin. Senin gerçek halini bilmem gerekiyor." Kafasını kaldırdı. O inanılmaz gözleri onun gözlerine kilitlendi ve aklını çalmaya çalıştı.

"Gerçek beni bilmek istemezsin." Elini uzattı. Kahve kabını aldı ve çok koyu ve yoğun sıvıyı onun için bardağa döktü. Sadece dörtte üçünü doldurdu. Onun tekrar yanmasını istemiyordu. Sonra geri çekildi. Bir adım, iki adım.

Kadın döndü ve ona karşı dururken sırtını tezgaha dayadı. Kahve fincanını dudaklarına götürdü ve buhar çıkan sıvının üzerine hafifçe üfledi. "Deneyin."

Tamam. Peki. "Ben gizli görevde çalışan bir FBI ajanı değilim. Ama daha önce söylediğin diğer şeyler doğrudu. Ben gençliğimden beri suçluyum. Çetelerde başladım. Yeraltı dövüşlerinde." Omzunu silkti. "Bu konuda kesinlikle profilini doğru yapmışsın. Dövüşmeyi çok severdim. Ayrıca bunun para kazanmak için harika bir yol olduğunu da fark ettim."

"Bu yüzden The Bottomless Pit'te bu kadar iyiydin. Bolca dövüş deneyimin var." Yine kahvesine üfledi.

Güzel dudakları vardı. *Bana üflediğinde çok hoşuma gidiyordu.* Evet, lanet olsun, sorunları vardı. Esas olarak, ona duyduğu şehvet yoluna çıkıyordu. Yoluna çıkarak... *beni takıntı haline getirerek. Beni tüketerek.* "Her adımda aklımda hedeflerim vardı. Gray beni durdurmaya çalıştı. Lanet olsun, benim de onun gibi deniz piyadesi olmamı istiyordu. Beni içine çeken dünyadan uzaklaşmamı istiyordu." Dudakları büküldü. "Semper Fi," diye mırıldandı. "Bu Gray. Tamamen."

"Daima sadık," diye fısıldadı, kahvesini kucaklayarak.

Evet, bu slogan Gray'i mükemmel bir şekilde tanımlıyordu. Cass'e sırtını dönmesi gerektiğinde bile, bunu yapmamıştı.

"Bu sen değilsin?" diye sordu. "Sen böyle biri değilsin?"

Hayır, tabii ki değil.

Kahveyi dudaklarına götürmeye başladı.

"Ben kararlıyım." Öyleydi. "Kararlı." Bunlar onu tanımlamak için güzel sözlerdi. Peki ya pek de güzel olmayanlar? "Kana susamış. Acımasız. Az önce beni nasıl tanımladığını anlatırken aslında haklıydın. Ben gözüyle gözü, dişiyle dişi türünden biriyim. Öyleyim." Onu tamamen anlaması gerekiyordu. "Sen benden alırsan, ben de senden alırım, ama ben *her şeyi* alırım. Bu çılgınlığa gözlerim açık bir şekilde girdim. Riski biliyordum. Tehlikenin farkındaydım. Ruhumun her parçasını kaybedeceğimi biliyordum. Ama bunu yapmak zorundaydım. Ulaşmam gereken hedefler vardı."

"O hedefler neydi?" Kafasını fincana yaklaştırdı.

Ona söyle. Kendini tutamazsın. Ona söyle.

"Cass?"

"Hedeflerim." Omzunu geriye attı. "Amcamı öldürmek." Düz bir sesle. "Ve babamı öldürmek. Her iki hedefin de gerçekleştirildiğini söylemekten mutluluk duyuyorum."

Agnes, ağzına aldığı kahveyi tükürdü. Tabii. Evet, onun böyle tepki vereceğini tahmin etmişti.

"Bir canavara bakıyorsun, tatlım." Ona soğuk bir gülümseme gönderdi. "Sen de biriyle yattın."

On Dördüncü Bölüm

"OH, BU ARADA," dedi Cass, hem tehlikeli hem de seksi olan derin ve gürleyen sesiyle, "Judas Long senin için bir tehdit değil. Bir daha asla olmayacak. Hapishane hücresinde ölü bulundu."

Kız ona şaşkın şaşkın baktı. Dudaklarını kıvrıran o soğuk gülümseme. Karanlık, ruhsuz gözler...

Şu anda bir maske takıyor. Ve o da bununla başa çıkacaktı, şu saçma sapan laflarla birlikte...

Bir canavarla yattın...

...hepsiyle bir anda başa çıkacaktı. Gerçekten başa çıkacaktı.

Ama önce...

Lavaboya koştu. Kupasındaki kahveyi lavaboya döktü. Kupayı yıkadı ve içine taze su doldurdu, sonra da evrenin en kötü tadını ağzından çıkarmak için açgözlülükle içti.

"Uh, Agnes?"

Kupayı tezgahın üzerine koydu. Elleri lavabonun kenarını kavradı ve hatırladığı tiksinti ile titredi. "Beni öldürmeye mi çalışıyordun?" Sorulması gereken bir soruydu.

Ani, keskin bir nefes. "Judas benim için çalışmıyordu. Böyle düşünemezsin. Asla birini senin peşine göndermezdim ve sana bir daha zarar vermeyeceğinden emin oldum."

Oh, tanrım. Cass adamın ölüm emrini mi verdi? O, ona doğru döndü.

ona doğru döndü.

"Amcam ve babam konusunda... Onlarla hiç tanışmadığın için şanslısın.

Bana inan. Onlar gerçek canavarlar. Babamın zorlu yanı ise, iyi biri gibi davranmasıydı. O iyi biri değildi. Gülümsemesi, dünyadaki en kötü kötülüğü gizliyordu. Annem çok uzun zaman önce ondan kaçtı. Beni de yanında götürdü. Hayatım boyunca beni korudu, ama ben onun dışarıda kalmasına izin vermeyecektim.

başkalarına zarar vermek. Ben öyle bir şey yapmayacaktım..." Bir şey fark etmiş gibi kaşlarını çatı. "Neden kahveyi tükürdün? Ve, şey, sen... ailemin geçmişı hakkında fazla şok olmuş gibi görünmüyorsun."

Fazla şok olmamıştı çünkü fazla şok *olmamıştı*. "Babanın kim olduğunu biliyordum. Ne yaptığını biliyordum. Şok olmadım. Ama... o bir motosiklet kazasında öldü." Raporu okumuştı. "Onu sen öldürmedin."

"Benden kaçıyordu. Motosikletin kontrolünü kaybetti."

Okuyup öğrendiğı şey bu değildi. "Tanıklar, onun kasıtlı olarak karşı şeride geçtiğini söylediler."

"Çünkü onun arkasındaydım. Onu yakaladığımda ne yapacağımı çok iyi biliyordu." Arkasına baktı. "Kahve...?"

"Evet, *iğrenç* olduğu için tükürdüm. Ne tür bir kahve koymuşsun sen?"

Bakışları tekrar ona döndü. "Senin neyi sevdiğini bilemedim."

"Ben sade siyah kahveyi severim. Basit, sıkıcı. Bana çok uyar."

"Ben, şey, tüm kahveleri oraya koydum."

Tüm kahveleri mi? Soluna döndü ve dolap kapısını açtı. Dolabın içinde çok eski kahve kutuları buldu. Çeşitli aromalarda. Karamel. Mocha. Fransız vanilyası. İki farklı tür kavrulmuş kahve.

"Sen... kahveyi seviyorsun," diye mırıldandı. "O yüzden içine bolca koydum." "Kahveyi sevme işini artık bırakabilirim." Dolap kapısını bıraktı

dolap kapısını bıraktı ve ona gözlerini kısarak baktı. "Sen pek kahve yapmıyorsun, değil mi?"

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "İçmiyorum. Yani, hayır, yapmıyorum. İçmiyorsam, neden yapayım ki?"

Harika bir soru. Agnes de ona cevap vermek için kendi harika sorusunu sordu. "Ama benim için kahve yapmaya çalıştın... çünkü sen, sırf eğlence olsun diye kendi ailesini öldüren ruhsuz bir canavarsın, değil mi?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu. Ekstra kasvetli ve düşünceli görünüyordu.

"Buna inanmıyorum." Agnes de inanmadı. "Senin göstermeye çalıştığın korkutucu imajı yutmuyorum. O halde durumu değiştirelim, olur mu?" Agnes ona doğru yürüdü. Aralarındaki küçük mesafeyi kapattı ve işaret parmağıyla

"Babanın sabıka kaydını okudum. Onun ve amcanınkini. Cinayetler, soygunlar, uyuşturucu kaçakçılığıyla bağlantıları vardı. Benim aziz diye tanımlayacağım kişilerden çok uzaktılar." Daha çok şeytanla bağlantılıydılar.

"Gece Saldırganları ailem tarafından yaratıldı. Amcamı yendikten sonra onların kontrolünü ele geçirdim."

"Yenmek, öldürmek anlamına gelmez." Çok önemli bir ayrım. "Erişebildiğim tüm veritabanlarını araştırdım." Ve pek çoğuna erişebilmişti. "Amcanın ölümüne dair hiçbir kayıt yok."

Cass ona gülümsedi. "Bazen ceset bulunamadığında işler daha kolay olur."

Korkutucu. Ve doğru. Ceset ya da kurban olmadığında cinayeti kovuşturmak daha *zordu*. "Ne oldu?"

Sağdaki duvara doğru baktı.

Kadın onun bakışını takip etti. Büyük saati gördü. "Misafir mi bekliyoruz?" Nerede olduklarını gerçekten anlaması gerekiyordu. Night Strikers'a ait güvenli bir ev dışında.

"Ya da öyle bir şey," diye mırıldandı.

"Misafirimiz olacaksa, belki de masada benimle sevişmeyi teklif etmemeliydin," diye tersledi. "Çünkü çıplakken yabancıların içeri girmesinden hoşlanmıyorum. Gelecekte referans olsun diye not al."

Adamın bakışları ona döndü. Parıldıyordu. "Kimse seni çıplak görmeyecek." Bir yemin.

"Peki, iyi bilmek. Teşekkürler."

"Ama yakında dövme yaptırman gerekecek."

Bekle, bekle... *ne?* O güldü.

O yapmadı.

Hayır, *gölmedi*. "Cass?" Boğuk bir sesle. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Dalga geçiyor gibi mi görünüyorum?"

Hayatında hiç kimseyle dalga geçmemiş gibi görünüyordu. "Hayır."

"Bazı gizli görevler ömür boyu bağlılık gerektirir." Başını öne eğdi.

"Bana bağlılık sözü vermek üzeresin."

Uh, huh. "Bir dövme." Dudaklarını ıslattı. "Sırtındaki iki başlı yılan gibi mi? O da ömür boyu bağlılık mıydı?"

Gözlerinin karanlığı altını neredeyse tamamen yutmuştu. Çenesi sertleşti.

Ekstra düşünceli. Kahretsin, ama bu tavır ona yakışıyordu. Göğsünü dürtmeyi bıraktı ve elini yanına indirdi. "Kobra dövmene geri dönmeyeceğimi mi sandın? Twins üyeliğine? Keşke kartlarını masaya koysan ve bana her şeyi anlatsan, böylece..."

"Bugün dövme yaptıracaksın. Ben Night Strikers'ın lideriyim ve hanımım benim işaretimi taşımak zorunda."

"Bu... barbarca."

"Night Strikers böyledir."

Kahretsin. " tam açıklığa kavuşturmaksensen lider senceNight ve ikizler grubundasın?"

Kafasını hafifçe eğdi.

Midesinde bir düğüm oluştu. "En kötülerinin en kötüsü Twins'e katılır."

"O zaman sanırım en kötüsünü görüyorsun. Dediğim gibi, bir canavarla yattın."

"Hayır, bir erkekle yattım ve hayatımın en güzel anlarını yaşadım." Dudakları aralandı.

"Bu izi tam olarak nereye koyacağım?" Hayatında hiç dövme yaptırmamıştı. İğnelerin derisine batması fikri onu pek de mutlu etmiyordu. Ama o bir FBI ajanıydı. Bunu yapabiliirdi. Kesinlikle.

"Benim seçeceğim herhangi bir yerde."

Kahretsin. "Dövmenin yerini sen mi seçeceksin?"

"Yeri ve tasarımını ben seçerim."

"Bu gerçekten berbat bir oyun programı gibi geliyor. Nefret edeceğim bir şey seçme."

Hiçbir söz vermedi.

Lanet olsun. "Sana ağrıdan hoşlanmadığımı söylemeliyim."

Gözünü bile kırpmadı. "Elini tutarım."

Onunla alay mı ediyordu? Ve az önce motosikletlerin uğultusunu mu duymuştu? Uzaklardan, hafifçe, ama...

Yaklaşıyorlardı.

"Bana soğukkanlı bir katil olmadığını söyle," diye talep etti Agnes.

"Beni profillemiş olduğunu sanıyordum. Profilinde öyle mi yazıyordu?

Ben soğukkanlı bir katil miyim? Yani, kendi babamı ve amcamı öldürdüğümü itiraf *ettim*, o yüzden... Omuz silkme. *Omuz silkme*.

Onlar lanet olası hava durumundan bahsetmiyorlardı. Hayatlardan bahsediyorlardı. "Profilinde, çok koruyucu olduğun yazıyor. Sana ait olduğuna inandığın kişileri korumak için her şeyi yapacağın yazıyor."

Ama... Kendi babasını, kendi amcasını öldürdüyse...

Onun profili yanlış olmalıydı. Değil mi? Onun hakkında tamamen yanlış mıydı? Gerçek bir korku olabilir miydi, kollarına tüyler ürperdi.

Elini kaldırdı ve saçının bir tutamını kulaklarının arkasına attı. "Tahmin et ne oldu, Agnes?"

Ne, Cass?

"Sen bana aitsin."

"Sadece... sadece rol için." Eli orada kaldı.

"Judas Long'un öldürülmesini sen mi emrettin?" İçinde öfke kaynıyordu. Ve çok fazla korku da. *Çünkü... Ya Cass hakkında yanlışlıyorsam? Ya Gray onun hakkında yanlışlıyorsa?* Gray, aile oldukları için kör olabilir. Ona gelince, belki de kör olmuştu çünkü...

Ne? Yatakta iyi olduğu için mi? Belki, sadece belki, çok tehlikeli olduğunu *bilmesi* gerekirken, ona karşı ciddi bir zaaf geliştirmiş olduğu için mi?

"Judas, senin peşine düştüğü anda öldü."

Ağzı kuru d u . Yutkundu. İki kez. İşe yaramadı. Ağzı hala kuruydu.

"Ama hayır, tatlım, gözlerindeki o dehşeti silebilirsin."

Gözlerinde hiçbir korku yoktu. Kendini kontrol etmekte çok iyiydi. Öyle değil miydi?

"Benim birini öldürmesini emretmeme gerek yoktu. Herkes onun The Bottomless Pit'te bana saldırdığını biliyor. Her yerde dostlarım var. O ölümcül bir

. O ahmak, sırtıma bıçak saplayarak şöhret kazanmaya çalıştı."

"Yani... suikast emrini sen *vermedin*?" Rahatlama omuzlarını düşürdü.

Görüyorsun, o aslında bir canavar değil. Onun hakkında haklıydım. Biliyordum...

Nasırlı parmak uçları kadının yanağından aşağı kaydı. Sonra boynuna. Parmakları, kadının hızla atan nabzının üzerinde durdu. "Emir vermeme gerek kalmadı. Ben emri veremedim o çoktan ölmüştü."

Motorların uğultusu havayı doldururken ev sarsılmış gibi görünüyordu. Dışarıda motosikletler doluşmuştu.

Cass başını ona doğru eğdi. Nefesi yanağına hafifçe üflendi. "Ama, bilgin olsun..." Sözleri neredeyse ona bir okşama gibiydi. "Onu öldürmek için emir vermeyi hiç düşünmeden yapardım. Çünkü *seni* hedef aldıktan sonra hayatta kalmasına izin veremezdim."

Evet, evet, az önce bir adamı öldürmeyi planladığını itiraf etmişti.

Ne yani? İkizler hakkında bilgi almaya çalışırken Judas'ın kafasına silah dayayan sen miydin, şimdi de masum ve kusursuz mu davranacaksın?

Ama... o tetiği çekmezdi. Çekmezdi.

Malik'in müdahalesi olmasa bile. O kadar da kötü bir durumda değildi.

Öyle miydi?

"Oyun yüzünü takın, tatlım. Ekiple tanışma zamanı." Parmakları boğazında oyalanıyordu. "Unutma, sen benimsin." Sahiplenici. Sert. "Beni her şeyden çok seviyorsun. Ve bir saniye bile düşünmeden beni korumak için öldürürsün." Dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "Tıpkı benim senin için öldüreceğim gibi. Bir saniye bile düşünmeden."

* * *

GÖRÜNÜŞ. Görünüş. Görünüş. Agnes, bunu başardığını düşündü. Kesinlikle uygun bir ifade takındığını umuyordu. Dışarı çıkmadan önce, var olan en iğrenç kahvelerden bazılarını içmişti, çünkü bir motosiklet çetesiyle karşı karşıya kalan bir kadının, kahve tadı cehennem gibi olsa bile, kanında kafein dolaşması gerekiyordu.

kanında kafein dolaşması gerekiyordu, kahve cehennem gibi tadı olsa bile. Ve kayıtlara geçsin, tadı da öyleydi.

Ayrıca, onu bekleyen tenis ayakkabılarını giymek için yeterince uzun bir süre durmuştu. Giysiler ve ayakkabılar için kime teşekkür etmesi gerektiğini hâlâ tam olarak bilmiyordu ve Agnes, yeni eşyalara sahip olduğu için minnettardı.

Cass evden çıktı — şimdi fark etti ki, evi neredeyse hiçliğin ortasında bulunan bir çiftlik eviydi. Başka ev görmedi. Ahır görmedi. Sadece sonunda kalın ormanlara dönüşen büyük tarlalar gördü.

Ve çok sayıda motosiklet. Hızlı bir sayımla, çiftlik evinin önünde on iki adet çok büyük motosikletin, hepsi de çok iri sürücülerle birlikte beklediğini fark etti. Motorlar hala gürültüyle çalışıyordu. Adamlar hala gidonları sıkıca tutuyor ve Cass'e bakıyorlardı. Cass, o değil, etrafına bakarak tüm manzarayı kavramaya çalışırken bile.

Gösteri zamanı.

Yakınlarda komşu olmaması muhtemelen iyi bir şeydi. Bu adamlar ve motosikletleri çok gürültülüydü. O verandada dururken hava adeta titriyordu.

Cass elini kaldırdı. Parmaklarını yumruk haline getirdi.

Sessizlik. Tüm motorlar aynı anda durdu. Kickstandlar indirildi. Botlar yere değdi.

Sürücüler motosikletlerinden inmediler. Beklediler. Acaba bir şey yapması mı gerekiyordu? *O poker suratını koru, kadın. Buraya aitmiş gibi davran.*

Cass geriye uzandı ve elini tuttu. Onu öne çekti ve Agnes'i hemen yanına dikti. "Yeni bir üyemiz var."

Bazı adamlar yüz koruyuculu kask takıyordu. Koruyucular yüzünden, vizörler yüzünden, yüzlerini net olarak göremiyordu. Bazıları koruyucuları kaldırmıştı ve yüzleri, görebildiği kadarıyla, taş gibi soğuktu. Hiçbir sevinç belirtisi algılayamadı. Onun orada olmasından kesinlikle memnun değillerdi.

"O bir federal ajan," diye bağırdı biri. "O benim," diye homurdandı Cass.

Bu, adamı susturdu.

Onun federal ajan olduğunu belirten adama kaşlarını kaldırdı. İri, kaslı, kalın, koyu saçlı bir adamdı. Sağ yanağında pürüzlü bir yara izi vardı.

"Yeni üye değil," diye bağırdı bir başkası. Boynunda bir sürü gümüş zincir olan bir adamdı. Kıvırcık, siyah saçlı. Koyu renk gözlü. Parmaklarında eldivenler vardı. "O senin kadının olabilir, ama bizimle birlikte binmez. İnisiyasyon yok. Sadakatini kanıtlaması yok. Onu sikebilirsin..."

"Elbette yapabilirim, Hugo." Cass elini sıktı. "Ve yapacağım da. Teşekkürler. Ama bir daha ona saygısızlık etmeyeceksin." Verandadan indi ve motosikletlere doğru yöneldi. "Onu kabul etmezsen, beni de kabul etmezsin demektir. Saçmalamayı keselim. Kaybedecek vaktim yok. Halletmem gereken işler var. Ortadan kaldırmam gereken düşmanlar var. Eğer gelecekse, meydan okumayı *şimdi* yap."

Dur, dur, ne... ne oluyor? Ne meydan okuması? O ileri atıldı...

"Merhaba."

Öne doğru atılması Javion tarafından anında durduruldu. Orada duruyordu. Motosikletinden atlamış ve doğrudan onun yoluna atılmıştı. Kollarını yakaladı. "Bu onun savaşı," dedi Javion. "Senin değil."

Çenesinin düştüğünü hissedebiliyordu. "Neden *kavga* etsin ki?"

"Seni elde tutmak için, elbette."

Beni elde tutmak için mi?

"Sanki parmağını şıklatınca herkes Fed'i kabul edecek değil ya. Seni elde tutmak için savaşıması gerekecek. Kazanırsa, iyi haber... ikiniz de hayatta kalabilirsiniz."

Dur. Dur. *Dur*. "Geri çekil," diye mırıldandı. "Ya kazanırsa...?"

"Um." Javion omzunun üzerinden baktı. Adamlar motosikletlerinden inmişlerdi. En az dördü Cass'e doğru ilerliyordu. "Şuna bak. Şu ana kadar sadece dört rakip var. Dört adamı alt edebileceğinden eminim."

Aynı anda mı? O, bunun mümkün olmadığına emindi. Dört adam arasında yüzünde yara izi olan adam ve Cass'in Hugo dediği adam da vardı.

"Oh, değiştir şunu. Beş. Altı," diye düzeltti Javion. "Altıya bir. Görünüşe göre son oranlar bunlar."

Altı adam Cass'e karşı karşıya geldi. Kasklarını çıkarıyorlardı. Bıçakları ve silahları yere bırakıyorlardı.

Tamam, en azından silah kullanmıyorlardı.

"El ele," diye bağırdı Javion. "Kurallar böyle. Lideri alt etmek için savaşıyorsan, bunu çıplak ellerinle yapmalısın."

En azından bu bir şeydi. "Yani ona tek tek mi saldıracaklar?" Cass muhtemelen bununla başa çıkabilirdi. Yorulacaktı, ama ona gençliğinden beri dövüştüğünü söylemişti. Bu, kendini korumasını bildiği anlamına geliyordu.

Javion güldü. Yüzüne karşı. "Hayır, tabii ki hayır. Hepsi birden üzerine gelecekler..."

Cass'e saldırdılar. Diğerleri tezahürat ederken, hepsi birden ona saldırdı. Sabahın köründe, Teksas'ın ortasında, Cass'e saldırdılar ve o *çığlık attı*.

On Beşinci Bölüm

KIZ ÇIĞLIK ATTİ.

Cass, çığlığı havayı yırttığında Agnes'e bakma hatasını yaptı, bu yüzden Axel çenesine sağlam bir yumruk attı. Şanslı piç. Cass çarpmanın etkisiyle homurdandı ve sonra kendi saldırısını başlattı. Axel'in cam çenesine bir aparkat atmayı başardı — *hepsinin zayıflıklarını biliyorum* — tam da Ronnie ona kükreyerek saldırırken.

Cass, o pislğin zayıf sol dizine sert bir tekme attı. Bu darbe, Ronnie'nin kükremesini bir ulumaya dönüştürdü ve adam dizini tutarak yere yığıldı.

Sonra Cass arkadan yakalandı. Hayır, yakalanmadı. *Vuruldu.* Sanki bir balyoz omurgasına vurmuş gibi hissetti. *Ah. Bear olmalı.* MC'deki en iri adam. Bear vurduğunda, bunu anlardınız. Ve Cass o yumruktan sonra *neredeyse* yere düşüyordu. Sendeledi, tökezledi ve Agnes tekrar çığlık attı.

"*Ayağa kalk!*" diye bağırdı Agnes.

Peki, ne yapmaya çalıştığını sanıyordu ki? Yere öpücük mü kondukmaya? Eğildi, sallandı ve sonra hızlı bir dönüşle geri geldi. Bear ellerini kaldırmıştı — parmaklarını çekiç yumruğu şeklinde birbirine kenetlemişti — ve Cass yumruklarını adamın karnına ve kaburgalarına doğru savurdu. Hızlı vuruşlar Bear'ı geriye sendeletti. Cass'in bacağıyla yaptığı bir vuruş Bear'ı tökezletip yere yapıştırdı.

"*Cass! Üç tane daha!*" diye bağırdı Agnes.

Evet, farkındaydı. "İpucu için teşekkürler."

Diğer üç adam aynı anda ona saldırdı. Üzerine atladılar, tekmelediler ve yumrukladılar. Bir darbe Cass'in sol gözünün hemen altına isabet etti. Bir diğeri sağ tarafına, aşağıya, neredeyse böbreklerine vurdu. Bir bot bacağına çarptı. Yumruklar uçuşuyordu ve onu yere sermek için çok uğraşıyorlardı.

Siktir. Dengemi kaybediyorum.

En yakınındaki adamın hayalarına yumruk attı ve Hugo, kıvrılırken bile küfürler savurdu.

"Bıçak!" Agnes bağırdı. "O piç kurusu bıçaklı. Silah yok sanıyordum! Kuralları çiğniyor, orospu çocuğu!"

Kızın kızıl saçları gözünün önünden geçti. Javion onu tutmalıydı, ama birdenbire Agnes oradaydı. Levi'nin sırtına atladı. Levi — iri, sarışın, ondan çok daha güçlü, defalarca adil dövüşmediğini kanıtlamış Teksaslı kovboy. Güneşin altında bıçağı parıldayan, bıçağı olan pislik.

Ve o...

Levi, Agnes'i kendinden uzaklaştırmaya çalışırken bıçağı ona doğru savurdu. "*Sürtük!*"

Oh, lanet olsun, hayır.

Cesetler tekrar Cass'e çarptı. Yere serdiği adamlar *tekrar* ayağa kalkıp ona saldırmaya başlamıştı. Savaşı kaybedeceğini düşünerek üzerine atıldılar.

İnsanlık dışı bir kükreme ağzından döküldü. Çünkü o bıçağın Agnes'e doğru gittiğini görmüştü.

Ve Agnes...

Kızıl saçlı kadın yere düştü. Onu *verde* gördü.

Öldürücü bir öfke onu sardı. Etrafındaki *her* şey kırmızıya döndü, öfkenin sisleri Cass'i tamamen yuttu. Artık kendini tutmuyordu. Çünkü, evet, kendini tutmuştu. Sonuçta bunlar onun adamlarıydı. Onun MC'si. Onları öldürmek istediği için değil.

Ta ki bıçağın Agnes'e doğru gittiğini görene kadar.

Ve *yok* etmeye başladı. Elleri hızlı saldırılarla hareket etti. Tüm gücünü kullandı. Saldırıları aralıksızdı. Acımasızdı. Kemikleri sarsıyordu.

Kemik kıran.

O da vuruldu, ama darbeler onu daha da ateşledi. Adamlar etrafında yere düştü. Axel. Ronnie. Bear, dünyayı sarsacak kadar güçlü bir çığlık ve gürültüyle yere yığıldı. Sonra sıra Hugo'ya geldi. Hugo ellerini kaldırdı ve geri çekildi. Boynundaki zincirler ışığı yansıtıyordu.

"Bitti!" diye bağırdı Hugo. Burnundan ve dudaklarından kan damlıyordu. "Bitti!"

Mathus sol eliyle yumruk attı — o güçlü yumruklu bir solaktı — ama Cass o yumruğu yakaladı ve sonra kafasını Mathus'un kafasına çarptı.

"Ah, lanet olsun," diye inledi Mathus. "Yeter... *Bitti.*" Yüzü acıdan buruştu, yüzündeki yara izi dalgalandı ve kıvrıldı.

Cass piçi yere bıraktı. Nefesi kesilmiş, elleri yumruklanmış halde Agnes'e doğru döndü.

Hâlâ yerde yatıyordu. Ama... hayır, *Levi'nin üstündeydi.* Levi yerde yatıyordu. Agnes onun üzerine çömelmişti. Dizleri Levi'nin vücudunun iki yanındaki toprağa batmış, bıçağı onun boğazına dayamıştı.

"Bıçakların için içinde olmaması gerektiğine eminim," diye tersledi. "Javion'u duymuş olmalısın. *Ben duydum.*"

Yanağında bir çürük mü vardı? Kesinlikle bir iz gibi görünüyordu. Hâlâ kırmızıydı... sanki biri ona vurmuş ve iz yakında çürüğe dönüşecekmiş gibi.

Cass'tan bir hırıltı çıktı.

O, onun tarafına bakmadı. Bunun yerine, tüm dikkatini Levi'ye ve onun şah damarına dayadığı bıçağa verdi. "Javion'un bunun bir el ele kavga olması gerektiğini söylediğini *çok net* hatırlıyorum. El ele, bıçakla değil, çünkü bu adil değil. Ama sen kuralları çiğnemeye çalıştın. Kabul ediyorum, buradaki yaşam tarzına yeni alışıyorum, ama bu tür şeyler *yanlış* geliyor..."

Levi, Agnes'in belini kavrayarak insanlık dışı bir çığlık attı. Boğazına dayadığı bıçağı umursamadan yukarı doğru sıçradı. O piç kuruşu, Agnes'in bıçağı ona karşı kullanmayacağını düşünmüştü herhalde.

Ama kullandı.

Kan boynundan akıyordu. Levi onu kalçalarından tutarken bile, Agnes sol dirseğini onun burnuna doğru savurdu.

Çatırtı.

Kemikler kırılmış olmalıydı. Belirgin bir ses.

Ama Levi durmadı. Öfke, kan boynundan sızarken bile yüz hatlarını buruşturdu ve...

"Onu bırak ya da burada öl." Ölümcül. Alçak. Cass'in acımasız vaadi.

Sözler yumuşak olsa da herkesin dikkatini çekti. Agnes ve Levi başlarını ona doğru çevirdiler. Levi'nin gözleri büyüdü ve yüzünde korku belirdi. Evet, korkması gerekiyordu.

Agnes ise dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi. "Kazandın!" Başını ona doğru salladı. "Senden şüphe ettiğimden değil. Bir saniye bile. Belki, bu pisliğin bıçağıyla gizlice yaklaştırmaya çalıştığımı gördüğüm kısa bir an için. Ve sen de bıçakları ve arkandan gizlice yaklaşan pislikleri sevmediğimi bilirsin, bu yüzden müdahale etmek zorunda kaldım."

Bıçakları sevmiyordu, ama az önce Levi'nin boğazını bir bıçakla kesmişti. Henüz çok derin olmayan bir kesik.

"Bu sefer atacak bira şişem yoktu," diye devam etti, ses tonu kesinlikle *neşeli* geliyordu. "Bu yüzden tüm vücudumu ona fırlatmak zorunda kaldım."

"O kana susamış." Javion, Cass'in yanına yavaşça yürüdü. "Onun bu yönünü seviyorum." Javion, yarışmaya katılmamıştı. Bunun en büyük nedeni, Cass'e birden fazla kez, MC'yi yönetmenin kendisi için bir gelecek olmadığını söylemiş olmasıydı. Javion, MC'nin tüm sorumluluğunun kendisine yüklenmesinin getirdiği kısıtlamaları değil, özgürlüğü arzuluyordu. Ne yazık ki, Cass onun ekibin en iyi lideri olacağını düşünüyordu.

Levi'nin elleri Agnes'in kalçalarından ayrılmıştı. Parmakları yere çarptı.

Agnes onun üzerine oturmaya devam etti.

Cass'in hoşuna gitmeyen bir pozisyondu. *Onun o pisliğin yanına yaklaşmasını istemiyorum.* "Agnes, kalk. Hemen."

Gözlerini kırptı. "Vay, biri çok otoritermiş. Altı adama karşı bir kavgayı kazandın ve sonra..."

"Agnes."

Bir an için ağzı açık kaldı. Onun yüzünde gördüğü şey ne olursa olsun, hızla başını salladı. Ayağa kalktı. Levi'ye bir bakış atarken alt dudağını ısırıldı. "Sanırım artık düşman olacağız, değil mi? Ne yazık ki, Cass'i korumak zorundaydım. O benim için her zaman birinci sırada olacak."

Ve benim için de o her zaman ilk sırada olacak.

Dur, bir saniye. Hayır, hayır, öyle olmayacak. Bu bir hileydi. Bir yalandı. Bir numaraydı. Bir...

Cass'e doğru yürürken hala bıçağı sıkıca tutuyordu. Agnes onun hemen önünde durdu. Başını geriye eğip ona baktı.

Evet, yanağında lanet bir morluk oluşuyordu. Öfke o anda onu neredeyse tamamen yuttu. Eli kalktı ve parmakları hafifçe yanağını okşadı. "Levi sana vurdu."

"Uh..." Dudaklarını ıslattı. "Evet dersem, çılgına dönüp korkunç bir şey yapar mısın?"

Oh, çok eğlenceliydi. Eli biraz kaydı ve parmakları kalın saçlarına gömüldü. "Agnes..." Başını ona doğru eğdi. Adrenalin ve öfke kanını kaydattı. Dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Dilini ağzına soktu ve tatlılığını çaldı. "Ne dersen de, korkunç bir şey yapacağım." Ağzına fısıldadı. Çünkü Levi ona saldırmıştı. Çünkü bıçakla gizlice yaklaşıp Cass'i öldürmeye çalışmıştı. *Neden bu orospu çocukları arkamdan saldırıyor?*

Cass'in alçak sesli sözleri Agnes'i sendeletti. Bir adım geri çekildi. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve başını sallıyordu. "Hayır, yapma..."

Oh, kesinlikle *yapacaktı*. Bıçağı parmaklarından aldı. "İçeri gir. Ben Strikers'ın lideriyim. Lider olarak kalacağım."

Hırıltılar duyuldu. Etrafındaki adamlar onaylayarak mırıldandılar. Az önce dayak yiyen adamlar. Diğerlerinin dayak yemesini *izleyen* adamlar. Ama Night Strikers MC'nin tek üyeleri bunlar değildi. Bunlar sadece en üst düzey pozisyonlarda olanlardı. Ona meydan okuma hakkını kazanmış olanlardı.

Ona meydan okumuşlardı. Başarısız olmuşlardı. Şimdi tekrar sıraya gireceklerdi...

Çoğu.

Biri sıraya giremeyecekti çünkü gerçekte ne kadar hain olduğunu kanıtlamıştı. Cass'in bir süredir bu pislik hakkında şüphelendiği bir şeydi...

"Onu öldürme." Cass'e bir kez daha yaklaştı. "Öldürme."

Seksi Fed ona emirler mi veriyordu? Çok tatlı. Çok bilgisiz. "Sence beni öldürmez miydi?" Arkasında, Levi'nin ayağa fırladığını gördü. Ama adam kaçmaya çalıştığında fazla uzağa gidemedi.

Hugo ve Bear, yaralı olmalarına rağmen yıldırım hızıyla yaklaştılar. İkisi de ellerini Levi'nin omuzlarına koydu.

Levi'nin boynu kanamaya devam ediyordu.

Levi'ye baktı. "Seni çok derinden kesmiş olabileceğimi sanmıyorum."

Cass bu durumu düzeltecekti. Diğer adamı çok, çok derin bir şekilde kesecekti. O kadar derin ki...

"Yine de hastaneye gitmelisin," diye ekledi Agnes. "Belki bir iki dikiş atarlar."

Ronnie kahkahayı bastı.

Ona kaşlarını çattı. "Dikişler komik değil."

"Acıyı içine çekersin," diye açıkladı Javion. Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş, olayı izliyordu. "Acının seni daha güçlü yapmasına izin verirsin."

"Uh..." Biraz yer değiştirdi, Cass'in önünde durmak yerine daha çok yanına geçti. "Yaralarını temizletip dikiş attırırsın, böylece enfeksiyon kapıp *ölmezs*in."

Daha fazla kahkaha - bu sefer Ronnie ve Bear'dan.

"Ne anlamı var ki?" Hugo omuzlarını geriye doğru çekerek sordu. "Bu piç kurusu zaten öldü."

Diğerleri başlarını salladılar.

Agnes'in eli Cass'in karnına doğru uçtu. Cass neredeyse bir nefes çıkardı çünkü o nokta, Hugo'nun ona sert bir yumruk attığı yerdı. "Onu öldürme," Agnes, Cass'e yalvarırcasına, neredeyse nefes almadan konuştu. "Bunu yapma. O, şey, Levi şu anda silahsız." Sessizce söylediği sözler sadece ona yönelikti. "Geri alamayacağın bir şey yapma."

O bir FBI ajanı olmaya çalışıyordu. Onu **y a s a l**ara uymaya zorluyordu. Sanki soğukkanlılıkla bir adamı öldürmenin yanlış olduğunu bilmiyormuş gibi. Ama...

Agnes'e saldırmak? *Ona* zarar vermek?

Bu çok yanlıştı. Levi'nin işleyebileceği en büyük günah. "Sana içeri girmeni söyledim Agnes. Ya kendi başına gir ya da Javion seni içeri taşıyacak."

Eli ona biraz daha sertçe bastırdı. "Sen kötü adam oluyorsun." Yine, sadece onun için. O kadar alçaktı ki, onu zar zor duyabiliyordu. "Kahraman ol."

Siktir et. Kasıtlı olarak yüksek sesle emretti, "O güzel kızı içeri sok. Ben Levi ile ilgileniyorum." Her kelime boğazından çıkıyordu. "O zaman seni sikerim."

Artık onun *güvenli* dünyasında olmadıklarını anlamamıştı. Evet, FBI ajanları ve polislerin olduğu siyah-beyaz dünyasında, bir adamı soğukkanlılıkla öldürmezsin.

Onlar Cass'in dünyasındaydılar. Onun dünyasında değil. Ve onun dünyasında, bir orospu çocuğunun seni sırtından bıçaklamasına izin vermezsin. Ve *onun* kadınına zarar vermesine kesinlikle izin vermezsin. Cass'in koruması gereken bir itibarı vardı. Ama bu, itibarını çok aşan bir şeydi. Bu Agnes'le ilgiliydi. *Kimsenin ona zarar vermemesi* ile ilgiliydi. *Asla*. Bir mesaj gönderilmesi gerekiyordu.

O da gönderecekti. Kanla. Levi'nin kanıyla. O...

Agnes onu kendine doğru çekti. Cass, onun ateşli dudaklarını tekrar öpmek için hazır olduğu için başını eğdi. Agnes, dudaklarını açarak, dilini onun diline dokundurarak, ihtiyaç ve arzu ile, ona karşı yanan şehvetle karşılık verdi. Onu çılgınca, derin bir şekilde öptü. Korkmuş gibi davranmadı. Şiddetten rahatsız olmadı ya da onun yapabileceklerinden korkmadı. Hayır, sanki...

Ağzı onun ağzından ayrıldı. "Seni sikiyorum." Nefesi hızlandı. Agnes söz verdiği gibi sesini yükseltti, "Ve onu öldürmezsen seni daha da sert sikmeye devam edeceğim. İntikamını al. MC'nin adaletini sağla, ama onun için küçük yaşlı benim...' omuzlarının üzerinden baktı. Levi'ye öfkeyle baktı. 'Onu yere seren kişinin ben olduğumu bilmekle yaşaması daha iyi. Eminim, senin yarısı kadar bir kadının seni iki saniyede yere serdiğini dünyaya duyurmak çok zor olacaktır.

Sonra başını çevirdi. Cass'i bir kez daha öptü. Ve gitti... Javion'a el sallayarak eve doğru büyük adımlarla yürüdü. "Beni taşımana gerek yok! Ama Levi'yi buradan götürmen gerekebilir. Oh, ama onun motosikletini almalıyız, sence de öyle değil mi? Çünkü bana çok işime yarayabilir."

Sonra eve geri döndü. Kapı arkasından kapandı.

Sessizlik.

Ve...

"Ben de ondan bir tane alabilir miyim? Yani, onun bir kız kardeşi falan var mı? Korkutucu bir en iyi arkadaşı?" Bear homurdandı. "Onun gibi bir tane istiyorum... Benzer ama daha büyük. Ve, lanet olsun, seninki bıçak kullanmada gerçekten çok iyi."

Cass, evin kapalı kapısına bakıyordu. Ama şimdi, mevcut tehdide dönüp baktı.

Levi, seni aptal herif.

Sessizlik.

Herkes Cass'in harekete geçmesini beklerken gergin görünüyordu.

Hâlâ bıçağı tutuyordu, Levi'nin kanıyla ıslanmış bıçağı.

Cass, acele etmeden avına yaklaştı.

"O..." Levi yutkundu. Adem elması sallandı. "Beni öldürmememi söyledi. Onu duydum!"

Cass ona gülümsedi. Ve bıçağı kaldırdı. Bıçağın ucunu Levi'nin sağ tarafına bastırdı. "Sence..." Bıçak sertçe bastırıldı, Levi'nin gömleğinin kumaşını kesip geçti, derisini kesti ve kaslara battı. Bıçakla keserek geçirdi. "Sence onun söylediklerini sikimde mi var?" Çenesi kilitlenmiş, öfkeyle dolu Cass, bıçağı aşağı doğru çekerek bir kesik daha attı.

Levi inlemeye başladı.

Agnes'in karnında yara izleri vardı. Karın bölgesinde. Bir tanesi, bıçağı sapladığım yerin hemen hemen aynı noktasında. Cass'in bakışları avına kaydı. Levi'ye açtığı yaradan kan akıyordu.

"Özür dilerim!" diye bağırdı Levi. "Özür dilerim! O benim hedefim değildi, *yemin ederim!*"

Cass bıçağı çıkardı. Kanın yere damla damla damlamasını izledi.

Agnes bıçaklanmıştı. Yedi kez. Ölüme terk edilmişti.

Başını kaldırdı. Avının gözlerinin içine bakabilmek için. "Ölmek mi istiyorsun?" diye sordu Cass, Levi'ye yumuşak bir sesle.

"Oh, lanet olsun. Oh, lanet olsun. *Hayır!* Lütfen, lütfen, bak, ben sadece... O anın heyecanıydı. Ben... Aklım başımda değildi! Sadece saldırıya geçtim. Sen Hugo ve Bear ile dövüşüyordun ve ben sadece..." Derin bir nefes aldı. "Ne istersen yaparım! Beni öldürme! Yapma!"

"Sen mantıklı düşünüyordun." Levi'ye bakmaya devam etti. Diğer adamın yüzünde korku ve çaresizliğin izlerini gördü. "Lider olacağını sandın. Sahip olduğum her şeyi elinden alacağını sandın."

"Ortadan kaybolacağım!" Levi çılgınca söz verdi. "Beni bir daha asla görmeyeceksin!"

Cass başını salladı. "Bu işler öyle yürümez. MC'den öylece çekip gidemezsin."

Diğerleri sessiz kalmaya devam ettiler.

"Seni yaşatmak için hiçbir neden göremiyorum," dedi Cass, Levi'ye. "Seni öldürmek için ise milyonlarca neden görüyorum."

"*Hayır!*" Yüksek tiz bir çığlık. Ve sonra... sonra Levi birden ileri atıldı ve onu tutan iki adamdan bir şekilde kurtuldu. Cass'e değil, onun etrafına atladı ve kaçmaya çalıştı.

Sanki bu mümkünmüş gibi.

Ama Levi, çiftlik evinin yanındaki büyük tarlaya doğru koşuyordu. Sağ ucunda kıvrımlı bir ormanlık alan bulunan geniş bir tarla. Piç kurusu o ormana ulaşabileceğini sanıyordu. Yanılıyordu. Cass, pisliği yere indirip yere yatırdı. Levi yalvarıp yakarırken Cass onu ters çevirdi ve bıçağı kaldırdı, bıçağı tutmak midesini bulandırırca da.

Biri Agnes'e yedi kez bıçak saplamıştı. Ve o da bir bıçak tutuyordu. O da bir canavardı. Ona asla dokunmamalıydı ama tek istediği oydu...

"O ölmedi, dostum!" Levi'nin sert fısıltısı. "Bana çeteye girmemi, sana yakınlaşmamı, seni izlememi söyledi, *ama o ölmedi!*"

Çılgınca söylenen bu sözler Cass'i duraklattı. "Kim bu lanet..."
Karanlık.

Sert. Tiz. "Kimden bahsediyorsun?"

"Seni ortadan kaldırmamı istedi! Hepsi onun fikriydi!"

Yani şimdi bana o lanet olası anın heyecanıyla saldırmadığını mı söylüyorsun? Emirleri mi yerine getiriyordun? Son zamanlarda onu öldürmeye çalışan pek çok kişi vardı sanki. "Bana bir isim ver."

"Sen biliyorsun."

Sanki biliyor gibi mi görünüyordu? Eğer biliyorsa, neden bir isim istiyordu ki?

"Onu sen öldürmedin." Alçak bir sesle. "Bilmeliydim... *ceset yok*. Ceset yok... O bekliyordu. Güçleniyordu... senin için geliyor."

Cass, Levi'yi ayağa kaldırdı. O piçi önünde tuttu. Ceset yok mu? Kahretsin. "Sakin amcamdan bahsetme. Winston Striker öldü. Bu saçmalığa inanmayacağım..."

Gök gürültüsü. Hayır, silah sesi. Hem duydu hem de *hissetti*, çünkü sağ omzunun kenarında bir acı hissetti. Omzu acı içinde yanarken, Cass otomatik olarak Levi'yi bıraktı. Cass siper almak için atılırken, piç geriye doğru sendeledi.

Bir silah sesi daha.

Levi'nin göğsüne isabet etti. Çünkü o, aptal bir gülümsemeyle *orada duruyordu*. Ama kurşun ona isabet ettiğinde o gülümseme kayboldu.

Ve cehennem koptu.

On Altıncı Bölüm

"O tatlı kızı içeri sok. *Ben onunla ilgileniyorum. Sonra da seni becereceğim.*"

Cidden. Ne oluyor lan?

Agnes evin içinde volta atıyordu. Olayın dışına çıkarılmış, gönderilmişti ve Cass nereden buldu da böyle kibirli pislik gibi konuşabileceğini düşündü...

Sonra da seni sikiyorum.

Kalbi çarpıyordu. Avuç içleri biraz terlemişti. Belki de nefesi çok hızlı çıkıyordu.

Daha hızlı dolaşmaya başladı. İçeri girer girmez silahını almıştı ve şimdi dolaşırken silahı sırtının dibine sıkıştırmıştı. *Lanet olsun bu adama.*

Beş adamı sanki hiçbir şey değilmiş gibi dövüşte yenmişti. Tabii, aslında altı adamla dövüşmüştü, ama altıncı adamı onun için halletmişti, peki adam ona teşekkür etmiş miydi? Onun için ne kadar harika bir ortak olduğunu fark etmiş miydi? Hayır.

Sadece onu becereceğini söylemişti. Ve onu göndermişti.

Evet, evet, MC'nin kuralları vardı. Anlaşıldı. O alfa erkekti. Onlar vahşi kurt sürüsü gibiydiler, ama o etrafta dolaşıp öldürmeye hakkını yoktu...

Boom.

Silah sesini duydu. Kalbi durduğundan emindi. Bir an için Agnes tamamen dondu, sonra evin kapısına atıldı.

Boom.

Bir başka silah sesi. İçinde korku patladı. Sağ eliyle silahını çekerken sol eliyle kapı kolunu tuttu. Korku kalbini göğsünden fırlatacakmış gibi hissederken, bacaklarının taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde dışarı koştu.

Korku onu pençeliyordu. Öfke de öyle. Çünkü o gürültülü silah sesleri Cass'e ateş edilmişse, onu ölü bulursa...

Bir ceset toprağa yığılmıştı. Hareket etmiyordu. Yüzüstü yatıyordu. Ceset, evden yaklaşık yirmi fit uzaklıktaki bir tarlada uzanıyordu. Yirmi fit, otuz fit?

Motosiklet motorları gürültüyle çalışıyordu. Büyük motosikletler çakıllı yoldan dönüp uçuyorlardı. Biri, diğeri, diğeri... Tarladaki adam kıpırdamıyordu. Ona doğru koştu ve sarışın saçlara baktığını fark etti.

Sarı. Cass'in koyu saçları gibi değildi. Yerde yatan Cass değildi.

Ama o çoktan yere düşen adamın yanına diz çökmüştü. Cesedi ters çevirebilmek için silahını yere bırakmak zorunda kaldı ve bunu yaptığında...

Çok fazla kan vardı.

Sadece boğazında değil, onu kestiği yerde. Cass'e kullanmak istediği bıçakla onu kesmişti. Ama karnında da vardı. Göğsünde. Ağzından kan sızıyordu ve gözleri kapalıydı. Ona dehşetle baktı.

Sonra eğitimi ve içgüdüğü devreye girdi. Elleri yaralarının üzerine uçtu. Belki kanamayı durdurabilirdi.

Adam nefes nefese kaldı.

Gözleri açıldı. Doğrudan ona baktı.

Onu rahatlatacak bir şey söylemeliydi. Ona iyi olacağını söylemeliydi. Her şeyin yoluna gireceğini ona hissettirmeliydi.

"Sen... o gece ölmeliydin," diye hırıltılı bir sesle konuştu.

"Ne?" *Teselli edici* bir şey söyleme düşüncesi bir anda uçup gitti.

Ona baktı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. Kanlı dudaklarında. Dişleri de kanla kaplıydı.

Adam yaralı. Kafası karışık. Sen bir FBI ajansın. Ona yardım et. Onu teselli et. "Y-Yehuda bana saldırdığında demek istiyorsun. Atlanta'da adam bana saldırdığında." Levi'nin kastettiği bu olmalı. "Cass sana bunu mu anlattı?" Bakışları yaralarına geri döndü. Göğsünü kaplayan kan en yoğun şekilde akıyordu ve gömleğinde, kalbinin yakınında bir delik vardı. Büyük, yırtık, kanla ıslanmış bir delik.

"Yani... Teksas'ta."

Buz gibi bir sessizlik çöktü.

Motosikletler gürültüyle çalışıyordu. Hırıldıyordu. Çoğu gitmiş gibi görünüyordu, ama birinin motoru gittikçe daha yüksek sesle çalışıyordu. O gürültülü hırıldamaya doğru bakmalıydı. Doğruca ona doğru geliyor gibi görünüyordu. Ama yerde yatan adamdan gözlerini ayıramıyordu.

"Öleceğini sandım... erkek arkadaşınla birlikte."

Kalbi durdu. Sonra öne atıldı. Sağ kolunu yakaladı ve yukarı çekti, böylece o lanet olası iki başlı kobra dövmesinin bileğine kadar uzandığını görebildi.

Orada yoktu.

Diğer kolunu da kontrol etti, körü körüne hareket ediyordu, o uzun zaman önceki saldırganın dövmesinin sol kolunda değil, sağ kolunda olduğunu biliyordu. *Sağ bileğinin iç kısmında.*

Ama sol kolunu yukarı kaldırdığında...

İki başlı bir kobra. Dişleri ortaya çıkmış. Pullu vücudu kıvrılmış. Uzun zaman önce dünyasını mahveden adamda gördüğü dövmeyle aynı değildi. Bu farklıydı. Levi'nin bileğini çevreliyor, kıvrılıyor, sonra dişleri açık bir şekilde geri dönüyordu.

Motosikletin gürültüsü kulaklarını doldurdu ve dudaklarından çıkan öfke çılgınlığını bastırdı.

"Sen de onlardan birisin!" diye bağırdı Agnes. "Ne olduğunu biliyorsun! Biliyorsun..."

Hâlâ gülümsüyordu, ama gözleri kapanmıştı.

Hayır, bu olamazdı. "Ölemezsin, seni piç! O kadar kolay kurtulamazsın!"

Sert kollar Agnes'i sardı ve onu kanlı adamdan çekip ayağa kaldırdı.

"Hayır!" Körü körüne, çılgınca mücadele etti. Geriye doğru tekmeledi. Onu tutan elleri ve kolları tırmaladı. Onu yakalayan serseriye dirsek attı. Silahı hala yerdeydi. "Hayır!"

Ama adam, Agnes'in direnişinin bir önemi yokmuş gibi onu kaldırdı ve Agnes bunun bir önemi olduğunu çok iyi biliyordu. *Nazik* davranmıyordu. Bir kaplan gibi savaşıyordu, yumruk atıyor, büküyor, maksimum acı vermek için uğraşıyordu ve durmayacaktı.

"Agnes!"

Cass onu motosikletin koltuğuna bıraktı. Çünkü onu arkadan tutan pislik oydu. Sanki onun dokunuşunu tanımamış gibi.

Kız hemen kalkmaya çalıştı.

"Hayatta *olmaz*," d i y e bağırdı Cass. "Dışarıda bir tetikçi var! Lanet olsun, neden evde kalmadın?"

Çünkü Cass'in ona ihtiyacı olabilirdi. Çünkü Cass vurulmuş olabilirdi. Ama bunu söylemedi. Bunun yerine, tekrar ayağa kalkmaya çalıştı.

Cass onu hemen tekrar yere indirdi. Sonra motosikletin önüne atladı. "*Sıkı tutun*."

Boş ver. Yerdeki adama geri dönmesi gerekiyordu. "O *biliyor!*"

"O öldü! *Levi öldü!*"

Hayır, Levi ö l memişt i. Onunla konuşuyor, onu alay ediyordu. Onun dünyası altüst olduğu gece oradaydı.

"Levi öldü!" diye tekrarladı Cass. Ve bisikletten tekrar atlamadan önce, bir şey bileğini sımsıkı kavradı.

Bu da neydi böyle?

Soğuk. Metal.

Kelepçe mi?

"Bu nasıl iş e yarayacak?" Agnes öfk elendi.

Cass kelepçeyi sol bileğine taktı. "Ya birlikte kalırız ya da lanet olası motosikletten düşeriz."

Düşersek ne olur? Kaza yaparız? Ö lürüz? "Böyle süremezs in! Hareket kabiliyetin kısıtlı. Yapamazs ın..."

Yapabilirdi. Yaptı da. Elbette, kolu gerildi, ama adam *hızlanmaya* başladığı için zaten ona sıkıca sarılmış tı. Onları evden uzaklaşt ırdı ve yola doğru değil, sol taraftaki kıvrımlı, dolaş ık ağaçların arasından geçerek, kafası Levi'ye bakabilmek için geriye doğru savrulurken.

Levi... hala yerde yatıyordu. Etrafında kan vardı. Silahı onun yanında düş m üşt ü.

Levi...

Baş ını çevirdi. Bundan emindi. Onu izliyor muydu? Kesinlikle öyle görünüyordu. "Seni piç!" diye bağırdı Agnes.

"Evet, öyleyim," diye Cass ona sertçe cevap verdi. "Ama seni burada vurulsun diye bırakmayacağım, o yüzden bana karşı koymayı bırak, sıkı tutun ve tetikçiyi gözden kaçırma."

Nişancı mı?

Şimdi gerildi. Motosiklet bacaklarının arasında titriyordu. Bir kolunu onun beline doladı, diğer kolu kelepçeyle bükülmüştü ve... "Onu sen vurmadın, değil mi?"

Çünkü, yaralı adamı yerde bulduktan sonra, düşünmüştü ki...

"Hayır, vurmadım. Saldırı altındayız ve seni buradan *buradan uzaklaştırıyorum.*"

Ve öyle yaptı. Dallar onlara vuruyordu. Motosiklet cehennemden çıkan bir iblis gibi kükredi ve Agnes ile Cass kanayan adamı geride bıraktılar.

Kanayan bir adam... ölü bir adam mı? Onun geçmişini bilen adam. Ona cevaplar verebilecek olan adam.

Ve ya ölmüştü... ya da ölmek üzereydi. Kahretsin.

* * *

"MÜCEVHERLERİ BEĞENDİM," dedi Javion, elini ona doğru sallayarak. "Yeni, değil mi?"

Oh, ne eğlenceli. Öfke onu Cass'in arkasında titretirken komedyenlik yapıyordu.

Cass, Javion'un motosikletinin yanında fren yapmıştı. Eski bir barda bulunuyorlardı — şok edici, biliyorum — ama Cass, köhne yerleri bulmak için doğuştan bir yeteneği varmış gibi görünüyordu.

Hâlâ Teksas'taydılar. Onu tokatlayan dalların olduğu ormandan çıktıklarında nihayet gördüğü bazı yol işaretleri sayesinde bunu anlamıştı. Sadece bir saat kadar sürmüşlerdi. En azından, öyle tahmin ediyordu. Hızlı ve sert sürmüşlerdi ve muhtemelen arkalarında bir ceset bırakmışlardı. Çünkü... neden olmasın? Bu günlerde işleri böyle yürüyor gibiydi.

Vücudu ağrıyordu. Midesi milyonlarca düğüm atmıştı. Ve... en kötüsü, öfkesi hala onu besliyordu. Cevapları almaya çok az kalmıştı. Ve şimdi...

Ölüler bana cevap veremezler. Ama Cass onu biraz daha uzun süre kalmasına izin verseydi, Levi'ye gerçeği söylemesini sağlayabilirdi.

"Bu güzel bayanın sana kelepçelenmesinin özel bir nedeni var mı?" diye sordu Javion Cass'e.

Cass homurdandı. Her zamanki gibi. Adamın konuşma becerisi öldürücüydü.

O bir katil.

Levi'yi vuranın o olduğunu gerçekten düşünmüştü. Çiftlik evine girmeden önce, adamı geri çekilmeye, kahraman olmaya ikna etmeye çalışmıştı...

Ama o, bu sözleri duyduktan sonra resmen yüzüne gülmüştü.

"Kaçmasın diye kelepçelendi. Kadın motosiklete binmek istemedi. Seçimi onun elinden almak zorunda kaldım."

"*Kadın*," diye hemen karşılık verdi, "yaralı bir adamı geride bırakmak istemedi. Ve, hey, önemli bir bilgi, silahım onun cesedinin yanında."

Javion ıslık çaldı. "Bu sorun olabilir." Ona bilmediği bir şey söyle.

"Adamlarımız hala tetikçiyi arıyor," dedi Javion, topukları üzerinde sallanarak motosikletinin yanında dururken. "Bir şey öğrenince rapor verecekler. O zamana kadar, burası iyi olmalı."

Burası iyi bir yer miydi? Gerçekten mi? Gözlerini kısarak baktı. Pencereler tahta ile kapatılmıştı. Giriş kapısı olması gereken çift kapının yanında büyük bir "GİRİLMESİ YASAK" tabelası asılıydı. İlk başta buranın harap bir bar olduğunu düşünmüştü, ama şimdi Agnes, binanın çok uzun zamandır kapalı olduğunu fark etti. Sadece harap değil. Daha çok kapatılmış gibiydi.

"Güvenlik önlemlerin geçen seferkinden beri hala yürürlükte olmalı," diye devam etti Javion.

"Ahem." Boğazını temizledi. Agnes, kelepçelenmemiş eliyle Cass'in omzuna dokundu. "Karamsar olmak istemem, ama son *iki* güvenli yerimizde düşmanların tarafından bulunduk. Gizli motel mi?" O muhteşem deneyimi bir şekilde unutmuş olabilir diye. "Ve senin çiftlik evin. Burada da saldırıya uğramamızı ne engelleyecek?" Ve açıkça görölüyordu ki, adamın sırtında büyük bir hedef vardı.

Bu hedef yüzünden iki farklı kişi onu sırtından bıçaklamaya çalışmıştı.

"Levi'nin konumlarımızı düşmanıma bildirdiğine inanıyorum." Düşük, öfkeli bir homurtu. "Ölü adamlar kimseye bir şey bildiremez."

"Uh, hayır, hayır, insanlara bilgi veremezler." *Düşmanın kim?*

"Sen gelmeden önce etrafı keşfe çıktım." Javion ellerini beline koydu. "Her şey yolunda."

Öyle miydi? O kadar çabuk "iyi" diye ikna olacak gibi değildi. Bu noktada, kendileriyle ilgili olarak hiçbir yerin *iyi* olduğunu düşünmüyordu.

"Git diğerlerine aramada yardım et," diye emretti Cass. "Ben onu

yakaEvet, halletmişti. Onu kendine *kelepçelemişti*.

ladı "Eğer tetikçiyi bulursan," diye ekledi Cass, Javion motosikletine m." binmek için

"Onu öldürme."

Kadının yüzü aydınlandı. Harika, adam onu öldürmüyordu...

"O piçi öldüresiye dövmem için yeterince uzun süre hayatta tut," diye bitirdi Cass.

Ve yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Anlaşıldı," diye cevapladı Javion. Motosikletini döndürdü ve gürültüyle uzaklaştı.

Cass'e gelince... "Sıkı tutun," dedi ona. Ve eski bara açılan büyük çift kapıya doğru sürdü. Agnes, başka seçeneği olmadığı için sıkı tutundu. Kapıya vardıklarında, Agnes kapı çerçevesine bir tuş takımı takılı olduğunu fark etti. Cass öne eğildi, şifreyi tuşladı ve kapı bir klik sesiyle açıldı.

Sonra adam motosikletiyle içeri *girdi*.

Kapılar kapandı.

Ve...

Işıklar yanıp söndü. Birbiri ardına. Evet, burası bir bardı. Ama bakımsız bir yer değildi. Yüksek bar tezgahında parlak, cilalı ahşap vardı. Dört büyük bilardo masası. Mekanda dağınık halde yaklaşık on beş ila yirmi masa vardı, hepsinin üzerine sandalyeler ters çevrilmiş ve yerleştirilmişti.

Köşede bir müzik kutusu duruyordu. Eski tip. Yumuşak ışıklar ve ön tarafında büyük düğmeler vardı.

Yavaşça döndü. Tam bir dönüş değildi, kelepçelerle bunu yapamazdı, ama yapabildiği kadar döndü. Bakışları, yan taraftaki dar koridoru ve sağ duvarı kaplayan monitörleri de dahil olmak üzere gördüğü her şeyi içine aldı.

Cass bara doğru yürüdü, bu da hala birbirlerine bağlı oldukları için onunla birlikte yürümesi gerektiği anlamına geliyordu. Serbest eliyle barın arkasına uzandı ve uzaktan kumanda gibi görünen bir şey çıkardı. Bir düğmeye bastıktan sonra monitörler açıldı ve barın dışını gösteren görüntüler gördü. Önündeki yol. Arkadaki orman olduğunu tahmin ettiği yer. "Ah, burası... senin çetenin sığınağı, değil mi?" Night Strikers'ın sadece Doğu Kıyısı'nda faaliyet gösteren bir çete olduğu iddiası da buraya kadarmış.

Uzaktan kumandayı bıraktı, başını çevirdi ve parıldayan, kararlı gözlerini ona dikti. "Bir sorunumuz var."

"Kesinlikle var." Çenesini kaldırdı. "Kanlar içinde bıraktığın o piç kurusu cevapları biliyordu! Levi'nin dövmelelerinden biri vardı!" Öfke, korku ve hayal kırıklığı içini kapladı. Hâlâ onları birbirine bağlayan kelepçeyi çekip durdu. Kelepçe bileğinde yeterince gevşekti, elini çevirebiliyordu ama *çıkamıyordu*. "Onu sorgulamama izin verdin mi? Hayır, beni kelepçeledin ve sonra resmen kaçırdın! Bu hiç hoş değil! Ortaklar birbirlerine böyle davranmaz."

O...

Hareket ediyordu. Öfkeyle uzaklaşıyordu. Kahretsin, o da öfkeyle uzaklaşmalıydı. "Biz birbirimize bağlıyız!" Agnes ona bağırdı. "En azından o aptal kelepçeyi çıkar!"

Ona doğru döndü. Bilardo masalarının yanındaydılar. "O aptal kelepçe seni hayatta tuttu."

Ona öfkeyle baktı.

O da öyle.

"Kurşunlar uçuşuyordu, Agnes," diye dişlerini sıkarak konuştu. "Ve benim ateş eden kalpsiz bir canavar olduğumu düşündüğünü anlıyorum, ama bu durumda..."

"Canavar olduğunu söyleyen sensin. Ben *Asla öyle bir şey demedim...*"

"Ateş eden hala dışarıdaydı. Beni sıyırdı. İlk kurşun *benim* için olmalıydı."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra bakışları onun üzerinde dolaşmaya başladı ve... "Kan! Cass!" Omzuna uzanmaya çalıştı. Bunu nasıl gözden kaçırmıştı?

"Hiçbir şey. Sadece bir çizik. İkinci kurşun Levi'ye isabet etti. Göğsünden vurularak öldü. İkinci kurşun geldiğinde ben zaten siper almaya çalışıyordum, ama o piç kurusu eğilmedi. Orada durup, sanki süvariler gelmiş gibi gülümsüyordu ve kurşun onu öldürdü. Bir bakışta, bulunduğumuz yerden ambulansın ona zamanında ulaşmasının imkansız olduğunu anladım."

Hiçliğin ortasında mı? "Ama onu kurtarmaya bile *çalışmadık!*" "O beni öldürmeye çalıştı. Bıçağı elinden almamış olsaydın, seni de öldürürdü."

bıçağı elinden almamış olsaydın seni de öldürürdü. Bu durumda, kurtarılması gerektiğinden emin misin?"

Acımasız bir ifade. Kollarına tüyler diken diken oldu. "O dövme yaptırılmıştı," diye fısıldadı. "Bunu biliyor olmalısın. Onun İkizler'in bir üyesi olduğunu biliyor olmalısın, ama bana tek kelime bile etmedin. Bilgisiz bırakılmaktan bıktım artık!"

Çenesi sertleşti.

"Benden bir şeyler saklıyorsun," diye suçladı onu. "Lanet olsun. Biz ortağız! Biz..."

"Sen kendi gündemini yürüten bir FBI ajanımsın. İntikam istiyorsun ve yemin ederim, bunu elde etmeni sağlayacağım. Her iki kobranın da kafasını keseceğim. Buna güvenebilirsin." Burun delikleri genişledi. "Ve seni tutuyorum çünkü hayır, sana güvenmiyorum."

Geri çekildi. Elinden geldiğince. Kelepçe bileğini ısırdı. "Acıyor." Gerçekten acıyordu. Ve kelepçenin derisini kesmesinden bahsetmiyordu. Onun sözlerinin verdiği keskin acıdan bahsediyordu.

"Öyle mi?" Şüpheyle. "Sana güvenmemem gerçekten acı veriyor mu?"

Evet, gerçekten çok acıtıyor.

"Çünkü sana baktığımda, intikamını almak için beni kullanmaya hazır bir kadın görüyorum. Sen ölü bir adama aşıksın."

Agnes, yapabilseydi daha da geri çekilirdi. "Dur." Çünkü onu incitiyordu. Bunu nasıl göremiyordu? Onu incitmeyeceğini söylememiş miydi? Bu sözü vermemiş miydi?

"Onunla birlikte toprağın altına giremezsin." Sert. Hayır, acımasız. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim. Yani, hayır, Levi ile birlikte açık alanda kalmaya izin vermeyecektim. Katil hala oradayken olmazdı."

"O *cevapları* biliyordu!" Sözleri, hissettiği kadar düzensiz ve keskin çıkıyordu. "O gece ölmem gerektiğini söyledi! Levi son zamanlardan bahsetmiyordu, Austin'deki o korkunç geceden bahsediyordu. Erkek arkadaşıyla birlikte ölmem gerektiğini söyledi. Beni bıçaklayan o *değildi*, dövmesi tamamen yanlıştı. Ama ya oradaydı ya da... ya da belki de telefonda konuşan oydu. Ne olduğunu biliyordu. Kim olduğumu biliyordu. Beni hatırlıyordu, o..."

"Levi emirleri yerine getiriyordu. Patronu ona senin kim olduğunu söyledi."

Kalbi göğsüne çarptı. "Senin onun patronu olduğunu sanıyordum."

"Öyle sanıyordum... ta ki bana bıçak saplamaya çalışana kadar, sonra bana geçmişimden bir hayaletin hâlâ dolaştığını söyledi."

Sadece başını sallayabildi. "Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum." Öfke sesini boğuklaştırmıştı. "Çünkü bana *güvenmiyorsun*."

Elini -onun eline kelepçelenmiş elini- çekince Agnes hazırlıksız yakalanarak öne doğru sendeledi. Ama...

Adam onu yakaladı. Onu kendine doğru çekti. Ama vücutları bükülüp sallandı ve aptal kelepçeler hepsini birbirine doladı. "*Kelepçeleri çıkar!*"

Küfrederek cebine uzandı. Parmakları bir anahtarla geri geldi, onu kilide soktu ve bileğini kurtardı. Kelepçenin açılma sesi çok gürültülüydü. Önce kendi kelepçesi, sonra da kadınıninki.

Kadın hemen geri çekilmeye çalıştı, ama adam onu bir anda yakaladı. Anahtarı düşürdüğünü mü, yoksa ne yaptığını bilmiyordu.

Ne olduğunu bilmiyordu. Sadece onu sıkıca tuttuğunu ve karanlık bakışlarının yakıcı olduğunu hissediyordu. Adam sordu: "Eğer iş o noktaya gelirse, benimle senin çok değer verdiğin FBI arasında bir seçim yapman gerekirse, kimi seçersin?"

Aralarında yoğun, karanlık bir gerginlik hissediyordu. Kavganın şiddetinden, silahlı çatışmaya, sonra da onları buraya getiren çılgın yolculuğa geçmişti. Adrenalin, öfke ve pek çok karmaşık, yoğun duygu havayı dolduruyordu.

"Beni seçmezsin, değil mi? Çünkü ben bir amaç için bir araçım. Kullanmak istediğin şeytan." O başını salladı. "Tamam. Beni kullan. Senin için öldürürüm. Göz açıp kapayıncaya kadar. Tehditleri ortadan kaldırıyorum. İhtiyacın olan intikamı alırım, ama sana güvenmem. Seni gardımın altına almam, yapmam..." Ama sözünü kesti. Durdu.

Ve kadın onun devam etmesini istedi. "Sen... ne yapmayacaksın?" Bileğindeki kelepçe açıktı ve kadın onu sallayarak çıkardı. Kelepçe yere düştü.

"Umurumda olmayacak," diye bağırdı. "Seni umursamayacağım."

Kız, bu acımasız darbeye nefesini tuttu. Gözleri büyüdü ve ona baktı. Ve sonra... "Yalancı," diye bağırdı.

Çenesindeki kaslar yine gerildi ve gözlerinin karanlığında gömülü altın rengi daha da parlak bir şekilde ışıldadı.

"Zaten önemsiyorsun," diye fısıldadı, gerçeği fark ettiğinde. *Bana sürekli yalan söylediğini söylemişti. Şimdi de yalan söylüyor. Ama ben yalanlarını görebiliyorum. Umursamayacağını söylüyor ama... umursuyor.* Eli göğsüne doğru uzandı. "Beni umursuyorsun. Aksi takdirde, beni Levi ile birlikte tarlada bırakırdın. Vurulmam için beni orada bırakırdın. O zaman beni kurtarmazdın ve Judas bana saldırmaya geldiğinde yardıma koşmazdın."

"Seni kurtarmadım," diye çıkardı.

"Hayır, bunu kendim yaptım, ama sen yine de arkamdaydın." Agnes büyük bir risk aldığıının farkındaydı, ama kendini durduramıyordu. "Ölmüş bir adama aşık değilim."

Adam dudaklarını inceltip, "Ben Max'i her zaman seveceğim. Bundan asla şüphe etme. Anla bunu. Kabullen. Bununla

"Max'i her zaman seveceğim." Kararlıydı. "Bundan asla şüphe etme. Anla bunu. Kabul et. Kabullen. Ben mezara girene kadar onu seveceğim..."

"Sen mezara girmeyeceksin..."

"Ama ona aşık değilim, artık değilim." Nefesi fısıldayarak çıktı.
"Gerçi, kendini kötü adam olarak adlandırsa da, gerçekten berbat kahve yapan bu kibirli, alfa pislik MC liderine aşık olmaktan gerçekten korkuyorum..."

Ağzı onun ağzına çarptı.

Agnes gözlerini sıkıca kapattı. *Sana aşık olmaktan çok korkuyorum... ve bu aşkı durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.*

On Yedinci Bölüm

o bana aşık değil. Bana aşık olamaz. Agnes beni sevmiyor.

O onu istiyordu. O da onu istiyordu. Onu sonsuza kadar sikmek istiyordu. Onu işaretlemek istiyordu. Ona sahip olmak istiyordu. Dünyanın onun olduğunu, kendisinin de ona ait olduğunu ve kendisinin...

Ne oluyor? Ben onun muyum?

Ama o inledi ve yumuşak vücudu ona daha sıkı sarıldı ve evet, o artık onundu. Başka kimseyi istemiyordu. Agnes'i tanıdığından beri, tüm düşünceleri onunla doluydu. Onu sonsuza kadar sikmek istiyordu, ama sikişmek basitti. Fizikseldi. Bağımlılık yapıcıydı, evet. Kesinlikle. Ama sadece sikişmekti.

Ama Agnes ile...

Onu korumak da istiyordu. Onu dünyadaki her türlü tehditten uzaklaştırmak istiyordu. Onun asla acı çekmediğinden, güvende ve mutlu olduğundan emin olmak istiyordu ve... *O benim dünyamda mutlu olamaz.*

Kabul etmesi gereken temel bir gerçek. Agnes, onun şu anda sürdürdüğü hayatta mutlu olamazdı.

Ağzını onunkinden ayırdı. "Hata."

"Evet, sana aşık olmak muhtemelen bir hataydı." Hiç tereddüt etmedi. "Senin beni sevmediğini anlıyorum."

Sana aşık olmak. O kısımdan sonrasını duymadı. Bu sözler ona bir balyoz darbesi gibi çarptı. Döndü, onu belinden yakaladı ve bilardo masasının üzerine kaldırdı.

"Senin bir FBI ajanını seveceğin gibi değil," diye ekledi.

En azından Cass, onun bu kısmı eklediğini düşündü. Onu zar zor duydu çünkü çoktan eğilmiş, onun seksi kokusunu içine çekiyor ve onu tekrar çılgınca öpüyordu. Dilini onun

Ağzının derinliklerine daldı. Bekleyen tatlılığı tattı. *Onun* tatlılığı. O, onun idi. Onu elinde tutacaktı. Onu koruyacaktı. Onun için öldürecekti.

Bacakları açılmıştı ve o da tam arasına girdi. Onu bilardo masasının kenarına çekti ve onu alacağını biliyordu. İşte. Bitti.

Onu uyarmıştım. Evdeki kavgadan sonra, ona ne olacağını söylemiştim...

Sağ eli ikisinin arasına girdi. Kemerini çekiştirdi. Açtı. Kot pantolonunun düğmesini açtı.

O beni istiyor. Onu alacağım. Şimdi.

Ağzını onunkinden çekti, ama uzaklaşmadı. Boynunu öperek aşağı doğru indi. Yaladı. Hafifçe ısırdı. Belki bir iz bırakmıştı.

Adil olan bu. O beni ruhumun derinliklerine kadar etkiledi. Ölene kadar onun izini taşıyacağım.

Uçan parmakları, onun kot pantolonunun fermuarını açmaya başladı. "

Bu pozisyon işimi zorlaştırıyor," diye nefes nefese söyledi. "Sana yeterince ulaşamıyorum..."

"Prenses, sert olan benim." Ve onu tekrar ısırdı.

Hafifçe. Duygusal bir şekilde.

O titredi. "*Şimdi şaka yapma.*"

Kim şaka yapıyordu? Okşayan parmakları, ona aç olan devasa penisi hissetmek zorundaydı. O iç çamaşırı giymeyi hiç önemsemediğinden, kot pantolonunun fermuarını açtığında, penisi kızın sıcak ellerine daldı.

"Seni hemen şimdi sikeceğim." Konuşmakta zorlanıyordu. Kontrolünü çoktan kaybetmişti. "Durmamı söylemezsen." Ona söylemesi gerekiyordu...

Uzun kirpiklerini kaldırarak ona doğrudan baktı. "Beni hemen şimdi sik," dedi Agnes.

Adam geri çekildi. Bir adım. Daha fazla değil. Agnes'in ayakkabılarını çıkardı. Kot pantolonunu ve külotunu aşağı çekti ve Agnes belden aşağısı tamamen çıplak kaldı. Bacaklarını ayırarak, onu bekleyen hazineyi gösterdi.

Onun.

Onu tatması gerekiyordu. Havuz masasına uzanıp ona daha fazla açıldığında, ağzını ona koyması gerekiyordu. Klitorisini yalaması gerekiyordu. Tekrar tekrar. Dilini onun içine sokması gerekiyordu.

"Cass! Sen içime girmeden boşalmak istemiyorum!"

Dili onun içindeydi. İçeri girip çıkıyordu. Onun tadı onu takıntı haline getirdiğinden, onu açgözlülükle yalıyordu. Doyamıyordu. Doyabileceğinden emin değildi. *Daha fazla, daha fazla, daha fazla.*

"Cass!" Onun çığlığında zevk dolu bir ses duydu.

Dudaklarında vahşi bir gülümseme belirdi. Cüzdanını kapıp içinden prezervatifi çıkardı. Tanrıya şükür prezervatif vardı.

Prezervatifi taktı, kot pantolonunu dizlerine kadar indirdi ve onu bildo masasının kenarına olabildiğince yaklaştırdı. Sonra Cass onu *aldı*. Derinlemesine girdi ve bu hayatta ulaşabileceği en sıkı, en ateşli cennete daldı. Penisini sertçe içeri girdi, olabildiğince derine gömüldü, onu doldurdu ve vücudunun etrafındaki sıkı, istekli kucaklamayı hissetti.

Kadının elleri bildo masasının üzerinde uçu. Toplar arkasına doğru uçu. Vurdular. Çınladılar. Birinin köşe cebine girdiğinden oldukça emindi.

Topları boş ver.

Çekildi. Neredeyse tamamen çıkmıştı. Sonra...

İçeri. Gidebileceği kadar derine. Penisini santim santim zorla içeri soktu, kız kalçalarını ona doğru kaldırırken onu içine almasını sağladı. Kız bildo masasına uzandı ve bacaklarını kaldırarak kalçalarını onun kalçalarına doladı. Adam kızın üzerine eğildi. Onun içine girdi. Kız kıvrılıp inleyip ona karşı direnirken onu sertçe sikti.

Çok sert. Çok kaba. Çok şiddetli. Bunların hepsinin farkındaydı. Ona özen göstermeliydi. Şefkat göstermeliydi. Ama hayatında pek özen ya da şefkat yoktu. Özen göstermeyi bile bilmiyordu. Hayatında çok uzun zamandır hassas ya da değerli olan çok az şey vardı.

"Bana karşı çekinme!" Onun talepkar çığlığı.

Ona baktı. Parlak bakışları onun bakışlarıyla buluştu. Çok keskin. Çok çarpıcı.

Beni sevdiğini düşünüyor.

Bakışları kadının üzerinde dolaştı. Kelepçelediği bileğinde kırmızı bir çizgi vardı. *Bunu ona ben yaptım, lanet olsun. Onu incittim.* Onu incitmek istememişti. Sadece onu korumak istemişti.

Onun çok daha küçük vücudu onun altındaydı, açık, onu alıyordu. Hazır.

Ona zarar veremem. Ona zarar vermek istemiyorum.

"Cass!" Kız başını salladı. "Sakin. Kendini. Tutma."

O da öyle yaptı. Kendini bıraktı. İhtiyaç kontrolü ele geçirdi. Kontrol yok oldu. Kahretsin, kimi kandırıyordu ki? Kontrolü onunla birlikte çoktan yok olmuştu. İlk gece onu asla almamalıydı. Ama artık kaderi belliydi. Onunki de öyle.

Onu bırakmayacaktı. Onu kaybetmeyecekti.

Onu gördüğünde, onu açık alanda, hain piç Levi'nin yanında çömelmiş halde gördüğünde, ona duyduğu korku onu neredeyse yutmuştu. Cass, ona ulaşmak için çaresizce doğrudan ona doğru sürmüştü. Onun tek odak noktasıydı. Ve evet, onu kendine kelepçelemişti.

Onun iddia ettiği gibi onu kaçırmıştı. Onu güvenli bir yere götürmek onun tek amacıydı.

Ve şimdi... *onu almak* tek düşüncesi idi.

Ona tekrar tekrar girdi. O da ona karşılık vermek için kıvrıldı. İnlemeleri onu daha da teşvik etti. Ona daldı ve o da onu o kadar açgözlülükle sıktı ki Cass, aklının çoktan gittiğini anladı. Şakakları zonkluyordu. Vücudu ağrıyordu. Özlem duyuyordu. İhtiyaç duyuyordu.

Etin ete çarpması sesi havayı doldurdu. O, kadının bakışlarından gözlerini ayırmadı. Ayıramadı. Gözlerinin büyümesi ve dudaklarından çıkan keskin çığlıkta kadının zevk aldığını gördü. Kadın başını geriye attı, nefes nefese inleyerek onun altında kemiksiz gibi görünüyordu.

O, kadının içine boşaldı. Kalçaları ileri doğru itiyor, vücudu onu alıyor, ruhu kadının ruhunu *arzuluyordu*. Tekrar tekrar, kendinden geriye hiçbir şey kalmadığını yemin edene kadar kadının içine boşaldı.

Sadece... biz vardık. Birlikte. Bütün olarak. Bütün lanet olası dünyaya karşı biz.

* * *

Havuz masasında seks yapmıştı. Bu onun için bir ilkti. En rahat pozisyon değildi, ama Agnes şikayet etmeye niyetli değildi. Belki masa

yumuşak bir yatak kadar rahat değildi, ama az önce yaşadığı iki orgazm?

Mükemmeldi. On yıldız. Daha fazlası.

Bacakları hala Cass'in kalçalarına dolanmıştı. Sağ kolu hala ona sarılmıştı. Nefesini verirken kolunu masanın üzerine bıraktı. Muhtemelen bacaklarını indirmeli. Onu bırakmalı. Örtünmeli. *Bir şeyler* yapmalı.

Cass ayağa kalktı. Gözlerine baktı.

Ve tuhaf bir belirsizlik dalgası onu sardı. Onun ifadesini okuyamazdı. Doğrusu, onu profillemekle ilgili tüm konuşmalarına rağmen, onu anlamakta çok zorlanıyordu. Elbette, onun motivasyonlarını anladığını *düşünüyordu*, ama işin özüne gelince, Cassius Striker gerçekten gizemli bir adamdı.

Adil. O da oldukça gizemli biriydi.

Ancak ikisinin de sakladığı sırlar, dikkatli olmazlarsa onları mahvedebilirdi. "Sana güveneceğim." İşte. Bitti. İlk adımı o atacaktı. Adama bedenini ve kalbini çoktan vermiş olduğunu düşünürsek, bunu yapmak zorundaydı.

O senin kalbini istemiyor. Geri çekilmeye çalış. O açıkça senin bedenini istiyor, sen de onunkini. Sunduğu zevki kabul et. Duygularının ona bu kadar bağlanmasına izin verme.

Ama...

Çok geç. Bu uyarı için çok geç. Belki de yolları ilk kez kesiştiği andan itibaren çok geç kalınmıştı. Önce hayranlık ve merak gelmişti, sonra onun hakkında daha fazla şey öğrendikçe, ona yapışan karanlığı keşfetmek istemişti.

"Bana güvenecek *misin*? Yoksa zaten güveniyor musun?" O, onun içinde kalırken derin bir gürültü duyuldu.

"Zaten güveniyorum." Doğru bir ifade. Her şeye rağmen, güvenmemesi için tüm nedenlere rağmen. "Sana güvenmeseydim, büyük kavga sahnesinden sonra eve girmezdim. Hani, herkese beni nasıl becereceğini anlatıyordun ya? Hatırlıyor musun? Öyle rahatça içeri girmezdim."

Ve onu en derinlerinde şaşırtan şey, hâlâ zevkin küçük artçı sarsıntılarının içinden geçtiği o derinlerde, Cass gülümsedi.

Gerçek bir gülümseme. Dudaklarını gerginleştiren ve gözlerindeki altın rengi parıltıyı ortaya çıkaran yavaş bir gülümseme. "Sıra bendeydi."

O gülümsemeden gözlerini ayıramıyordu. Belki de beyninin işleme hızını yavaşlatmıştı, çünkü ne demek istediğini anlayamıyordu. "Anlamadım?" Ne için sırası vardı?

"O seksi kıcını *benim* barıma sokup beni becereceğini söyledin. Şimdi sıra bende diye düşündüm. Ödeştik."

Ödeştik mi? Kız burnunu çekti.

Adamın sırtışı daha da *genişledi*.

Ve kadının kalbi eriyormuş gibi hissetti.

Burada neler oluyor? Aslında, neler olduğunu biliyordu. Cass'in ölümcül bir gizli silahı olduğunu yeni keşfetmişti. Onun öldürücü gülümsemesi. Birkaç nefes aldıktan sonra, "Sanırım..." diyebildi. Sesi kibar çıkıyordu. O hala onun içindeyken *kibar* çıkıyordu. "Sanırım bara girdim ve sadece seninle sevişmek için ne yapmam gerektiğini sordum. Ve bunu sadece izleyicilerimiz için söyledim."

O, ona doğru eğildi.

Yine içinde *büyüdü*.

Uh, oh. Yeni bir prezervatife ihtiyaçları olacaktı.

Bir elini bardo masasına dayadı. Yüzü onun yüzüne yaklaştı. Korkutucuydu. Baskındı. Son derece seksi.

Kadının iç kasları onun etrafında sıkılaştı.

O homurdandı. Artık seksi gülümsemesi yoktu. Yüzü sert ve ciddi bir hal almıştı. "Bunu sadece seyirciler için söylemedim. İlk fırsatta seni becermek niyetinde olduğum için söyledim."

Kadın dudaklarını ıslattı. "Hedefe ulaşıldı."

İnanılmaz derecede koyu ve uzun kirpikleri titredi. "Seninle ne yapmam gerekiyor? Tabii ki senin için öldürmek dışında."

"Beni sakla," diye fısıldadı. Ama demek istediği şey... *Beni sev*. Neyse ki o kısmı söylememişti. "Sen benim dünyama ait değilsin."

"Sen de kendi dünyana ait değilsin. Bunu görmediğimi mi sanıyorsun?" Ve nefesini tuttu.

Çenesi sertleşti. Geri çekilmeye başladı.

"Güven bir yerden başlamalı," diye mırıldandı kadın. Adam hareketsiz kaldı.

"Başımdan beri beni kasten yanılttığına inanabilirim. İkiz Kobraların bir parçası olduğuna ve başımdan beri kim olduğumu bildiğine. Liderlerin oynadığı sapkın oyuna dahil olduğuna. Onların dövmesini taşıyorsun. MC üyelerinden biri onu taşıyordu. Şiddet seni çevreliyor. Belki de onların vahşi oyununun sapkın bir parçası olarak benimle yatıyorsun. Benimle yatıp beni öldüreceksin."

"Asla."

Yutkundu. "Bak, ben öyle olduğuna inanıyorum. Beni öldürmeyeceğine. Beni kullanmayacağına. Beni ihanet etmeyeceğine. Bence... Bence uzun zaman önce başına çok kötü bir şey geldi. Ayrıca, derinlerde, sen de benim gibi olduğunu düşünüyorum. İkimiz de adalet istiyoruz."

"İntikam. İstediğin şey bu. Sana yaptıklarının bedelini ödemelerini istiyorsun. Eğer sadece adalet isteseydin, hâlâ FBI'da Gray'in yanında oturuyor olurdun." Ve tamamen geri çekildi. Ama çok uzağa gitmedi.

Bilardo masasının kenarına yaklaştı. Cass kot pantolonunu çekip giydi. Giysilerini hızla giyindi ve Cass, bacakları bilardo masasının kenarında sallanarak oturdu. Agnes gömleğini aşağı çekerek kendini olabildiğince örttü. Kot pantolonu ve iç çamaşırı yaklaşık üç metre uzağa fırlatılmıştı.

Ona öfkeyle baktı. "Bu benim profilimle ilgili, değil mi? Bu yüzden benim hakkımda çok şey bildiğini sanıyorsun."

"Bence..." Ve bu, yarı çıplakken yapmak istediği bir konuşma değildi. "Bence ikimize de kötü şeyler oldu. Bence sevdiğin biri incindi ve sen intikam almak için dışarı çıktın."

Kafasını salladı ve arkasını döndü. "Ben insanlara kötü şeyler yapan kişiyim, tatlım."

"Bana değil."

Anında ona doğru döndü. Elleri hızla uzandı ve belini kavradı. Onu masadan kaldırdı. Bir anlığına önünde tuttu.

"Konuş benimle," dedi kız, sözleri bir yalvarış gibiydi. "Beni içeri al." *Hayatına. Dünyana. Kalbine.*

Ama barda bir Şey bip sesi çıkarmaya başladı. Alarm mı? Kafasını monitörlere doğru çevirdi. Bir motosikletin bara doğru geldiğini görebiliyordu.

"Javion geri geliyor." Cass da o yöne bakmıştı. "Giyinmelisin. Seni bu halde görürse, onu da öldürmek zorunda kalırım."

Bir Şaka. Komik olmayan bir Şaka. "O senin arkadaşın." Agnes, Cass'e yan bakış attı. "Onu öldürmezsin." Kesinlik.

Ama o gülümsedi. Daha önce onu etkisiz hale getiren sırtış değildi bu. Tamamen farklı bir Şeydi. Daha sert. Daha soğuk. Acımasızlığın izleri daha belirgindi. "Tatlım, sana daha önce söyledim. Kendi babamı öldürdüm. Bu acı gerçekti. O yüzden, bir arkadaşımı öldürmekten kesinlikle ekinmeyeceğimi söylediğimde bana inan."

Ve kadının çenesi neredeyse yere düşecekti.

On sekizinci bölüm

"Oh, hadi ama. Birbirimize karşı dürüst olduğumuzu, birbirimize *güvendiğimizi* sanıyordum." Sesinde acımasız bir ton vardı. Ne yapıyordu? Ne istiyordu? *Kaçmasını mı?* "Ben tamamen kötü biriyim, tatlım. Gerçeği tahmin etmeliydin. Beni araştırıp duran sendin. O zaman benim senin için mükemmel bir suikastçı olduğumu anladın."

Javion yaklaşıyordu. Cass itiraf için gerçekten çok kötü bir zaman seçmişti, ama artık durumu değiştirmek için çok geçti. *O beni sevmiyor. Benden korkmalı. Bu gerçeği anlaması gerekiyor. Şimdi. Daha önce...*

Olmayacak, olamayacak bir şey için kendine umut vermeden önce.

"Baban... O, Night Strikers'ın eski lideriydi." Hızlı giyinmişti. İyi. Çünkü Javion içeri girdiğinde çıplak olsaydı, adamla kavga etmek zorunda kalacaktı.

Tatlım, şaka yapmıyordum. Kimse benim olanı göremez. Ona gelince, pek mantıklı davranamıyordu. Ama belki de hiç mantıklı davranmamıştı. Agnes'in az önce yaptığı açıklamaya gelince...

Eğlenceli bir nokta. "Aslında, amcam Strikers'ın lideriydi. Babam onun ikinci komutanıydı. Ancak çoğu insan bunu anlamadı, çünkü amcam gölgede kalmayı severdi. O, perde arkasından ipleri elinde tutmayı severdi. Babamın kamuoyuna karşı yüzü olmasını sağladı. Düşmanlarının dikkatini babama odaklamasını sağladı. Ve tüm bu süre boyunca, en büyük tehdit karanlıkta duruyordu." *O orospu çocuğu hala karanlıkta mı?* Çünkü Cass, Winston Striker'ı ortadan kaldırdığını gerçekten düşünmüştü. Sadece Levi, bu inancını sorgulamasına neden olmuştu...

Levi yalan söylüyor olmalıydı, değil mi? Ama... birkaç ayrıntı Cass'in kafasını kurcalıyordu.

Onu şüpheyeye düşürdü. Endişelendirdi. Endişelenmekten hoşlanmazdı.

En büyük endişe noktası neydi? Winston'ın cesedi hiç bulunamamıştı. Yine de Cass, o piçin uçurumdan aşağı atladığını görmüştü.

Sonuçta onu uçurumdan atan kendisiydi. Ama ceset hiç bulunamamıştı.

"Cass..." Adını iç çekerek dikkatlice nefes verdi. "Raporu okudum. Bunu daha önce konuşmuştuk. Baban karşıdan gelen trafiğe girdi. Ve senin Javion'u öldürdüğüne inanmıyorum. O senin arkadaşın."

"Bu oyunda dostluklar gelir geçer." Onlar da, onun şu anki hayatındaki her şey gibi çoğu zaman sahteydi. "Kan bağına gelince? Onun pek önemi yok. Babam ve amcam benim düşmanlarımdı. Amcamın verdiği her sapkın emir..." Ve Winston bu sadist emirleri kesinlikle zevkle yerine getirmişti. "Babam hiç tereddüt etmeden yerine getirdi. Bu süreçte kimi incittiği önemli değildi."

Ve babasıyla geçirdiği son anlar gözünün önüne geldi. Beynine kazınmış olan o lanet son anlar. Uzun, kaygan yolda babasını kovalıyordu. Etrafı karanlık sarmıştı. Motosikleti ile babası arasındaki mesafeyi kapatırken, diğer araçların farları birkaç saniye arayla gözlerini kamaştırıyordu.

O piçi o kadar uzun süre takip ettikten sonra, ona çok yaklaştı. Babası arkasına bakmıştı. Sonra motosikletini daha da hızlandırmıştı. Lanet olası büyük kamyon *tam orada* olmasına rağmen, babası şeridi değiştirip karşı şeride geçmişti. Cass uyarıda bulunmak için bağırmıştı.

Neden yaptım bunu? Neden ona durmasını söyledim?

Ama durmak mümkün değildi. Çarpışma çok şiddetliydi. Sesler hafızasına kazındı. Çarpma sesi. Gümbürtü. Cam ve metalin parçalanması. Babası vücudu kaldırıma çarptığında bile çığlık attı. Her şey çok karışmıştı.

Cass motosikletini frenlemişti. Babasına koştu. Bir şekilde babası hala hayattaydı. Neredeyse tüm kemikleri kırılmıştı. Bazıları parçalanmıştı. Her yer kan içindeydi, ama o sert herif hala nefes alıyordu.

Hala... konuşuyor. Nefes nefese. Boğuk sesle. *"Sen... yaptığım şeyi pişman olmadığımı mı sanıyorsun?"* Babasının yüzü öfke, keder ve acı ile buruşmuştu. Cass'in yüzüne çok benzeyen bir yüz... sadece daha yaşlı, daha fazla kırışıklıklarla. Daha fazla acı. Aynı öfke. *"Sen... anneni seçmiş olmayı dilemediğimi mi sanıyorsun? Seni seçmiş olmayı?"*

Ama o onları seçmemişti. Onları korumamıştı. Annesi nazik ve kibardı. Dünyadaki tüm tatlı ve iyi şeylerin vücut bulmuş haliydi. Ve Strikers tarafından neredeyse mahvolmuştu. Babası onu sevdiğini iddia etmişti, ama o Cass'i de alıp gecenin karanlığına kaçmıştı.

Ve...

Babası onu hiç takip etmemişti.

Kamyon şoförü kamyonundan atlamıştı. Bağırıyor ve yardım istiyordu. Cass, babasının kanla kaplı göğsüne ellerini koydu. Uzun bir metal parçası, muhtemelen parçalanmış motosikletinden kopan bir parça, babasının göğsünü delmişti.

"Uzak durmak... yapabileceğim en iyi şeydi..."

Soğuk, kırılğan sözler. Sanki bir çocuğu terk etmek iyi bir şey gibi. Adama bir madalya verin. Sanki...

Sanki annemin acısından sen sorumlu değilsin gibi. Sanki gerçeği bilmiyormuşum gibi.

Sonra babası başka bir şey söylemedi. Gözleri kapandı. Cass'in ellerinde, orada öldü. Uzakta sirenlerin çığlıkları duyuluyordu. Cass, acı ve acımasızlık içinde ona bakarken düşündü... *Biri gitti. Biri kaldı.*

"Cass?"

Gözlerini kırptı. Agnes'e odaklandı.

"Sorun yok." Parmakları onun parmaklarını sıktı. Cass şok içinde aşağı baktı ve onun elini tuttuğunu fark etti. Ne zaman yapmış olabilirdi ki? Ne zaman elini tutmak için tutmuştu?

Cass'in parmaklarını tekrar sıktı. Bu sefer daha sıkı, daha sert. "Sorun yok. Yalnız değilsin. Senden kaçmayacağım. Biz ortağız."

"Onu öldürdüm," dedi tekrar.

"Onun sabıka kaydını gördüm. Babanın yaptıklarını biliyorum. Uyuşturucular, silahlar. Cinayetler."

Evet, çünkü onun piç kurusu babası soğukkanlı bir katildi. Amcasının en sevdiği silah. *Nışan al ve ateş et. Sen gölgede kalırken, tüm kirli işleri onun yapmasına izin ver. Ona emir ver, o da istediğin her şeyi yapar. Tüm suçu üstlenebilir.*

Ve sonunda...

Annemin peşine düştü. "Yıllarca onu rahat bıraktı. Annemi. Onu rahat bıraktı. İkimizi de rahat bıraktı. Sanki bizim için önemsizmişiz gibi davrandı. Sanki bizimle uğraşmaya değmeyecek kadar değersizmişiz gibi. Annem beni alıp götürdüğünde iki yaşındaydım. Gecenin bir yarısı kaçtık. Yeni bir hayata başladık. Başlangıçta sadece ikimiz vardık." O hayatın anıları ara sıra aklına geliyordu. Stüdyo dairesindeki küçük Noel ağacı. Noel sabahı bekleyen tren. Annemin pişirdiği doğum günü pastası ve onun için beyaz poster kartonlarına çizdiği dinozorlar. "Sonunda Gray ve annesi bize katıldı. Onların da kendi... sorunları vardı." Gray'in babasından ona bahsetmeyecekti. MC üyesi değildi. Bunun yerine kahraman kılığına girmiş bir canavardı. Toplumda mükemmel bir adam gibi davranıyordu, ama Cass'in babası ve amcası kadar sapkındı. Gray'in hikayesini anlatmak ona düşmezdi ve kendi geçmişini paylaşmak bile yeterince zordu.

Cass yutkundu. "Annem çocukken bir kazada işitme yetisini kaybetmişti. Bana işaret dilini öğretti, dudak okumayı öğretti, bu konuda profesyoneldi." Restorana gittiklerinde, odanın diğer ucundaki insanların sadece ağız hareketlerini izleyerek ne dediklerini ona anlatabildiğini hatırlıyordu. "Eskiden onun süper güçleri olduğunu düşünürdüm." Annesini çok seviyordu. "Kimse odanın diğer ucundaki bir konuşmayı duyamazdı. Kimse alışveriş merkezindeki yabancıları izleyip, seslerini duymadan neden tartıştıklarını tam olarak söyleyemezdi. Kimse..." Cass durdu.

Agnes ona yumuşak bir gülümseme gönderdi. "İnanılmaz birine benziyor."

Elini hâlâ tutuyordu. Hayır, düzeltme, onun eli onun elini tutuyordu. Ama kendini zorlayarak onu bıraktı. "Seni severdi."

Endişe y ü z üne yansıyıp kayboldu. "Bundan emin misin? Bazen pek sevimli olamıyorum."

"Ne diyorsun sen? Tabii ki sevilen birisin." Neden farklı düşünenecekti ki? Kimlerle takılıyordu? Kim ona sevilen biri olmadığını söylemişti?

Kafasını salladı. "Eminim ki bazen baş belası olabiliyorum." "Sen benim baş belamsın," diye homurdandı. "Ve seni çok seviyorum." Ona gülümsedi.

Javion ana girişe doğru ilerliyordu. Cass anılarını yad etmeye devam edemezdi. Lanet olası konuya gelmesi gerekiyordu. "Yıllarca annemi rahat bıraktı, sonra bir gün... onun peşine bir katil gönderdi. Eve geldiğimde, annem gitmişti." Cass bu anıyı *nefret ediyordu*. Uzun süre mutlu olmuştu. Annesi, o, Gray, Gray'in annesi... Lanet olsun, kendi açısından kaçmıştı. Hep birlikteydiler. Bir aileydiler. Her şey yolundaydı, lanet olsun.

Ta ki bir kabusa dönüşene kadar. "İçeri girdiğimde bunun profesyonel bir suikast olduğunu anladım. Kafasına tek kurşun."

"Tanrım, Cass." Kollarını ona doladı. Sıkıca sarıldı.

Bu bilgi, onun hakkında okuduğu dosyalarda yok muydu? Profilinde? Huh. Belki Gray bunu gizlemişti.

"O zaman her şey değişti." Hızlı bir şekilde. Çünkü sözleri dökmek zorundaydı. "Dünyam alt üst oldu. Gray ve ben... Sanırım yollarımızın ayrıldığını söyleyebiliriz. Sokaklara döndüm. Çetelere. Kavgalara. Ona zarar veren piçleri bulmak için karanlığa dalmam gerektiğini biliyordum." Bir duraklama. "Babam. Amcam. Onların dünyasına girip onları avlamam gerekiyordu. Gray ise, kuzenim dünyayı korumak için yaratılmıştı. O denizci oldu. Ben ise katil."

"Baban *karşıdan gelen trafiğe girdi*. Bu gerçeği sana kaç kez hatırlatmam gerekiyor?"

Benden kaçmak için trafiğe daldı. "Arizona'da uzun, ıssız bir yolda amcamı köşeye sıkıştırdım. O, benimle silahım ve onu cehenneme gönderecek bir uçurumun arasındaydı. Kaçış yolu yoktu. Babamın annemi yine izlediğini, hala aynı eski *zayıflığına* bağlı kaldığını öğrendiği için annemi öldürmesini emrettiğini söyledikten sonra uzaklaştı." Annesi hiçbir zaman zayıf olmamıştı. Onunla ilgili hiçbir şey zayıf değildi. *Annem süper güçlere sahipti*. Yutkundu. Belki de ellerini Agnes'in omuzlarına koydu ve ona sarıldı. "Amcam... Winston

ben silahımı ateşlediğim halde motosikletiyle uçurumdan aşağı sürdü. Onu vurdum, bunu biliyorum, ve motosikleti kaza yaptı. Uçurumun kenarında durdum, aşağı baktım ve enkazı gördüm. Atışımın hedefi bulduğunu *biliyorum*. Onu sırtından vurdum..."

Bekle. Kahretsin.

"Cass?"

Ondan uzaklaştı. "Onu sırtından vurdum," diye tekrarladı. "Ve tüm bu orospu çocukları peşimden geliyor. Uygun, değil mi? Ya da belki sadece emirleri yerine getiriyorlardır. Ailede gözüyle gözü, dişiyle dişi olan tek kişi ben değilim."

"Emirler mi?" Kaşlarını çatarak ona baktı.

"Onun emirleri. Çünkü Levi Addams'a inanacak olursak... O piçi ben öldürmedim. Bir şekilde, vurulup uçurumdan düşmesine rağmen, Winston Striker hala hayatta ve peşimde." Omzunu silktili. "Sanırım bu sefer, öldüğünden emin olmak için kalbini söküp çıkarmak zorunda kalacağım."

Javion çift giriş kapısını yumrukluyordu. Artık beklemek yoktu. Artık zaman yoktu.

Cass, adamla görüşmesi için ondan uzaklaştı.

Ama Cass, elini uzatıp Winston'ın sol kolunu kavradı. "Levi'nin dövmesi olduğunu neden bana söylemedin? Bunu biliyor olmalısın."

"Evet, biliyordum."

"Neden bana söylemedin? Ekibinden başka üyeler de bu dövmeyi taşıyor mu? Eğer öyleyse, kollarını görmek istiyorum. Dövmeleri görmem gerek. Bu dövme, beni öldürmeye çalışan adamı gerçekten tanımlayabilmemin tek yolu."

"Ya birden fazla kişi aynı dövmeyi yaptırmışsa? Bunu düşündün mü?"

"Tabii ki, bunu düşündüm." Gözleri kısıldı. "Boyunu hatırlıyorum. Yürüyüşünü hatırlıyorum. Sesini hatırlıyorum. Dövmesinin cildinde nasıl görüldüğünü tam olarak hatırlıyorum. O pisliği görürsem, onu tanıyacağım."

O da öyle olacağına inanıyordu. Ayrıca Javion'un dışarıda daha da sert vurduğuna da inanıyordu.

"Çok özel bir dövmeydi, Cass. Ölçekler, şimdiye kadar gördüklerim arasında en detaylı olanlardı. Gerçek bir Rembrandt dövme sanatçısı bu

"

Evet... o konuda...

Dövme anahtar ve ben ona anahtarı verebilirim. Ama zamanları yoktu. Tam bir açıklama için zamanları yoktu. Javion gelmişti. "Javion'un önünde dövmeden bahsetme. Yalnız kaldığımızda konuşuruz." Ama tüm ekibi koruma moduna geçmek üzereyken onu yalnız yakalamak zordu. *Bir suikast girişimi olmuştu. Kan peşinde olacaktı.* Haklıydı, o da kan peşindeydi.

"Javion'a güvenmiyor musun?" Gerçekten şaşırmış görünüyordu. Sevimli. "Şu anda sadece sana güveniyorum."

Dudakları aralandı. Onu bıraktı. "Bence bu bana söylediğin en güzel şey olabilir."

Gerçekten mi? O zaman muhtemelen oyununu biraz daha geliştirmeli. Kapıya doğru yavaşça yürüdü. "İnanılmaz gözlerin var. Onlara her baktığımda, ruhumun bir parçasını kaybettiğimi hissediyorum."

"Ne?"

"Ağzın beni günah işlemek istiyor. Ve kıçın... Gördüğüm en güzel kıç senin kıçın. Kıvrımlı ve seksi. Onu tutup, yolculuk boyunca sıkıca tutmak istiyorum."

"Cass."

Kapıya uzandı. Durdu. "Ve sen sevimsiz biri değilsin. Kim sana böyle bir şey söyledi bilmiyorum. Sen güçlüsün. Sen azimsin. Sen kararlısın. Ayrıca kana susamışsın, ki bu benim için çok seksi."

"Sen... bana güzel şeyler söylüyorsun."

"Evet, öyle." O kimseye güzel şeyler söylemezdi. Ama ona, iltifat etmek istiyordu. Aslında, ona dünyayı vermek istiyordu. Sadece o muhteşem gözlerinin daha da parlamasını görmek için.

Ama ona verecek bir dünyası yoktu.

Yine de, onun arzuladığı intikamı ona vermek için çalışıyorum.

Çünkü o ölü bir adama aşık değildi... *bana aşık.*

Kapıyı sertçe açtı. Javion'un karşısına dikildi. "Çok hızlıydın."

"Sorun var." Javion'un çenesindeki kaslar gerildi.

Neden herkes ona sorunlardan bahsediyordu? Bir kez olsun, biri ona gerçek bir çözümle gelemeyen miydi? Bu çok mu

çok mu? "Farkındayım," dedi Cass omuzlarını silkiyor. "Eminim bir adamı tarlada bıraktık."

"Hugo'yu vuran kişi."

"Ne?" Şok onu sardı. Hugo ölmüş müydü?

"Ve Axel, silahlı sürücüyü gördüğüne yemin ediyor. Western Mavericks'e ait bir motosiklettiydi. Ama sıradan bir motosiklet değildi. *Liderin motosikletiydi. Ateş eden Bayne Hendrix'ti.*"

Cass'in arkasında Agnes boğazını temizledi. "Bu isim tanıdık geliyor." Cass homurdandı. Tabii ki tanıdık geliyordu.

"Atlanta'daydı.

Judas'ın peşine düştüğünü söyleyen pislik oydu."

"Bu yüzden tanıdık geldi," diye mırıldandı. "Onun icabına çoktan baktığınızı sanıyordum?"

"Halletmek" derken... onu dövmek mi demek istedi? Çünkü daha önce adamın kendisiyle işbirliği yapması için zorla kullanmıştı. Ayrıca Bayne'e Doğu Kıyısı'ndan uzaklaşmasını emretmişti. "Görünüşe göre, adam sorun çıkarmaya kararlı. Kalıcı olarak ortadan kaldırmam gereken bir sorun."

Javion'un karanlık bakışları Cass'inkileri yakaladı. "Merak etme patron. Şu anda onu takip eden bir hayalet var."

Ayakları yavaşça yaklaştı. "Hayalet mi?"

Javion'un bakışları ona çevrildi. "Görünmeyen bir MC üyesine verilen isim. Adamı takip ediyor. Son konumunu bildirdiğinde, üzerine çullanabiliriz." Bakışları tekrar Cass'e odaklanırken homurdandı. "Bayne açıkça güç gösterisi yapmaya çalışıyor. Seni ortadan kaldırmak istiyor. Levi ile işbirliği yapıyor olmalı. Belki de Levi onu sana ifşa etmeden önce onu vurmaya karar vermiştir. Ve aptal Levi, ortağının kendisine ihanet edeceğini hiç düşünmediği için öylece durdu."

Cass kıpırdamadı. "Evet, bu günlerde kimseye güvenemezsin."

Javion ona küçük bir selam verdi. "Neyse ki arkada ben varım, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Cass. "Ama..." Agnes'e uzandı.

Parmakları onun parmaklarıyla birbirine dolandı. "Onun olması daha da iyi." Javion'un kaşları kalktı.

Cass, elini Javion'un dudaklarına götürdü. "Sen benim hayat arkadaşımın, değil mi tatlım?"

"Peki, ben senin yol arkadaşın ya da düşmanın olsam nasıl olur? Bu daha iyi, değil mi? Çünkü biz öyle yaşamaya devam ederiz ve düşmanlarımız ölür?"

Evet, bu daha iyiydi.

"Burada kalacak mısınız?" diye sordu Javion. "Bu pisliği ortadan kaldırıncaya kadar saklanacak mısınız?"

"Sana korkak gibi mi görünüyorum?" diye sordu Cass, sesi ipeksi. Javion bir adım geri attı. "Hayır, asla öyle demek istemedim..."

"Onu takip eden bir hayalet olması iyi, ama Bayne'in nereye gittiğini biliyorum galiba. Aslında hepimizin aynı yere gittiğini sanıyorum." Sonunda oraya varacaklardı zaten.

Agnes tekrar boğazını temizledi. "Pardon, ama orası neresi? Tam olarak? Yani... cehennem mi? Hepimiz cehenneme mi gidiyoruz?" Adam tekrar elini öptü. "Oldukça yakın."

"Şaka yapıyordum," diye mırıldandı.

"Ben şaka yapmıyordum," dedi Javion'dan gözlerini ayırmadan. "Arizona'da bir toplantım olduğunu biliyorsun." Ülkeyi baştan başa gezmesinin tek nedeni buydu. ABD'nin en büyük motosiklet kulüplerinin liderleriyle bir toplantı.

Javion Agnes'e baktı. "Onu gerçekten oraya mı götüreceksin?"

O daha da yaklaştı. "İlişkimizin 'ya birlikte gideriz ya da ölürüz' kısmını kaçırmış."

"O dövme yaptırıyor," dedi Cass. "Onun için savaştım. Meydan okudum. O MC'nin üyesi ve ben nereye gidersem o da oraya gelir."

"O bir FBI ajanı." Javion gözlerini kısarak baktı. "Onu yanına alarak bir savaş başlatacaksın."

"Sanırım çoktan başlattım bile." Gülümsedi. Ancak Javion başını sallayınca gülümsemesi yavaşça kayboldu. "O FBI ajanı değil," diye homurdandı Cass.

"Değil mi?" Javion açıkça şüpheliydi. "Eski FBI ajanı mı? Bu durumu daha iyi hale getirir mi?"

"O benim," diye cevapladı Cass. "Bununla bir sorunu olan varsa, benimle uğraşsın."

Javion başını salladı. "Eminim sana kurşun yağmasının sebebi budur.

Çünkü Bayne'in seninle ve onunla büyük bir sorunu var."

"O zaman onu öldürüp sorunu ortadan kaldıracayım."

Tamamdır. Agnes ona dirsek attı.

Elini tutmaya devam etti. "Arizona'da bir toplantım var. Geç kalmayacağım. O da orada olacak. Birlikte cehenneme gireceğiz." Sonunda başını Agnes'e çevirdi. "Ya bin ya da öldür, ha?"

Aşağı dudağını ısırdı. O, o aşağı dudağına bayılırdı.

Yavaşça bıraktı. Ve başını salladı. "Ya birlikte gideriz ya da öldürürüz," diye fısıldadı. Eğilip onu öptü.

Javion küfretti. "İkiniz de delisiniz." Dönüp dışarı çıktı.

Cass yavaşça başını kaldırdı. Ona bakarken, Agnes'in kalın kirpikleri kalktı ve ona doğrudan baktı. Yine ruhunu çalmaya çalışıyordu.

Çalmana gerek yok, prenses. Eminim ki benim her şeyim, her şey sana ait. Yutkundu. "Güven konusunda ciddiydın, değil mi?"

"Evet."

"Bana tamamen güveniyor musun?" Daha fazla motosikletin geldiğini duyabiliyordu. Harekete geçmeleri gerekiyordu. Ama Arizona'daki büyük toplantıya gitmeden önce, önemli bir mola vermesi gerekiyordu. Onun için verdiği bir mola. Agnes'in hedefine ulaşmasına yardım etmek için Teksas'ın bu bölgesine gelmişti. İntikam almak.

Rembrandt dövme sanatçısı, ha? Ölçeklerde olağanüstü derecede iyi biri.

"Sana güveniyorum," diye onu temin etti.

"İyi." Dudakları bir kez daha onun dudaklarına değdi. Nazik bir öpücük. Çünkü bazen nazik olabilirdi. En azından, onunla birlikteyken. "Bunu unutma, olur mu?"

"Cass, ne yapacaksın?"

"Seni çok kötü bir adamla görüşmeye götüreceğim... çok kötü bir dövme hakkında."

On Dokuzuncu Bölüm

Başka bir gün, Cass ve Agnes'in bıraktığı başka bir ceset. Onlar gerçekten başının belasıydılar. Tek tek bakıldığında sorunluydular. Ama bir araya geldiklerinde? *Başımın belasıydılar.*

"Demek... FBI'dansın, ha?" Yardımcı şerif şapkasını çıkarıp elinde sıktı. "Kendi uçağınla mı geldin? Bu sık olur mu, federaller özel uçaklarla dolaşırlar mı?"

Hayır, aslında pek sık olmazdı. Gray cesedin yanında çömeldi. Malik bu pek de eğlenceli olmayan gezintiye onunla birlikte gelmişti ve diğer FBI ajanı yaklaşık bir buçuk metre uzaktan sessizce izliyordu. "Ben tipik bir FBI ajanı değilim," diye yanıtladı Gray. "İşimin bazı avantajları var."

"Özel uçak gibi mi? Çünkü kasabanın yakınındaki pistte indiğini duydum."

Levi Addams'a bakıyordu. Boğazı kesilmiş, sağ alt tarafında bıçak yarası olan bir Levi. Ve göğsünde bir kurşun yarası. "Boynundaki kesik onu öldürecek kadar derin değildi." Sadece bir kesikti. "Yan tarafındaki de öyle. Ama kalbe isabet eden kurşun..." Evet, o iş görürdü. Ateş edenin nerede olduğunu anlamaya çalışırken başını çevirdi. "Ateş ettiğinizde neredeydiniz?" diye mırıldandı.

"Uh, efendim?" Yine şerif yardımcısı. Şerif yardımcısı Jaxon McClint. Rozeti parlak ve yeniydi. "Efendim, cesedin hemen yanında silahı bulduk."

Evet, bu keşfi duymuştu. "Yakın mesafeden ateş edildiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Evet, efendim, silah tam burada duruyordu..."

"Olay yerinde çok fazla kan lekesi var." Her yerde kan damlaları görmüştü. "Ve kurbanın vücudundaki morluklar, burada şiddetli bir kavga yaşandığını gösteriyor." Bu durum hiç hoşuna gitmemişti. Tekrar döndü. Kendisinden çok uzak olmayan ormanı inceledi

Bir süre sonra Gray belirli bir alanı işaret etti. "Sanırım tetikçi oradaydı."

Jaxon çenesini kaşıdı. "Orada mı, efendim?" Malik konuşmadı.

"Kan lekeleri bir hikaye anlatır. *Dexter*'ı hiç izlemedin mi?"

Jaxon başını salladı. "O kim?"

Kim... *Lanet olsun*. "Levi'nin göğsünü delen mermi bir tüfekten ateşlenmiş. Muhtemelen dürbünlü bir tüfekten. Katil onu nişan aldı, ateş etti ve bam, Levi öldürüldü."

Jaxon yere işaret etti. "Ama silah tam orada bulundu."

"Evet, farkındayım." Kendisine verilen silahın tarifine göre, kurbanın yanındaki silahın muhtemelen Agnes'e ait olduğunu da biliyordu. Onun silahı, onun parmak izleri. Ve... kahretsin, tam bir karmaşa.

Jaxon'ın belindeki telsiz cızırdadı. Onu çıkardı ve neredeyse cesedin üzerine düşürüyordu. Neyse ki, tam zamanında yakaladı. "Ö-özür dilerim." Yanakları kızardı. Geri koştu, parmakları telsizle uğraşıyordu.

Gray Malik'e bir göz attı.

Malik sadece kaşlarını kaldırdı.

"Bir ceset *daha mı*?" Jaxon telsizi sıkıca tutarak sordu. "Nerede? O da vurulmuş mu? Yanında bir tüfek mi bulundu?"

Evet, bazen her zaman haklı olmak neredeyse acı vericiydi.

"Bir ceset daha bulduk," diye bağırdı Jaxon. "Erkek, yaklaşık 1,88 metre boyunda, boynunda bir düzine gümüş zincir ve olay yerinde atılmış bir tüfek var."

Kurbanın tanımı Hugo Lorens'e benziyordu. Adam Cass'in ekibindeydi ve her zaman gümüş takılarını takardı.

Jaxon arkasını döndü ve telsizle konuşmaya devam etti. Malik, Gray'in yanına yaklaştı. "Neler oluyor?"

"Görünüşe göre bir savaş." Cesedi işaret etti. Levi, onlar gelmeden önce cesedi örtmüştü. Onun talimatına göre ceset hareket ettirilmemişti. Olay yeri güvenlik altına alınmış ve kapatılmıştı ve o da özel uçağıyla oraya gitmek için acele etmişti. Ama cesedi

Cesedi daha fazla dışarıda bırakamazlardı. Çürüme ve her türlü sorun ortaya çıkacaktı.

Çiftlik evine baktı. Zaten aranmıştı.

Önemli bir şey bulunmamıştı. Fazla yararlı bir şey yoktu.

"O kadar uzağa gitmiş olamazlar," diye mırıldandı Malik. "Buraya çok hızlı geldik."

Evet, öyleydiler. Çünkü ateş edildikten hemen sonra bir mesaj almıştı ve anında yola çıkmıştı. Cass'ten gelmeyen bir mesaj.

Bana bir şey saklıyor musun, kuzen? Cass'in ona silahlı saldırıdan bahsetmemesinden hoşlanmamıştı. Bu iyiye işaret değildi.

"Nereye gittiklerini biliyor musun?" diye sordu Malik.

Oh, o oldukça iyi bir fikre sahipti. Final çok uzun zamandır planlanıyordu. Ama finaldeki oyuncular biraz değişmişti. Agnes bu işe karışmamalıydı. Ama karışmıştı. Ve belki de... belki de bu iyi bir şeydi.

Özellikle Cass'in kendi ekibine güvenilemiyorsa.

Ya da belki Agnes'in dahil olması kötü bir şeydi. Kötü derken, şimdiye kadar yaptığım en büyük hata. Çünkü o, olanları durdurabilirdi. Agnes'in Cass'le birlikte gitmesini içermeyen alternatif bir plan yapabilirdi. Ama plan yaparken ve evet, *profil çıkarırken*, Agnes'in Cass'in yanında olması en iyi seçenek gibi görünüyordu.

Çünkü Agnes'e tamamen güveniyorum. Kendinden şüphe ediyor olabilir, ama ben ondan şüphe etmiyorum. Ve Cass'in arkasını koruyacağını biliyorum. Cass'in. Ailesinin. Kuzeninin, evet, ama daha fazlasının. Seçtiği kardeşi.

Ancak Cass, diğer oyuncuların da yaklaşmakta olduğunun farkında değildi. Bir oyuncu, Agnes'in Cass ile birlikte tehlikeye doğru gittiği için çok kızgındı. Ryan Quinn, iyi günlerinde bile tehlikeli bir adamdı. Peki ya kötü günlerinde? O adam tam bir baş belasıydı. Genellikle Sam Amca için gizli operasyonlarda çalışıyordu, ancak bu sefer senaryodan sapmıştı. Ve Gray için yeni sorunlar yaratıyordu.

Sanki Gray hayatında daha fazla sorun istemiş gibi.

Ryan neden şu anda İspanya'da, Rusya'da veya Atlantik'in öbür tarafında bir davayla meşgul olamıyordu? Bunun yerine, Ryan Gray'in planlarını mahvediyordu.

Bir cesede bakıyorum. Agnes ve Cass ikilisi bir araya geldiğinden beri ikinci ceset. Bu ikili ölümcül. Yerdeki adamın neden öldüğüne gelince...

"Cass'e ihanet etti," dedi Gray, bakışları tekrar ölü adama kayarken.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Malik.

Bir kez daha cesedin yanına çöktü. Eldivenli eliyle Levi'nin gömleğinin kenarını kaldırdı. "MC liderine ihanet edersen, temiz bir şekilde kurtulamazsın." Aslında, nadiren kurtulabilirdin. Kanlı kumaşı yukarı iterek Levi'nin yanındaki kesik izini ortaya çıkardı.

"Siktir." Malik şaşkınlıkla haykırdı. "Derisine kazınmış bir 'T' mi bu?"

Evet, öyleydi. "T, hain anlamına gelir," diye mırıldandı Gray.

"Lanet olsun." Sonra. "Lanet olsun... Agnes kendini neye bulaştırdı böyle?"

Sana söyledim, bir savaş. Uzun zamandır beklenen bir savaş.

"Cass'in onu koruyacağına yemin etmiştin." Şimdi Malik kızgındı. Haklıydı. Adam partnerini sever ve saygı duyardı. Malik, Gray'in FBI ekibine katıldıktan bir hafta sonra, Agnes, bir kurşun beynini parçalamadan iki saniye önce onu itti. Saldırganı sokakta fark etmişti. Malik fark etmemişti. Agnes onun hayatını kurtarmıştı.

O zamandan beri Malik, Agnes'i koruyordu. Malik, başkalarının bu kadını kendisi kadar iyi koruyabileceğini düşünmüyordu. Ama bu durumda Gray, Cass'in Agnes'e kimsenin zarar vermesine izin vermeyeceğinden emindi. *Umarım yanlış mıyordum.* "O, Agnes'i koruyacak."

"Ne zamana kadar... diğerleri onun gizli görevde olduğunu öğrenene kadar mı? O zaman onun da derisine bir T harfi kazınacak mı? Peki Cass'e ne olacak? Diğerleri gerçeği öğrenirse..."

Gray tüm boyunu dikti. "Cass başına gelecekleri her zaman anlamıştır. Agnes'e gelince, Cass'in kimsenin onun derisini yüzmesine izin vereceğini sanmıyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun? Yoksa öyle olmayacağını mı biliyorsun?" Malik'in gergin ifadesi endişesini gösteriyordu.

"Bırakmaz." Gray, sesinin kendinden emin çıkmasını umdu. Genellikle insanlar onun yalanlarını anlayamazlardı. Ve onun

Şu anda çok, çok emin değilim. "Kimsenin ona bir iz bile bırakmasına izin vermez."

* * *

A G N E S İ Ğ N E Y İ İ N C E L E D İ. Alt dudağını ısırды. Gözlerini kısarak iğneyi *daha dikkatli* inceledi. "Peki..." Uzun, uzatılmış bir *Peki*. "Dövmeyi nereye yapacaksın?"

Dövme sanatçısı sandalyesinde kıpırdanarak iç geçirdi. Vücudu kıvrımlı ve aslında oldukça çarpıcı dövmelerle kaplı, iri yarı bir adamdı. Dövmeleri kendisinin çizdiğini itiraf etmişti. Bu iri yarı adam gerçekten yetenekli görünüyordu.

Onun dükkanındaydılar. Görünüşe göre, şu anki çılgınlıklarının ortasında mutlaka uğranması gereken bir yerdi. Sağdaki duvar dövme eskizleriyle doluydu. Çok sayıda yılan. Bazı ejderhalar. Muhteşem, dalgalı yılan gövdeli bir medusa.

Biri yılanlara gerçekten meraklıydı.

Cass arkasına geldi. Cass gömleğini çıkarmış ve sağ omzundaki yaraya bir bandaj yapıştırmıştı. Kız, müşteriler için olan siyah koltukta oturuyordu ve Cass onun üzerine eğildi, güçlü elini kızın sağındaki kol dayanağına koydu.

"Biraz solgun görünüyorsun," dedi.

Bu yere gelmek için üç saat araba sürmüşlerdi. Vücudunun her yeri ağrıyordu, acıkmıştı, daha fazla cevap istiyordu ve tekrar tekrar iğne batırılmaktan hoşlanmıyordu.

"Bence dövme gitmeli..." Sol eli vücudunda dolaştı. Göğüslerinin arasına daldı.

Kadın nefesini tıslayarak verdi. Eli hızla onun elini yakalamak için uzandı.

Ama o... elini yakaladı. Dudaklarına götürdü. Ve nabzının attığı yerin hemen yanına, bileğinin iç kısmına bir öpücük kondurdu. "Tam buraya," dedi, tuttuğu elin üzerinden gözleri onun gözleriyle buluştu.

Dövme sanatçısı homurdandı. "Peki ona ne dövmesi yapacağım? Striker amblemini mi?"

Onların bir amblemi mi vardı? Ve o neye benziyordu?

"O Strikers'a ait değil," dedi Cass yumuşak bir sesle. "O bana ait." Omurgasından hafif bir titreme geçti.

Cass başını dövme sanatçısına çevirdi. "Bana en yeni dövmemi sen yaptın, kısa bir süre önce beni onunla işaretledin. İyi iş ıkarmışsın."

Adam yine homurdandı. Belli ki konuşkan bir tip değildi.

"İki başlı kobraydı," diye ekledi Cass.

Ve bir titreme daha onu sandalyede kıpırdatırken, bakışları sanatçıya keskinleşti. Sanki duvardaki tüm yılan dövmelelerinden, bu adamın Cass'e o çok özel dövmei yaptığını henüz anlamamış gibi. Dikkatini sanatçıdan eskizlerin asılı olduğu duvara çevirdi. Çok fazla eskiz vardı.

Bakışları ejderhalardan birinde takıldı. Tüyleri diken diken oldu. *Adam yetenekli. Kesinlikle yetenekli. Sanatı eşsiz.* Dikkatini tekrar adama çevirdi.

Dövme sanatçısı dudaklarını yaladı. Sağ kulak memesinde sekiz altın halka vardı. "Ona iki başlı kobra dövmesi yapmayacağım."

"Tabii ki hayır," diye mırıldandı Cass. "ünkü o seçkin grubun üyesi değil. Ama... üyelerin kimler olduğunu biliyorsun, değil mi? Çünkü ben sana yönlendirildim. Özellikle sana. Yılanlarla en iyi işi sen yapıyorsun."

"Her şey pullarında gizli." Alnı terlemeye başladı. Bakışları kapıya kaydı.

Javion dövme salonuna yeni girmişti.

"Ölçekler. Evet. Doğru. Benim ekibimden Levi Addams'a da dövme yaptın."

Sanatçı kısa bir baş sallama ile cevap verdi. "Levi iyi biridir," diye mırıldandı. "Onunla birkaç içki içmiştik ve..."

"O öldü. O hainin vücuduna bir T harfi kazıdım ve kan kaybından ölmesine izin verdim."

Ne kazımış? şokunu gizlemek için ağzını kapattı. Agnes, olayın kazıma kısmından haberdar değildi.

Dövme sanatçısı ayağa fırladı. "Sen dövme yapıyorsun onu. sanmıştım."
"

"Şey... Planlar değişti." Cass gülümsedi. "Onu olduğu gibi sevdiğime karar verdim.

. Diğerleri bunun kanıtını görmek isterse parmağına bir yüzük takarım, ama kimse ona dokunamaz. Ellerle dokunamaz. İğnelerle de dokunamaz."

Bu yüzden ona güvenmesini istemişti. Bütün bu olay bir tuzaktı. O da bunun olabileceğinden şüphelenmişti.

Cass başını sanatçıya doğru eğdi. "Senden bilgi almam lazım, Raz."

Raz?

"Çok özel bir dövme arıyorum. O dövmeyi kimin yaptırdığını bilmek istiyorum. Senin, o kişinin vücuduna dövmeyi yapan tasarımcı olduğundan şüpheleniyorum. Sonuçta, en iyi yılanları sen yapıyorsun. Hepsi pullu, değil mi?"

Nefesini tuttu. Cass, onun için bir isim öğrenmek için buraya gelmiş miydi? *Ne kadar tatlı.*

Daha önce dövmeyi ve dövme sanatçısını aramaya çalışmıştı, ama bu samanlıkta iğne aramak gibiydi.

Cass onun için iğneyi bulmuştu. Dövme iğnesini. Heyecan onu sardı. Yolculuk sırasında Cass'in ekibi tarafından çevrelenmişlerdi, bu yüzden serbestçe konuşamamışlardı. Motosikletteyken Cass çok hızlı gidiyordu ve motosikletin gürültüsü çok yüksekti. Onunla konuşmak isteseydi, bağırması gerekirdi. Diğerlerinin bağırıışlarını duymasını istemezdi.

Her şey güvenle ilgiliydi. Cass, ona tamamen güvenmekte haklı olduğunu kanıtlıyordu. Sandalyeden atladı ve bir kağıt parçası aldı. Raz'ın etrafında bolca kalem vardı, bu yüzden resmi hızlıca çizdi. Çizim becerileri paslanmamıştı ve o yılanla ilgili anıları zihninde hala canlı ve parlak olduğundan, bu iş ona kolay geldi. "İşte bu." Kağıdı Raz'ın göğsüne vurdu.

Raz aşağı baktı. Kağıdı geri çekip dikkatle inceledi. Cass, Raz'ın gözlerindeki parlamayı görür görmez, onun dövmeyi tanıdığını anladı.

"Bu desenle kimi işaretledin?" diye sordu Cass, sesi yaz esintisi kadar serindi.

Javion yaklaşarak Raz'ın hemen yanına geldi.

Dövme dükkanının kapısındaki zil çaldı. Cass'in ekibinden bir başka üye daha içeri girmişti. Bear adındaki adam kapıyı doldurdu. Tamamen *doldurdu*.

"Hafızanı tazelemek mi lazım?" diye sordu Cass. Raz hemen cevap vermediğinde, "Hey, Bear, bana bir iyilik yap ve bu adamın hafızasını yumruklarınla tazele..." diye ekledi.

"*Beni öldürür.*" Raz'ın şakaklarında ter damlaları belirdi.

"Bear?" Cass geniş omuzlarını silktilti. Göğsündeki güçlü kasları gerildi. "Yok, sadece seni biraz sarsar."

Raz'ın gözleri çılginca büyüdü. "Hayır. O dövme adam. Eğer söylersem, ölürüm."

Cass dövme sanatçısına yaklaştı. "Bana söylemezsen, sen ölürsün." Raz'ın yanındaki iğnelere baktı. "Bilgin olsun, bu ölüm çok acı verici olacak. Bak, dövme sanatında profesyonel değilim. Tüm ekipmanı nasıl kullanacağımı bilmiyorum. Ve bu iğneleri sende denediğimde - ve sen benimle işbirliği yapmazsan denemek zorunda kalacağım - çok acıtacak. Hem de çok."

Vücudu adeta titriyordu. Bu adam... Raz, çizdiği dövme *tanıyordu*. Sonuçta o dövme onun dövmesiydi. Tasarımcısı oydu.

Raz'ın bakışları ona çevrildi. "Aslında... Ben... Ben aynı tasarımı iki kez kullandım."

İki kişi bu dövme yaptırdı."

Kalbi göğsünde sertçe atıyordu. Cass, ikizlerin iki liderinin, iki adamın cinayet işlediğine inandığını söylemişti. İki *seri katil*.

"Ben öldüm," dedi Raz boğuk bir sesle.

"Öleceksin," dedi Bear kapıdan yemin ederek. Elleri yumruk olmuştu.

Raz'ın bakışları Bear'dan Cass'e kaydı. Sonra Cass'in üzerinde durdu. "Onu amcana verdim, Cass. Winston Striker, Twins fikrini ilk ortaya attığında ona verdim." Bir dövme tabancası aldı. Elinde sıkıca tuttu. "Bu yıllar önceydi. İşimi ilk açtığımda. Ona havalı bir şey yapmak istedim. Bu yüzden

çok çalıştım. Onun onayladığı bir tasarım yaratana kadar bir düzine eskiz yaptım."

Cass'in amcası Twins'i mi bulmuştu? Cass'e hızlıca bir bakış attı. Hiç şaşırmamış gibiydi.

"Diğer piç... yaklaşık sekiz yıl önce bana geldi ve aynı tasarımı istedi."

Sekiz yıl önce. Bu, tüm hayatının değiştiği zamana denk geliyordu.

"Bana onun adını söyle," diye talep etti Cass.

Adını söylemek yerine Raz öne atıldı ve dövme tabancasıyla vurdu...

Cass, yüzüne bir aparkat attı. Agnes, Raz'ın geriye sendelediğinde dişlerinden birinin fırladığından oldukça emindi. Dövme tabancası da havaya uçtu. Eskizlerin asılı olduğu duvara çarptı.

"Adını söyle," diye tekrarladı Cass sabırlı bir ses tonuyla.

Raz, kanlı ağzını kapatmak için elini kaldırdı. "Bayne! Bayne Hendrix!"

Yine o isim. Hugo'yu öldüren Bayne'di. Cass'e ateş eden ve Levi'yi öldüren de oydu.

"Sağ bileğine yapıştır." Raz'ın çenesinden kan damlıyordu. "O piç, Winston'a yaptığımınla aynı olmasını istedi, ama Winston seninki gibi sırtında taşıyordu! Bildiklerimi anlattım." Parmaklarıyla kanı sildi. Yeşil gözleri salonu dolaştı. "Hepiniz sapık piçlersiniz ve buradan gitmenizi istiyorum! *Dışarı! Sizi...*"

Javion öne çıktı ve ona yumruk attı. Raz sert bir şekilde yere düştü. Bayıldı.

Javion iç geçirdi. "Çok gürültü yapıyordu. Gürültü yapmalarından nefret ederim." Dudaklarını büzdü. "İstediyini aldın mı?"

Cass başını salladı. "Bayne Hendrix öldü."

Bayne Hendrix. Bayne Hendrix. Bu isim zihninde tekrar tekrar yankılandı. Sonunda hedefine ulaşmıştı. Bunca zaman sonra.

"Ama o bir İkiz," diye mırıldandı Javion. "Ve Batı Mavericks'in lideri. Bu senin için sorun olmaz mı?"

Başını çevirdi. Bakışları Agnes'inkilerle buluştu. "Bir daha *kimse için* sorun oluşturmamasını sağlayacağım." Parmakları onun parmaklarını kavradı. "Hadi. Buradan gidelim."

Ama onu çekince, Agnes kıpırdamadı. "Agnes?"

"Ben de bir dövme yaptırmak istiyordum."

"Ne?"

"Seninki çok güzel görünüyor. Sert ve havalı. Cesaretimi topladım ve hazırdım." Ama dövmeçi hala baygındı. Şimdi ona iğneyle yaklaşmasına güvenecek gibi de değildi, yani...

"Bir dahaki sefere," dedi Cass. "Aynı olanlardan alacağız."

Kız kaşlarını kaldırdı. "Şimdi dalga geçiyorsun. Tam anlamıyla dövme dalgası yapıyorsun."

"Oyalanıyorsun." Yine onu çekti. Bu sefer onu kendine daha da yaklaştırdı. "Neden?"

Çünkü dövme duvarına baktığında bir tanesini tanıdı. Ayrıntılı pulları olan ejderhalardan biriydi ve başka bir sorun daha olabileceğini biliyordu. "Pulları çok iyi yapıyor," diye fısıldadı.

Cass kaşlarını çattı.

Tekrar konuşmadan, bir motosikletin gürültüsünü duydular. Cass'in çetesinden bir başkası yaklaşıyordu, değil mi? Ama...

Tüyleri diken diken olmaya başlamıştı. *O ejderha dövmesi konusunda haklıysam, o zaman yeni gelen motosikletçi Cass'in çetesine ait olmayabilir. Ve... Sanırım ziyaretçimizin kim olduğunu biliyorum.* Kendi başına avlanmaya çıkmış biri. Raz'ın dövme dükkânına kadar uzanan bir av.

Avlanıyordu ve bunu benden sakladı... Tipik. Aşırı koruyucu... kardeşine çok, çok tipik. Eğer haklıysam... Eğer haklıysam...

Bear salondan dışarı çıktı, sonra hemen geri girdi. "O bizden biri değil."

Bu kötü olacaktı. İçinde hissedebiliyordu.

"Hendrix?" Cass hemen sordu. "Onun ekibinden biri mi?"

"Bilmiyorum. O pislik dükkana doğru geliyor," diye bağırdı Bear.

Cass'in çenesi kilitlendi. Agnes'i nazikçe Javion'a doğru itti. "Onu içeride tut."

"Hayır," dedi Agnes hemen.

"Prenses, o tatlı kışını bu binanın içinde tut. Neyle karşı karşıya olduğumu bilmiyorum."

Küçük salonun önündeki pencereye koştu. Perdelerin arasından dışarı baktı. Büyük motosikletin üzerindeki adamı gördü. Siyah ceketi gördü. Siyah kaskı gördü. Adamın ayağa kalktığını, kaskını çıkardığını gördü. Işık, adamın koyu saçlarına vurdu. Sonra yüzüne, onlara doğru döndüğünde.

Nefesi kesildi. "Onunla savaşılamazsın."

"Eğer o Hendrix'in ekibindense, tabii ki savaşılabirim." Cass kapıya doğru yürüdü.

Kız onun önüne atladı. "Hayır, hayır, beni dinlemiyorsun. *Onunla kavga edemezsin.*" Ateşli bakışları onun gözlerini aradı. Dövme dükkanındaki olayda ona güvenmişti. Şimdi onun kendisine güvenmesine ihtiyacı vardı, çünkü Bear ve Javion'un izlediği ve Raz'ın inleyip göz kapaklarını kırıştıtararak yerde uyanmaya başladığı bir anda her şeyi anlatamazdı.

Cass'i yakaladı ve kendine çekti. Agnes parmak uçlarına yükseldi. O, Cass'in ellerini beline koyarken, Cass'in ağzına sert ve hızlı bir öpücük kondurdu, sonra ağzını Cass'in kulağına yaklaştırdı. "*Bana güven,*" diye fısıldadı. Yalvardı. Talep etti.

Bear, Agnes'in belini daha sıkı kavradı.

Güven. Her şey buna bağlıydı. Ona güvenmek zorundaydı. Aksi takdirde her şey yüzlerine patlayacaktı.

Cass onu dikkatlice yana kaydırды. "Bear, arkada bir depo odası var. Raz'ı oraya sürükley ve onu bağla."

Bear hemen öne çıktı.

"Javion, onu burada tut. Eğer tehlikeye yaklaşırsa, seni şahsen sorumlu tutacağım."

"Kahretsin." Javion'dan.

"O ön kapıdan dışarı çıkmayacak," diye vurguladı Cass.

"Anlaşıldı."

Hayır, hiçbir şey *anlaşılmamıştı*. "Geçen sefer senin kışını kurtaran bendim! Oyun

zorlaştığında iyi bir oyuncuyu kenara almazsın!"

Cass ona sert bir bakış attı. "En değerli varlığını korursun. Her zaman. Şimdi burada kal." Onun yanından geçip kapıya uzandı.

"Üzerinde gömlek bile yok!" Agnes bağırdı.

Axel kapıdan içeri girdi. Evet, sonunda tüm ekip üyelerinin isimlerini ezberlemişti. Ya da en azından, o şiddetli kavga sahnesinde Cass'e meydan okuyanların isimlerini öğrenmişti. "İstenmeyen misafirlerimiz var," dedi Axel.

Evet, Bear onlara çoktan söylemişti.

"Tanıdığım biri değil." Cass'e siyah bir tişört attı. Bir tişört ve bir silah.

Cass tişörtü giymek yerine silahın etrafına sardı. Silahını daha iyi saklamak için.

Hayır, hayır, hayır. "Cass..."

Ona baktı. Sonra göz kırptı.

Ve uzaklaştı.

Agnes hemen peşinden koştu.

"Olmaz." Javion ellerini Agnes'in beline doladı ve onu geri çekti. "Bir dakika durup, sen oraya koşarsan 'kişisel olarak sorumlu tutulacağımı' söylediğinde ne demek istediğini derinlemesine analiz edebilir miyiz?"

Yirminci Bölüm

Night Strikers'a karşı durmak için çok cesur olmak gerekiyordu. Ama az önce gelip, devasa Harley'ini park eden ve şimdi sol kolunun altında siyah kaskını tutarak Cass'e doğru yürüyen bu herif... bu adam hiç korku belirtisi göstermiyordu. Hatta, yaklaştıkça, gösterdiği tek duygu...

Öfke.

Kahverengi gözlerinde öfke parıldıyordu. Güneş hala gökyüzünde duruyordu, ama artık kesinlikle alçalmaya başlamıştı ve Cass adamın sert hatlarını net bir şekilde görebiliyordu. Siyah saçları. Muhtemelen bir kavgada aldığı hafif burun kırığı.

Adamın parmaklarında dövmeleler vardı. Siyah ceketinin kolları altında görünüyordular. Adam Cass'in vücut yapısına yakındı. Aynı boydaydı. Omuzları da yaklaşık aynı genişlikteydi. Muhtemelen aynı yaşıydılar.

Yabancı, Cass'ten yaklaşık bir buçuk metre uzaklıkta durdu. Cass, ekibinin onu izlediğinin farkındaydı. Dışarı çıkar çıkmaz onlara geri çekilmeleri için işaret vermişti.

Agnes bu pisliği tanıyordu, bunu anlamıştı. Cass, onun gizli bir FBI ajanı olduğunu düşündü. Aptal herif, çatışmaya girmemesi gerektiğini bilmeliydi. Gray bu adamı göndermiş miydi? Bu, Levi'nin cesediyle mi ilgiliydi? Ya da, lanet olsun, belki Hugo'yu bulmuşlardı. *Orospu çocuğu*.

Yabancı, Cass'e bakışlarını gezdirdi, onu ölçüp biçti gibi göründü ve sonra adamın çenesi daha da sertleşti ve dişlerini sıkarak, "Yolumda duruyorsun," dedi.

"Öyle miyim?" Cass kaşlarını kaldırdı. "Dövme yaptırmaya mı geldin?" Yarı kalabalık bir bölgedeydiler. İçinde birkaç dükkan kalmış eski bir alışveriş merkezi. Dövme salonu. Berber dükkanı. İçki dükkanı. Yani

Cass bir yabancıyı dövdüğünde bunu fark edebilecek siviller vardı. Ve bu siviller polisi aramak gibi sorun yaratacak bir şey yapabiliirdi.

Bu adam federal ajan ise , Cass onu dövmemeliydi. Ayrıca Agnes'i kızdırmak da istemiyordu.

Güven bana. O, dövme salonunda ona güvenmişti. Şimdi de Cass'in ona aynı güveni göstermesi gerekiyordu.

"Dövme için gelmedim," diye homurdandı adam. "Onun için geldim *Onun için buradayım.*"

Cass gözlerini kırptı. "Sanırım bu cümleyi tekrarlamak isteyeceksin." Sert. Göz korkutucu.

Adam hiç korkmadan bir adım öne çıktı. "Ben buradayım," dedi, çok net bir şekilde, "*onun* için. Agnes'in içeride olduğunu biliyorum. Senden uzaklaşmış olamaz. İkinizi takip ettim, bıraktığınız cesetleri gördüm ve onsuz buradan ayrılmayacağım."

Ama bu pislik işleri zorlaştırıyordu. "Seni dövüp öldürmemek için kendimi zor *tutuyorum*," dedi Cass, sözlerinin arkasında durarak. Axel'in verdiği tişörtü sağ eliyle kavradı. Tişört ve silah. Axel bu sahnenin ters gitmesini bekliyordu ve Cass'in hazırlıklı olmasını istiyordu. "Ama işleri zorlaştırıyorsun."

"Agnes," diye bağırdı adam.

"Sen de kimsin lan?" diye karşılık verdi Cass. "Ve neden *benim* kadınıma görmek istiyorsun?"

"Çünkü onunla bitmemiş bir işim var." Kızgın.

Cass, belki de karşısındaki kişinin bir FBI ajanı olmadığını fark etti. Belki de FBI'nın hedef aldığı biriydi. Agnes ona bazı davaları hakkında biraz bilgi vermişti, tehlikeli insanların ona kızgın olduğunu anlaması için yeterliydi. Eğer bu pislik onu takip ediyorsa... Atlanta'daki halka açık olayları çok dikkat çekmiş olmalıydı. Belki de eski bir düşmanı ortaya çıkmıştı.

"İşin bitti say," dedi Cass düz bir sesle. *Onu ancak benim cesedimi çiğneyerek görebilirsin.* "Motora bin. Hala yapabiliyorken buradan defol git." Ona

yardımcı olacak bir hayat tavsiyesi vermeye çalışıyordu. Yani, pisliğin hayatını sürdürmesine yardımcı olacak bir tavsiye.

Adamın çamurlu kahverengi bakışları Cass'in omzundaki bandaja kaydı. "Ne halt ediyordun? Yeni bir dövme yaptırmak için mi durdun?"

Hayır. Kurşun yarasını sarmış ve cevaplar almıştı. Cass'in Twins'e girmesi çok uzun sürmüştü. Aslında, Levi onun *giriş kapısı* olmuştu. Cass o pisliği hiç sevmemişti, ama adamın iki başlı dövmesini görmüş ve Levi'yi kullanabileceğini anlamıştı. Böylece adamı başka bir motosiklet kulübünden çalmıştı. Onu Strikers'a getirmiş ve sonra Levi ve bağlantılarını kullanarak Twins'e girip kabul törenine katılabilmışti.

İnisiyasyon mu? *Lanet olasıca acımasızdı.*

Ama şu anda o saçmalıkları düşünmüyordu. Düşünemezdi.

Önündeki, Agnes'e ulaşamayan o pislikle uğraşmak zorundaydı. Javion işini yapmalı ve olaylar netleşene kadar kadını içeride tutmalıydı. "Dövmelerimi seviyorum," dedi Cass, yabancının yeni dövme yaptırmakla ilgili sorusuna yanıt olarak. Ama hayır, dükkana dövme yaptırmak için gelmemişti. Cevaplar için gelmişti.

Dövmelerin anahtar olabileceğini düşünmüştü. Evet, Twins üyelerine dövme yapan başka sanatçılar da vardı, ama Raz bu işin en iyisiydi. Agnes'in dediği gibi, diğerlerine kıyasla tam bir Rembrandt'tı. Ve eğer besin zincirinin tepesindeki iki sadist pisliği arıyorlarsa, Cass bu adamların yılanlarını sadece en iyilerden birine yaptırmış olacağını düşünmüştü.

Ve şimdi isimleri vardı.

Kendi lanet amcam. Bir vadide kemiklerine kadar çürümüş olması gereken bir adam. Levi, o pisliğin hala dışarıda, hala hayatta olduğunu söylemeye çalışmıştı.

İkinci isim ise Bayne Hendrix'e aitti. Yanlış yerlerde sürekli ortaya çıkan bir pislik. Cass, Bayne'i deri ceketini giymeden hiç görmemişti. Adamın kollarında iki başlı yılan dövmesi olup olmadığını görmek için hiç fırsatı olmamıştı.

Ama çok yakında onunla yüzleşeceğim.

Şu anki sorununu hallettikten sonra.

"Bu sefer ne yakaladın?" Yabancı, kaskını kolunun altında tuttu. "Dur tahmin edeyim..." Cass sessiz kalınca başını salladı. "Acaba iki başlı bir yılan mıydı? Bir kobra mı?"

Sonra kaskı tutan kolu hareket etti. Diğer eliyle kaskı tuttu ve ceketinin kolu biraz yukarı kayınca Cass siyah mürekkep izleri gördü. Pullar.

Pençeler mi?

Yılan değil, ama bir sürü pul ve jilet gibi keskin pençeleri olan büyük bir şey. *O lanet olası bir ejderha mıydı?*

Ve Raz'ın dükkanının duvarında birkaç ejderha dövmesi asılıydı.

Yabancı'nın dövmesi, ortaya çıktığı kadar çabuk gizlendi.

Cass dikkatli davranması gerektiğini biliyordu, bu yüzden... "Belki," dedi Cass. "Senin de vücudunda öyle bir şey var mı? Vücudunda iki başlı bir yılan var mı?"

"Hayır." Brittle. "Çünkü ben katil bir piç değilim. Bu son uyarın. Yolumdan çekil. Agnes'e gidiyorum."

"Ben katil bir piçim." Dünya böyle görüyordu. *Ama Agnes öyle görmüyordu. O bana sürekli kötü adam olmadığımı söylüyordu, çünkü o kadar sevimli biriydi.* "Beş saniye içinde kışını kaldırıp buradan defolmazsan, gerçeği öğreneceksin."

"Burası Night Striker'ın bölgesi değil. Senin yerin Doğu Kıyısı."

"Ben istediğim yere aidim." *Beş, dört, üç...* Cass'in de

. Ya da daha doğrusu, kolunu hareket ettirip Axel'in ona verdiği tişörtü geri çekerek elindeki silahı ortaya çıkarması sırası gelmişti. *İki ve bir...*

Yeni düşmanı silaha dik dik baktı. "Beni burada mı vuracaksın? Tanıkların önünde mi?"

"Talimatlara uyarsan hayır. Ama zamanın doldu ve parmağım kaşınıyor."

"Silahım yok. Buraya silahla gelmedim." Adam kaskını yere koydu ve yavaşça iki elini kaldırdı. Ancak, suçluların yaptığı gibi avuç içlerini dışarıya doğru kaldırmadı.

genellikle polislere tehdit oluşturmadıklarını gösterirdi. Elleri havaya kalktı. Her iki eli de. Her iki eli de hızla L şekli aldı. Adamın sağ eli çenesine doğru yükseldi. Başparmağı çenesindeki hafif çentiği okşadı, ardından sağ eli düşerek hala L şeklinde olan sol elinin üzerine dokundu. Bu hareketi sadece bir kez yaptı, ardından her iki eli de yanlarına düştü.

Orospu çocuğu.

Cass'in kalbi daha hızlı atmaya başladı. Az önce gördüğünü *sandığı* işareti görmüş olamazdı. Ama yine de, işaret dilini biliyordu. Annesi bunu sağlamıştı. Konuşmaya başlamadan önce işaret dili kullanıyordu. Ve karşısındaki bu pislik, Cass hakkında yeterince bilgiye sahipti ve onunla bu şekilde iletişim kurabileceğini biliyordu.

"Beni vurursan hoşuna gitmez," dedi adam, sesi alçak ve kaba, sadece Cass'in duyabileceği kadar yüksek. "Aslında, onun gözünde bunun affedilemez bir günah olduğundan eminim. O tetiği çekersen, onun için ölmüş sayılırsın."

* * *

"JAVION, arkadaş olmak istiyorum, gerçekten istiyorum." Agnes pencere perdesinden dışarıya bakarak dışarıda neler olup bittiğini anlamaya çalıştı. Şu anda, birçok motosikletçi dövme salonunun önünden yaklaşık yirmi metre uzakta iki iri adamın karşı karşıya gelmesini izliyordu. "Ama o kapıdan uzaklaşıp beni dışarı çıkarmazsan, başımız belaya girecek."

"Şahsen. Sorumlu." Onun cevabı. Temelde, daha önce ona verdiği cevapla aynıydı. Bu cevaptan sonra, kız onun elinden kurtulmak için dirsek attı ve o da ön kapının yanında savunma pozisyonu aldı. "Bu, sen bu kapıdan çıkarsan Cass'in şahsen omurgamı koparıp boğazıma tıkacağı anlamına geliyor. Omurgamın sökülmesini istemiyorum, bu yüzden emirlere uyuyorum. Ve biz arkadaş değiliz. Dört gün önce tanıştık."

"Bazı arkadaşlıklar çok hızlı gelişir. Bizimki de öyle olduğunu sanıyordum." Gözlerini kısarak baktı. Cass ve Ryan

karşı karşıya gelmişti. Ryan'ın dudaklarının hareket ettiğini görebiliyordu, ama ne dediğini hiç anlamıyordu.

Kardeşim nasıl olur da burada olabilir? Ama oradaydı. Kaskını çıkarır çıkarmaz, sevgili, eğri burnunu gördü —bu arada, bu onun hatasıydı. Çocukken ağaç evinden düştüğünde, kardeşi onu ve uçan ayağını yakalamıştı.

O otoparkta kardeşinin yüzünü görür görmez, midesine yumruk yemiş gibi hissetmişti. Kardeşi orada olmamalıydı. Motosikletle dolaşmamalıydı. Ve sevgilisi silah tutarken Cass ile karşı karşıya gelmemeliydi.

Sevgilisi.

Kardeşi ve sevgilisi birbirlerini öldürmek üzereydiler. Tam bir kabus gibi bir durum.

"Dudak okuma yapmam lazım. Hemen." Agnes, annesinin süper gücüne sahip olmayı diledi. Ama dudak okumayı bilmiyordu. Hiç bilmiyordu. Cass ile işbirliği yapması gerektiğini anladığında sadece işaret dilini öğrenmeye odaklanmıştı. Ve sadece temel bilgileri öğrenmişti. İşaret diliyle uzun bir konuşma yapmayı bildiği falan yoktu.

Ryan ellerini kaldırdı.

"Silah yok," diye fısıldadı. "O yüzden ona ateş etme, Cass." *Bana bana.*

"O pisliğin üzerinde silah var.

ama silahları var." Javion'dan gelen kesin bilgi. Açık ön kapıdan dışarı bakıyordu. Çok az aralık bırakılmış bir ön kapı. Dışarıdaki durumu daha iyi görebilmek için birkaç santim aralamıştı.

Bu, onun çıkması gereken kapıydı.

Bu yerde tek bir kapı yok, Agnes. Arka kapı da olmalı. Bear, Raz ile birlikte salonun arkasına gitmişti. Bear henüz geri dönmemişti.

Ryan'ın başparmağını çenesine götürdüğünü görünce gözleri kısıldı. Nefesi titredi. *Kız kardeşi. Cass'e benim onun kız kardeşi olduğumu işaret ediyor.* Dükkana yaklaşan motosikletçinin ağabeyi olduğunu söyleyemezdi. Javion ve Bear'a, hele Raz'a bu tür bir bilgiyi güvenerek söyleyemezdi.

Ryan... kardeşi gizli görevlerde çalışıyordu. Ama genellikle bu gizli görevler yurtdışındaydı. CIA ile ilgili davalarla ilgiliydi. Onun bir... neydi o? Motosiklet etesi üyesi olmak isteyen biri gibi davranması mümkün değildi.

Cass, kardeşi işaret verdikten sonra silahını indirmede ve bu kötüydü. Silahını indirmesi gerekirdi. Cass'in ona güvenmesi gerekiyordu.

O ve Cass'in daha fazla yalnız kalmaya ihtiyaçları vardı. Konuşmak için zamana. Gerçekten ortalığı temizlemek ve sahip oldukları tüm sırları paylaşmak için. Ama yalnız kaldıklarında ya sevişiyorlardı ya da saldırıya uğruyorlardı. Bulundukları yerler sürekli sızdırılıyordu.

Ryan beni nasıl buldu ki?

Bu, Cass'in içinden gerçekten çok kötü bir his uyandırdı. Çünkü Ryan oradaysa, diğer kardeşi de çok uzak olamazdı. O ikisi genellikle birlikte hareket ederdi.

Uh, oh. "Dışarı çıkmam lazım," diye Javion'a ters bir şekilde söyledi. "Cass seni burada istiyor."

"Evet, ama Cass karşı karşıya kalabileceği tehditlerin tam olarak farkında değil." O sadece Ryan'ı görüyordu. Nash neredeydi?

Gray onu kardeşlerine ispiyonlamış mıydı? Öyle olmalıydı. Gray ve Ryan'ın deniz piyadelerinde birlikte görev yaptığını biliyordu. Ryan'ın Gray'i onu takıma almaya zorlayıp zorlamadığını birden fazla kez merak etmişti. Bu, onun müdahaleci, aşırı koruyucu kişiliğine çok yakışırdı. Ama Gray ile çalışmayı sevdiği için bu konuyu görmezden gelmişti.

Bir daha hiçbir şeyi görmezden gelmeyecekti. *Ryan, Gray'in ikizlerin seri katil olduğu konusunda sessiz kalmasıyla bir ilgisi var mıydı?* İçgüdüleri evet diyordu. Özellikle Ryan dışarıda, açıkça av peşindeyken.

Dükkânın arkasından yüksek bir gürültü geldi. Kafasını sesin geldiği yöne çevirdi. Javion hiç tepki vermedi. "Uh, gidip bakman gerekmez mi?" *Ve ön kapıyı açık ve korumasız bırakman mı?*

O, ön taraftaki sahneye odaklanmış halde kaldı. "Benim işim, senin bu kapıdan ıkmamanı sağlamak. Bear kendi başının çaresine bakabilir." Sonra, *"Kahretsin, Cass silahını o aptalın göğsüne dayamış."*

Ne? Kardeşinin göğsüne mi? Ryan onun kardeşi olduğunu işaret ettikten sonra mı? Hayır, hayır, hayır. Agnes pencereden uzaklaştı, sessiz adımlarla hareket etti. Javion ön kapıyı daha da açmıştı ve adam açıkça Cass'e yardım etmek için dışarı koşmayı düşünüyordu. Ancak seslere bakılırsa Cass'in yardıma ihtiyacı yoktu.

Kardeşinin yardıma ihtiyacı vardı.

Agnes topuklarını döndürdü ve koridorda sessizce ilerledi.

Depoya ulaştı ve... Dükkânın arka kapısı açıktı.

Bakışları depo odasının içinde dolaştı. Raz orada değildi. Dövme sanatçısından hiçbir iz yoktu. Bear ise sırtını ona dönmüş, büyük ellerini yakındaki tezgaha dayamıştı.

Yani, açık kapıdan dışarı çıkabilirdi, ama...

"Raz nerede?"

"Onu bıraktım."

Low. Ne?

"Beni koruduğu ve sırlarımı sakladığı için, görevi tamamlanmıştı."

Beni korudu ve sırlarımı sakladı. Kahretsin. Kahretsin.

"Aslında, tam olarak bitmedi. Nakliye için minibüsü hazırlıyor." Omzunun üzerinden arkasına baktı. "Yani sanırım henüz o kadar uzağa gitmedi."

Ağzını açıp çığlık atmaya çalışırken, gözleri hızla bir silah aradı.

Ama Bear bir anda üzerine atladı. O kadar iri birine göre inanılmaz derecede hızlı hareket edebiliyordu. Kocaman eli ağzını ve burnunu kapattı ve piç kurusu *nefes almasını engelledi*. Öfkeli ve çaresiz bir şekilde ona tekme attı. Yumruk attı. Tırnaklarını geçirdi.

"Senden en az 50 kilo daha ağıyım, FBI ajanı. Ve Cass'in aksine, ben seninle yatmıyorum, bu yüzden sana zarar versem de umurumda değil."

Haberler, ona zarar verip vermemesi de umurunda değildi. Bu yüzden çılgınca yumruk atıp tırmalamayı bıraktı ve kafasının yanındaki duvarda asılı duran çekici yakaladı. Neredeyse ulaşabilirdi... neredeyse...

"İyi geceler diyeceksin," dedi ona. İyi geceler mi? O kaç yaşındaydı ki? İki mi?

"Ve uyandıĒında..."

Oh, bekle, uyanacak mıydı? O, adamın onu hemen orada öldüreceğini düşünmüştü.

Hava almam lazım. Nefes almam lazım. Çekicin sapına neredeyse ulaşmıştı. Neredeyse...

"Cehenneme gideceksin. Seni tekrar tekrar bıçaklayacak. Başladığı işi bitirecek. Seni gerçekten çok kızdırdığın için bunu kendi elleriyle yapmak istiyor."

Gözlerinin önünde siyah noktalar dönse de çekice dokundu.

"Sonra Cass gelip kanlı cesedini bulacak. Sence aklını kaçıırır mı?"

Çekici salladı ve kafasına doğru savurdu. *Aklını kaçıracam.*

"Seni lanet olası kaltak!"

Onun tutuşu gevşedi. Kemiksiz bacaklarıyla yere düştü ve nefes almaya çalıştı, ama aynı anda nefes alıp çığlık atamıyordu. Adam büyük botuyla karnına vurdu, nefes almaya çalışırken kusmasına ve boğulmasına neden oldu. Hâlâ elinde tuttuğu çekici salladı. Çekici adamın dizine çarptı ve adam neredeyse yere düşüyordu. Evet, harika. Şimdi tek yapması gereken...

"İyi geceler, orospu," diye homurdandı. Büyük elleri yine ona doğru uzandı. Ağzını ve burnunu kapattı. Hava yoktu. Özgürlük yoktu.

Karanlık.

Çekiç elinden düştüğünde bile hissetmedi.

Yirmi Birinci Bölüm

CASS silahının namlusunu yabancının göğsüne dayadı. Agnes'in kardeşi olduğunu az önce imzalayan yabancı. Cass, o piçin sadece Cass hakkında ne kadar çok şey bildiğini kanıtlamak için imzaladığından emindi. *Bütün sırlarımı bildiğini mi kanıtlamak istiyorsun, piç kurusu?* "Ona hiç benzemiyorsun."

"Genetik bu kadar eğlenceli değil mi?" Bu pislik gerçekten onun kardeşi miydi?

"Sahne şöyle işleyecek," dedi adam. Sesinde hiçbir aksan yoktu. "Beni içeri alacaksın. Onu görmeme izin vereceksin. Onu götürmeme izin vereceksin."

"Hayır." Sadece bu kadar. Üç emre de. Sanki bu pislik ona emir verebilirmiş gibi. "Burada yetkili olan sen değilsin." Ama adamın kendine güveni olması eğlenceliydi. Agnes'in sık sık sergilediği aynı çılgın özgüven gibi.

Cass, kendine güvenen Agnes'i severdi, ama bu adam onu çok sinirlendiriyordu.

Onu götürmeme izin vereceksin. Hayır. Olmaz. Kimse onu götüremezdi.

"Düşmanların onu öldürecek." Düzgün. "Onun FBI'dan ayrıldığına inanmıyorlar. Ya da belki umursamıyorlar. Seninle kalırsa, ölür. Beni duyuyor musun? *Ölür.*"

Siyah bir minibüs, lastikleri gıcırdayarak alışveriş merkezinden uzaklaştı. Ne oluyor?

Gözleri kısıldı.

"Cass!" Javion bağırdı. "Cass, o gitti!"

"Umarım Agnes'ten bahsetmiyordur," diye yeni düşmanı hırladı.

Cass, Javion'a doğru döndü.

"*Gitti!*" Javion dövme salonundan fırlayarak bağırdı. "Dükkânın arkasına gizlice girdi ve ben... Lanet olsun..." Nefes nefese

Cass'e koştu, nefes nefeseydi. Çatlamış dudağından kan damlıyordu. "*Bear onu aldı.* Hareket etmiyordu dostum."

"Sen öldün," Agnes'in kardeşi olduğunu iddia eden adam Cass'e ateş etti. "Öldün." Cass'i itip dövme salonuna doğru koştu.

Cass hala sağ eliyle silahını sıkıca tutuyordu. Sol eliyle Javion'un gömleğinin önünü yakaladı ve onu öne doğru çekti.

"Orada değil!" Javion hızlıca konuştu. "Onu arkaya, bir minibüse doğru sürüklüyordu. Bear'ı durdurmaya çalıştım ama bana yumruk attı, ne kadar sert vurduğunu bilirsin. Bir saniye bayıldım ve uyandığımda, lanet olsun... o hızla uzaklaşıyordu ve... o *hareket etmiyordu.* Üzgünüm, çok üzgünüm. Ben şahsen sorumluyum ve..."

Cass'in öfkeli bağırışı Javion'un sözlerini kesti. Tüm ekip üyeleri ona doğru koştu. "Minibüs!" diye bağırdı onlara. "İzini sürün. Bulun. Durdurun. *Hemen.*"

Adamlar motosikletlerine atladılar. Motorlar gürledi ve uğuldadı, Cass hala elinde tuttuğu tişörtü giydi. Silahı kavradı ve kendi motosikletine atladı.

Koyu saçlı yabancı dövme dükkanından fırladı. Cass motosikletinin gazına basarken, o da Cass'e doğru hızla koştu. Pislik, Cass'in yoluna atladı.

Cass, o anda o aptalı neredeyse ezip geçecekti.

"ekite kan var!" Adamın gözleri ılgındı. "*Ne yaptın? Agnes'e ne yaptın?*"

Ne yapmıştı? Onu korumayı başaramamıştı. Onu tehlikeli ellere düşürmüştü. Onu geçmişindeki canavarlara teslim etmişti, çünkü Raz ve Bear'ın birlikte çalıştığı kesindi.

Bu iki başlı kobra samalığından bıktım artık. Her yerde hainler vardı. "Bu lanet yılanın kafasını keseceğim. Ölü bir adamın kafası olsa da umurumda değil."

Adam ona şaşkın şaşkın baktı. "Delirdin mi?" Belki. "ekil ya da ezil."

Adam hareket etti. Aynı zamanda telefonunu da çıkardı. "Az önce ayrılan siyah minibüsü gördüğünü söyle," diye telefona bağırdı. "Söyle, söyle..."

Cass gerildi. Ayakları yere çarptı. Bütün vücudu titredi.

"Evet, sanırım minibüsün içinde." Adamın bakışları Cass'e kaydı. "Ama hayatta mı ölü mü bilmiyorum."

O anda öfke tamamen hakim oldu. Cass, adamın telefonun diğer ucunda kiminle konuştuğunu bilmiyordu. Belki bir FBI ajanıydı. Belki Gray veya Agnes ile bağlantılı biriydi. Bildiği tek şey...

Hayatta. Hayatta olmalı. Çünkü eğer hayatta değilse, Bear ya da Raz onu öldürmüştü...

Onları katlederim. Merhamet için yalvarırlar.

"Onları takip et. Bize yol tarifini ver. Strikers'ı çağırıyorum, peşlerine düşeceğiz," dedi adam telefonuna. Ama sonra Cass'e sert bir bakış attı. "Güvenebileceğimiz gerçek *Strikers* var mı? Çünkü diğer adamın bağırdığı Bear denen ahmağın

—Bear'ın sizden biri olduğunu biliyorum."

Bu adam onun hakkında çok fazla şey biliyordu. Ve ekibi hakkında da.

"Ve Agnes'i kaçırdı mı?" Öfke adamın yüzünü buruşturdu. "Onu kaçırdı mı?"

onu mu kaçırdı?"

Evet, Javion'a göre Bear almıştı. Cass'in öfkesi bedenini yakıp kül edecek gibiydi.

"Minibüsü gördüm," dedi adam. "Gidip onu geri alalım."

Motosikletine atladı. Birlikte uzaklaştılar.

Bear öldü. Ama Agnes, o hayatta olmalı. Hayatta

Çünkü o, Bear'ın dünyasındaki tek iyi şeydi. ona gelen tek parlaklık. Ona aşık olduğunu söylemişti. O ise hiçbir şey söylememişti. Ama gerçek şu ki...

Sevebilseydim, onu severdim.

Ama canavarlar sevmezdi. Onlar sadece yok ederdi. O, onun için yok etmeye hazırды.

* * *

SERT PARMAKLAR ÇENESİNİ SIKTI. "Sen ölmedin."

Agnes gözlerini araladı. Vücudu sıçradı, çarptı ve altındaki pürüzlü metale çarptı. *Çünkü lanet olası bir minibüsün içindeydim.* Bear'ın iri cüsseli figürünün üzerinde çömelmişken metal çerçevesini görebiliyordu. Aracın önünden ışık akıyordu. Muhtemelen ön camdan geliyordu. Arkada görebildiği tek pencere renkliydi.

"Nefesini çok uzun süre durdurduğumdan endişelendim. Ölmüş olabileceğini düşündüm." Başını eğdi. "Ölmemişsin."

Hayır, ölmemişti. Çok sinirlenmişti. Elleri havaya kalktı. Koli bandıyla bağlanmıştı. Cidden mi? Bant cildine sıkıca yapışmış, kan dolaşımını kesmek üzereydi.

Minibüs yoldan saptı. Bir çukura çarptı. Vücudu tekrar sarsıldı.

"Arkamızda bir motosiklet var!" Minibüsün önünden bir çığlık duyuldu. Raz'dan geliyordu. Onun sesini tanıdı. "Park yerinden çıktığımdan beri peşimde! *Orospu çocuğu!*"

"Siktir," diye bağırdı Bear. "Sana sessizce gitmeni söylemiştim. Sessizce demek, lastikler gıcırdayarak hızla gitmek demek değil, seni aptal! Sessizce gitseydin, asla farkına varmazlardı."

"Javion'a saldıran sensin. O pisliğin ne yapacağını sandın ki? Cass'e koşmayacağını mı?"

Durumu değerlendirmeye çalışıyordu. Anladığı şey... Elleri koli bandıyla bağlanmıştı. Ayak bilekleri de öyle. Bir şekilde ayakkabılarını kaybetmişti ve nerede olduklarını bilmiyordu. Ayrıca... silahı yoktu. Hiç silahı yoktu. Ah, bir çekiç ya da silah için neler vermezdim.

"Motosiklet yaklaşıyor! O pislik hemen arkamda!" Raz bağırdı. "Bir şey yap! O... oh, lanet olsun, silahı var! Silahı var! Yanımıza gelecek ve... *silahı var!*"

"Bir yere gitme, olur mu?" Bear ona homurdandı. Sonra güldü.

Şakası komik değildi.

Minibüsün arkasına geçti ve kapıları açtı. Soğuk hava minibüsün içine girdi ve o, arkasına bakabilmek için dönüp yuvarlandı. Bir motosiklet sürücüsü gördü. Minibüse, Bear'a silah doğrultmuş bir motosiklet sürücüsü.

"O bir Striker değil." Bear'ın sözleri öfkeyle doluydu. "Bu adam da kim?"

Bam.

Bear'a ateş eden adamdı. Onu birkaç santim farkla ıskalamıştı.

"Onu durdurun!" Raz ığlık attı.

Bear karşılık verdi. Kemerinden bir silah çıkardı ve bir, iki kez ateş etti. Motosikletli adam yn değiştirdi ve hızla uzaklaştı. Bear'ın iki atışının da sürücüyü ıskaladığından oldukça emindi. En azından yüzde yetmiş emin.

Bir saniye sonra, Bear'ın dev elleri onu yakaladı, onu yukarı çekti ve önüne çekti.

Harika. Artık bir insan kalkanı olmuştu.

"Bana ateş edersen, ona isabet edersin!" diye bağırdı Bear. "Cass, kadınına ateş ettiğin için seni öldürür!"

"Evet," diye bağırdı, aptal bantta ellerini çevirirken. Parmak uçlarını zar zor hissedebiliyordu. "Cass sana ne yapacak sence, Bear?"

Ama motosikletli adam geri çekilmiş ve silahını indirmişti. Onu vurmaktan açıkça korkuyordu. Ve minibüs ile motosikletli arasında çok fazla mesafe vardı. Diğer motosikletlerin gürültüsünü duyabiliyordu, ama onları net olarak göremeyecek kadar uzaktaydılar. Raz minibüsü son hızla sürüyordu. Minibüs sarsılıyor ve sallanıyordu, Bear onu tutmasaydı ayakta duramazdı. Tek bir yanlış hareket, minibüsten düşmesine neden olabilirdi.

Ya da o düşecek.

"Cass bana bir şey yapmayacak. Senin cesedini bulduğunda aklını kaçıracak." Bear silahını tekrar ateşledi. Patlama kulağının hemen yanından geldi ve Agnes, o orospu çocuğunun kulak zarını patlattığından emin olduğu için çığlık attı.

Ve sonra... o güldü.

Kafasındaki yüksek çınlama sesinden onu zar zor duyabiliyordu ve bu onu daha da öfkelendirdi. "Yeter," diye bağırdı. Ayaklarını onun arkasına manevra yapıp onu dşremezdi. Ayak bilekleri bağlıydı ve temelde onun önünde sallanıyordu. Ama o, iyi bir kaçırılma kurbanı olup, onun kendisini acımasız bir cinayet mahalline götürmesine izin vermeyecekti. "İkinci mahallere gitmezsin."

Bu, FBI 101 gibi bir şeydi. "İkincil yerlere götürülen kurbanların yüzde doksandan fazlası öldürölme ihtimaline sahiptir."

"Senin öldürölme ihtimalin yüzde yüz!"

En azından, onun öyle dediğini *sandı*. Ve o piç kurusu onu öldürmeyi planladığına göre... "Kendi çıkışımı kendim seçeceğim, teşekkürler." Onun ve onun. Belki de onun devasa vücudu onu koruyacak ve o da bir şekilde bu karmaşadan kurtulabilecekti.

Motosiklet sürücüsü aniden ileri doğru hızlandı. Vizörünü kaldırdı. "Agnes!"

Kalbi göğsünde dondu. Onun yüzünü görebiliyordu. Tanıdığı ve sevdiği bir yüz. Tabii ki, kardeşi Nash, Ryan'dan uzak olamazdı. Kardeşleri her zaman yakındı. Nash, korkmuş ve çok zayıf bir on üç yaşındaki çocuk olarak evlerine geldiği günden beri en iyi arkadaşlardı. Nash'in onu bulmasına gerçekten şaşırmış mıydı? Kardeşleri her zaman onu koruyorlardı. İyi, büyük kardeşlerin yapacağı şey buydu.

"O orospu çocuğunu vuracağım," diye yemin etti Bear.

Hayır, vurmayacaktı. Kimse kardeşine zarar veremezdi. Tüm gücüyle kendini minibüsten dışarı doğru fırlattı. Nash onu tek koluyla tuttuğu için, sağ elinde silahı tutarken sol eliyle onu sıkıca kavradı ve Bear da ileriye doğru fırladı.

Bağlı elleri yana doğru, görebildiği tutamağı olan minibüsün açık kapısına doğru uçu. O kapıya atlıyordu, bir şekilde tutamağı yakalayıp tutunabileceğini umuyordu, tutunamazsa bile belki Bear düşüşünü yumuşatırdı.

Ya da en kötü ihtimalle, Bear ölecek... ve kardeşi güvende olacaktı.

Bear ölecek... ve ben de ölebilirim.

Çaresizce uzanarak tutamağı yakaladı. Tutamağı yakalamayı başardı ve terli parmaklarıyla çaresizce tutamağı sıktı, ama Bear... onu bırakmadı. Tutuşunu sıkılaştırdı. O güçlü tutuş onu tutamağından uzaklaştırdı. İkisi de düşüyor, yuvarlanıyor, minibüsten dışarı fırlıyor ve kaldırırma doğru uçuyorlardı.

Agnes çarpışmaya hazırlanacak zamanı olmadı.

O yere önce çarptı.

Agnes onun üzerine düştü.

"Agnes!"

Kardeşi Nash'in ığlığı.

* * *

CASS, onun minibüsün arkasından uçtuğunu gördü. *Hareket halindeki minibüsün* arkasından. Kapılar açıldı. Cass, minibüsün peşinden olabildiğince hızlı koşuyordu. Kardeşi — adamın adı Ryan'dı — aracı gözleyen kişi tarafından talimatlar almıştı. Başka bir motosiklet sürücüsü.

O ve Ryan minibüsü kovalamışlardı ve Cass minibüsü tam görüş alanına aldığında...

Minibüsün arka kapıları açıldı. Bear, Ryan'ın minibüsü takip etmesi için gönderdiği sürücüye ateş etti. Ve sonra, Cass motosikletini çaresizce ileri itip görmek için zorlarken, Bear Agnes'i yakaladı. Onu vücudunun önünde sallandırdı. Cass, motosikletini gittikçe daha hızlı ve daha hızlı sürerken, onun siluetini zar zor seçebiliyordu ve...

Agnes atladı. İleriye doğru fırladı. Agnes, bir anlığına açık olan sağ kapıyı yakalayıp tutunmuş gibi göründü.

Başka biri de onun adını haykırırken, o da onun adını haykırdı.

Bear onu aşağı çekti çünkü Agnes öne atladığında Bear dengesini kaybetmişti. Bear da düşüyordu ve Agnes'i de kendisiyle birlikte aşağı çekti. Bear kaldırıma çarptı. Agnes onun üzerine düştü. İkisi de zıpladı, vücutları savruldu. Minibüs hızla uzaklaşırken lastikleri gıcırdadı.

Cass, Agnes'e dehşetle bakarken bisikletinin kontrolünü neredeyse kaybetti. Agnes, şimdi kısmen Bear'ın üzerine uzanmıştı. Hareket etmiyordu.

Agnes... ölmüş müydü?

Yirmi İkinci Bölüm

Ah, çok acıyordu. İnanılmaz derecede acıyordu. Sol omuzu. Sol kolu. Sol dizi. Vücudunun o tarafı tamamen *acıyordu*. Ayrıca, Bear'ın ona yastık görevi gördüğü ve kaldırırma çarptıktan sonra sıçradıklarından da oldukça emindi. Bir kez mi sıçradılar? Belki iki kez? Agnes, insan vücudunun, acımasız kaldırırma çarptığında bu şekilde sıçrayabileceğini bile fark etmemişti.

"Agnes!"

Etrafta birçok çığlık vardı. Lastiklerin çığlıkları. Yanık lastik kokusu alabiliyordu. Ve gerçekten çok, çok acıyordu. Ama bu iyi bir şeydi, değil mi? Acıyorsa, hayattaydı. Ayrıca, bonus olarak, kulaklarındaki çınlama durmuştu. Bu da kulak zarının patlamadığı anlamına geliyordu. Belki?

"Hayır, lanet olsun, Ryan!" Açıkça duyduğu başka bir bağıriş. Nash'in bağırişi. "Durma! Motosikletinde kal! Onu ben tutuyorum!" Eller etrafında çırpınıyordu. "O minibüsü ve sürücüyü yakala! Hadi, *hadi!*"

Motosikletin gürültüsü daha da arttı.

Gözlerini araladı. Kalkmaya çalıştı. Ancak sol omzundan koluna doğru aniden dayanılmaz bir acı yayıldı. Bir inilti kaçtı.

Aşağıya baktı ve Bear'ın boynunu gördü. Bear'ın yüzünü. Kapalı gözlerini. Nefes alıyor muydu? Odaklandığında, başının altında çok fazla kan olduğunu fark etti.

"Ben buradayım, bebeğim," tanıdık bir ses güçlü ama nazik parmaklar omzunu okşarken söz verdi. Ryan'a devam etmesini söyleyen aynı ses. Diğer kardeşi Nash.

Nash konuşuyordu. Demek Nash iyiydi. Bu iyi bir şeydi. Nash'i seviyordu. O harika bir kardeşti.

Ama onun dokunuşu ona *acı* veriyordu. "D-dur..."

"Agnes!" Bir kükreme. Ve... bir çarpışma. Her iki sese de başını çevirmek istedi, ama şu anda acı içinde nefes almaya çalışıyordu.

"Ona iyi olduğumu söyle," diye Nash'e fısıldadı. Çünkü kükremenin Cass'e ait olduğunu biliyordu. Çarpmanın, onun motosikletinin kaldırırma çarpma sesi olmadığını umuyordu.

"Motosikletçi erkek arkadaşına yalan söylemeyeceğim," diye homurdandı kardeşi. "İyi *değilsin*. Omzun çıkmış, sol kolun kan içinde..."

Evet, bir parça derisinin yırtılmış olabileceğinden oldukça emindi. Nash'e yaralarını belgeleme işini bırakmıştı. Adam, CIA'nın ağına girmeden önce tıp fakültesinde iki yıl okumuştı, ama hala tıp doktoru gibi her şey hakkında teşhis koymayı seviyordu.

"Bacağının kanla ıslandığını görebiliyorum. Ayrıca, yüzde doksan eminim ki, ölü bir adamın üstündesin."

"İğrenç," diye fısıldadı. O da aynı şeyden yüzde doksan emin gibiydi.

"Diğer yaralarını da kontrol etmem gerekiyor. Hareket etme ve biraz daha ölü adamın üzerinde kal." Elleri kızın vücudunda kaydı, özellikle boynu ve omurgası yakınlarında çok dikkatliydi.

"Agnes." Cass onun yanına diz çöktü. "Bebeğim, iyi misin?"

"Ölü adamın üstünde." Bu iyi değildi.

"Bu pislik sana kim dokunuyor?" Cass, Nash'in ellerini itti.

"Ben onun

kardeşiyim." "Ne?"

"O... neredeyse doktor olacak," diye mırıldandı. "Sınavı bitirmesine izin verin.

Nash, muayene bitene kadar mutlu olmayacak."

"Haklısın, mutlu olmayacağım," diye onayladı Nash. Elleri tekrar kadına yöneldi.

Bear inledi.

"Oh, iyi." Kadın neşelendi. "Ölmemiş." "Onu öldüreceğim," diye yemin etti Cass.

Nash onu kaldırıp Bear'ın üstünden indirdi. Neyse ki. Sonunda. Onu biraz taşıdı ve *yolun kenarındaki* yere indirdi. Diğer sürücülerin onu ezmemesi için iyi bir şeydi. Onu hareket ettirdiğinde, yaklaşık on metre ötede fren yapmış diğer motosikletleri gördü. Javion onların yanında bekliyordu. "Minibüsü kovalamaları gerekmez mi?" diye mırıldandı.

Cass bileklerindeki koli bandını yırttı ve Nash de ayak bileklerini çözdü. "Javion, diğerlerini al ve minibüsü kovalayın!" Cass bandı atarken bağırdı. "Onu ben hallederim!"

Hızla uzaklaştılar. Bu iyi olmuştu, çünkü Agnes seyirci istemiyordu. Nash hâlâ onu muayene ediyordu ve Cass etrafında dolanıyordu. Cass'in koyu renkli gözleri çılgındı. Agnes onun korkusunu hissedebiliyordu. Sağ eli yükseldi; derisi sıyrılmış gibi hissetmediği el ve kol. "Sana gizlice yaklaştılar, değil mi?"

"Ne?" Cass elini yakaladı ve avucuna bir öpücük kondurdu. "Tatlım, sadece dinlenmeni istiyorum. Senin için ambulans çağırıyorum. Kardeşin seni taşıırken aradım. Hastaneye gideceksin ve sana yönelik tehditleri *ortadan* kaldıracağım."

Kız başını salladı. "Sadece... omzumu yerine oturtacak biri lazım." Ambulansa ihtiyacı yoktu.

Nash küfretti. "Agnes zor olacak."

Cass başını ona doğru çevirdi. Yavaşça. "Sen kimsin lan?"

Diğerleri gitmişti, bu yüzden özgürce konuşabilirlerdi. En azından şimdilik. Ama birinin Bear'ı kontrol etmesi gerekiyordu. "O benim kardeşim."

Cass, Nash'e baktı. İri, kahverengi tenli, simsiyah saçlı ve iki farklı renkteki gözleri vardı. Biri mavi, biri kahverengiydi. "İkiniz birbirinize hiç benzemiyorsunuz," dedi Cass sert bir sesle. "Dur tahmin edeyim... genetik mi? Diğer kardeşin bana söylediği gibi mi?"

"Hayır, aptal," Nash hiç duraksamadan cevap verdi. "Evlatlık. Sanki aileyi oluşturan tek şey kan bağıymış gibi."

Gülümsedi. "Seni özledim, Nash."

"*Burada* olmamalısın, Agnes. Gray'in seni Atlanta'da çalıştırması gerekiyordu! Bu pisliğin yanında olmamalısın

pislikle birlikte olmamalısın... Onun yaptıklarını biliyor musun? Onun ne olduğunu biliyor musun?"

Evet, kesinlikle. Cass'e zayıf bir gülümsemeyle döndü. "O benim."
"Kahretsin." Nash'ten.

Cass ona kaşlarını çattı. "Tatlım, az önce olanlardan sonra gülümsememelisin bence. O pislik seni kaçırdı. Minibüsten atladığında neredeyse ölüyordun. Neden böyle bir şey yaptın ki?"

Nash'i korumak için. Ama bunu söylemeden önce, daha fazla açıklama yapması gerekebilir. "Ryan..." Dudaklarını yalamak zorunda kaldı. Omzundaki zonklama onu delirtiyordu. "Ryan dövme dükkanındaydı."

Cass kaşlarını çatmaya devam etti. O ve Cass isimlerini paylaşmışlar mıydı? Nedense, bundan şüphe duyuyordu. Ryan pek konuşkan biri değildi. Ama Nash de konuşkan değildi. "Kardeşim Ryan. Benim kardeşi olduğumu işaret diliyle söyledi. Onu gördüm." Nefesini içine çekti. "Yalnız gelmediğini biliyordum. Ryan neredeyse, Nash de yakındır."

"Birinin onun aptal arkasını kollaması lazım," diye cevapladı Nash. "Onun ve senin, Agnes."

Onlar onu hep kollamışlardı. "Minibüsün arkasındaki motosikleti gördüğümde... sürücüyü gördüğümde... onun Nash olduğunu anladım." Vizörünü kaldırmadan önce bile onun Nash olduğundan şüphelenmişti. "Kimsenin kardeşime zarar vermesine izin veremezdim."

"Yani minibüsten uçarak mı çıktın?" Cass başını salladı. "Başka seçeneğim yoktu." Dudaklarını ıslattı.

Nash boğazını temizledi. "Bilgin olsun, omzun *kesinlikle* çıkmış." Bunun farkındaydı. "Yerine oturtur musun? Yapacak işlerim var." Cass başını salladı. "Hastaneye gitmen gerekiyor!"

Hayır. "Yedek kulübesine gitmek istemiyorum. Lütfen, beni yedek kulübesine gönderme." Nash'in parmaklarının omzunu kavradığını hissetti.

"Bu acıtacak," diye uyardı kardeşi. "Zaten acıdan daha fazla acıtmaz."

Bear yine inledi.

Onun hakkında... "Senin çağırdığın ambulansı kullanabilir, Cass." Ve aramalardan bahsetmişken... "Gray'i aramalıyız." Bakışları

Cass'e kaydı. "Sana gizlice yaklaştım," dedi tekrar. Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi.

"Ne yaklaştı?"

"Ben. Bana karşı hissettiklerin. Görebiliyorum. Sen beni seviyorsun... *ah!*" Nash, çıkık omzunu yerine oturtmak için ittiği için, Bear'ın içinden büyük bir acı çığlığı yükseldi. Kusma refleksi başladı.

Cass hemen Nash'i havaya fırlattı. "*Onu bir daha incitme!*"

Ona zarar vermemişti, tamam, ona zarar *vermişti*, ama omzunun yerine oturtulması gerekiyordu. Ağrı azalıyordu ve artık daha çok sönük bir zonklama gibiydi. Ayrıca, kolunu biraz hareket ettirebiliyordu, yani kazanmıştı.

Ama bu iyi haberi paylaşmadan Cass onu kollarının arasına aldı. Onu alıp koşmaya başladı ve Cass'in körü körüne koştuğundan emindi. "Cass... Ben iyiyim." Çoğunlukla. Belki birkaç dikiş atılması gerekirdi. Ama umarım gerekmezdi.

"*Hastane.*" Cass tek kelimeyle homurdandı.

"Cass, hedefimize çok yaklaştık." Şimdi duramazlardı. "Raz ve Bear beni tüm bunları yapan piçe götürüyorlardı. Beni kendi elleriyle öldürmek ve cesedimi senin bulman için bırakmak istiyordu." Çünkü o, açıkça sapık bir piçti.

Cass'in yüzü sertleşti. Ona bakarken gözleri karanlık bir ateş saçıyordu. Öfkesi yanıyordu ve bakışlarında cehennem vaat ediyordu.

"Ona istediğini verelim," dedi. "Bunu yapabiliriz.

Yapabiliriz."

"Seni kimseye vermeyeceğim. Sen benimsin, Agnes. *Benimsin*. Bugün seni korumakta başarısız oldum, ama bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım. Beni duyuyor musun? Sen önemlisin. Sen. Başka hiçbir şey umurumda değil. Gözümün önünde ölebilirdin. Minibüsten çıkıp kaldırırma çarptığında öldüğünü sandım." Sertçe, olumsuz bir şekilde başını salladı.

Teknik olarak kaldırırma çarpmadığını belirtmedi. Bear'ın iri vücuduna çarpmıştı. En azından *ilk başta* kaldırırma çarpmamıştı. Bear düşüşünü yumuşatmıştı, ama ondan sektiğinde kaldırırma çarpmıştı. O çarpma tamamen sol tarafına gelmişti.

"Uzaklara gideceksin," diye yemin etti. "Bu kabustan uzaklara. Gray'i telefona bağlayacağım. Sonra Gray seni buradan götürecekt. Güvende olacaksın. Bir daha asla bu tür bir tehditle karşılaşmayacaksın."

"Sevimli davranmayı bırak. Ben bir FBI ajanıyım. Her gün tehditlerle karşı karşıyayım.

Bu, kabul ettiğim işin bir parçası."

"Bir araç yaklaşıyor," dedi Nash, yanlarına gelerek. Silahını çekmişti. "Hızla geliyor. İşaretsiz bir SUV."

Kalbi göğsünde çarpıyordu.

"Kimse onu götüremez," diye homurdandı Cass. "Katılıyorum."

Cass onu yoldan uzaklaştırarak nazikçe yere yatırdı. İki adam onun yanında koruyucu pozisyon aldılar. Sadece yanında değil, önünde.

SUV daha hızlı ilerledi. Daha hızlı. Çığlık atarak durdu. Cass ve Nash'in ikisi de silahlıydı. O da silah kullanabilirdi.

Sağ kolu hala iyiydi. Şu anda sadece sol kolu zayıftı. Yerden kalkıp onlara iyi olduğunu gösterme zamanı gelmişti. Mide bulantısı geçip dünya dönmeyi bıraktığında hemen kalkacaktı. Nash ve Cass'e dönme hissinden henüz bahsetmemişti. Endişelenmelerine gerek yoktu.

Arabanın kapıları açıldı. Sertçe kapandı. "Geri çekilin!" Sert bir emirdi. Kimin emir verdiğini görmek için başını çevirdi. Cass ve Nash'in bacaklarının arasından ve etrafından bakmaya çalıştı.

Gözleri emri veren adama takıldı. *Evet, onun olduğunu düşünmüştü.*

FBI'daki patronu Gray Stone, SUV'nin sürücü tarafında duruyordu. Ortağı Malik ise yolcu tarafındaydı. İki adam da silahlarını çekmişti.

Neden bu kadar çok kişi silah doğrultmuştu? Hepsi aynı taraftaydı. "Zaman kaybediyoruz," diye nefes nefese söyledi. "Kötü adam benim teslim edilmemi *bekliyor...* yani..." Gözlerini kapattı ve yol kenarında bir an dinlenmek için durdu. Sadece bir an. "Biri beni teslim edebilir mi lütfen?"

"Cesedimi çiğnemedi olmaz," diye yemin etti Cass.

Gözleri kapalıyken, ona tekrar gülümsedi. Ya da en azından, ona doğru. Onun ona baktığını bile bilmiyordu. "Beni çok seviyorsun." *Youlovemesomuch* gibi çıkan bir mırıldanma.

"Evet, çok seviyorum."

Bu onun gerçek bir itirafı mıydı? Yoksa acıdan delirmiş ve bu sözleri hayal mi etmişti? Gülümsemesi kayboldu ve bir gözünü açarak ona baktı. "Bir daha söyle." Bu bir talep değildi. Bir yalvarıştı.

"Elbette seviyorum."

Bu, duymak istediği sözler değildi. Yutkundu. İki gözünü de açtı.

"Seni seviyorum." Cass ona doğrudan baktı.

Bu sözler, Cass'in sıkı sıkıya kapalı dişlerinin arasından çıkmış olsa da, öncekilerden çok daha iyiydi. O cevap veremedi, "Ve senin için ikizleri yok edeceğim" diye ekledi.

Cass derin bir nefes aldı. "Çok tatlı şeyler söylüyorsun." *"Ahem."*

O rahatsız edici boğaz temizleme sesini her yerde tanırdı. Gray, onların dikkatini çekmeye çalışıyordu. "Hemen buradan gitmesi gerek," diye Cass'e fısıldadı. "Çünkü ekibin geri dönecek ve bizi sokakta federallerle birlikte görmemeleri gerek." Neyse ki cadde kalabalık değildi. Daha çok, sadece onların bulunduğu eski bir köy yolu gibiydi.

"Sen bir federalsin, tatlım," diye hatırlattı Cass.

"Hayır. Ben seninim. Bunu herkes bilir." Gözleri tekrar kapandı. Sadece bir anlığına. Kendini toparlaması için yeterli bir süre. "Tıpkı senin benim olduğun gibi." Gözleri açıldı. *Artık zayıflık yok, Agnes. Bu işi bitirelim.* "Hadi bunu bitirelim."

O hiçbir şeyi bitirmek için harekete geçmedi. "Seni hastanede görmek istiyorum."

"Beni seviyorsun, bu yüzden beni kenara atmayacaksın. Şimdi değil." Bunu çok uzun zamandır istiyordu. Ve bu sadece çıkık bir omuzdu. Hayatında çok daha kötülerini yaşamıştı. "Bunu birlikte bitirelim mi?"

"Siktir." Omuzları çöktü.

Harika. "Bunu evet olarak kabul ediyorum..."

* * *

"O HASTANEDE OLMALI." Öfke ellerini titretmişti, bu yüzden Cass ellerini yumruk yaptı. "*Hastanede*. Bear'ın hain kıcı ambulansın arkasında, sen ise *benim kadını* arkaya koydun..."

"Bir minibüsün arkasına mı?" Agnes seslendi. Ve ona el salladı. Minibüsün arkasından. Bir saat önce uçtuğu minibüsün aynısından. "Zaman geçiyor, Cass. Hadi bu işi halledelim."

Acil tıp teknisyenleri tarafından bandajlanmıştı. Muayene edilmişti. Bir tür mucize eseri, en kötü yarası omzunun çıkmasıydı. Omzunu kardeşi Nash yerine oturtmuştu. Şimdi omzu askıdaydı, sol kolunda ve sol bacağında bandajlar vardı, ama iyiydi.

O iyiydi. Şimdiye kadar kendine en az yüz kez tekrarladığı bir şeydi bu.

Agnes'in iki erkek kardeşi vardı. Şimdiye kadar tanıştığı iki erkek kardeşi. Ryan ve Nash. *Tanrım, daha fazlası var mı?* Cass, daha fazlası olabileceğinden biraz korkuyordu. Değerli kız kardeşlerinin bir MC lideriyle birlikte olmasından kızan daha fazla erkek kardeşi.

Eski bir MC lideri olmak üzere olan. Çünkü oyun sona eriyordu. Sırlar ortaya çıkıyordu. Yürüdüğü ip kopmak üzereydi.

Ryan, dövme dükkanının otoparkındaydı. Nash arka plandaydı ve minibüs ayrıldığında peşinden koştu. Cass ve Ryan minibüsü yakalamak için koşarken, Nash onlara minibüsün konumuyla ilgili bilgiler veriyordu.

Nash şu anda Agnes'e kızgın bakıyordu çünkü o da bu yeni planı beğenmemişti. Ryan ise... minibüsü geri getirmişti. O ve Javion, diğer Night Strikers üyeleriyle birlikte minibüsle geri dönmüşlerdi ve büyük, siyah aracın arkasında, ödü kopmuş Raz bağlıydı.

Neyse ki Gray, hepsi gelmeden önce ortadan kaybolmuştu. Onunla birlikte olan FBI ajanı da öyle. Cass, ekibine FBI ajanlarının neden olay yerinde olduğunu açıklamak için uydurma bir hikaye anlatmak istemiyordu.

Ama Şimdi harekete geçme zamanıydı. Minibüsü hareket ettirme zamanıydı, çünkü evet, Bayne bir teslimat bekliyordu.

Kesinlikle bir teslimat alacaksın. Ama bu, Bayne'in beklediği teslimat olmayacak. Beni alacaksın, seni orospu çocuğu.

"Onu oraya *ben* koymadım," diye bağırdı Ryan. "O minibüse kendi kendine bindi. Ve haklı. Zaman geçiyor. Gidip bu piçi yakalayalım. Hemen."

MC'nin üyeleri kenar mahallelere dağılmıştı. Başka tehditler arıyorlardı ve Cass'in emirlerini yerine getirmeye hazırıldılar.

Ryan ve Nash'e güvenmiyorlardı. MC'yi bunun için suçlamıyordu. O da onlara tam olarak güvenmiyordu. *Ama Agnes'e güveniyorum.*

Javion elinde bir telefonla ona doğru koştı. "Hayaletimiz hala Bayne'i izliyor patron."

Ah, evet. O piç Hugo'yu öldürdüğünden beri Bayne'i takip eden motosikletçi. Cass, Bayne'in Arizona'ya, onu bekleyen büyük MC toplantısına doğru sürmeye devam edeceğini düşünmüştü. Ama belli ki Bayne'in başka planları vardı.

O toplantıya katılmamı asla istemiyor. Beni ortadan kaldırmaya alışıyor.

Cass büyük toplantıyı umursamıyordu. Hedefi Bayne'di. Ve *Winston Striker... Eğer o orospu çocuğu mezardan kaçmışsa... Ve kaçmış gibi görünüyordu.*

"Sürücümüz, Bayne'in bir kasaba ötedeki bir depoda saklandığını söylüyor." Javion adresi hızlıca söyledi. "Bu, Raz'ın bize verdiği hedefle uyuyor."

Adamdan zorla aldıkları hedef.

Bu adres Cass için hiçbir Şey ifade etmiyordu. Orasının bir delik deşik yer olduğundan emindi, ama muhtemelen Bayne'in güvenliğini sağladığı bir yerdi. Kameralar, alarmlar, Bayne'in çok sayıda haydutu. Cass'in motosikletiyle oraya gürültüyle girebileceği bir yer değildi. Kapılar ona sıcak bir karşılama için açılmayacaktı.

Harley'yle gidersen kapılar açılmayacaktı. Ama başka bir araçla gidersen... *örneğin beklenen siyah bir minibüsle*, o zaman kapılar açılacaktı. Avına doğruca gidebilirdi.

İşte mevcut plan buydu. Gerçi Agnes'in, kendisi yaklaşan şiddeti hallederken güvenli bir şekilde hastane yatağında olmasını tercih ederdi. Ve evet, şiddet olacaktı.

Onu benden almak mı istediniz? Ona zarar vermek mi?

"Cass?" Agnes'in endişeli sesi. "Neden birini öldürmeye hazırlanıyormuş gibi görünüyorsun?"

Çünkü öyle yapacaktı. Yavaşça yumruklarını açtı. "Javion, Raz'ı emniyete almanı istiyorum. Kaçmasına izin verme, anladın mı? Onu tut ve kimseyle iletişim kurmadığından emin ol." Bir duraklama. "Ama nefes almaya devam edebilir. Şimdilik. Yani onu öldürme... henüz." Er ya da geç, Raz'ı Gray'e teslim etmek zorunda kalacaktı.

Sonra daha iyi olurdu.

"Ne yapacaksın?" Javion bilmek istedi.

"Bir minibüs süreceğim." O ve Agnes bu son savaşa birlikte gideceklerdi.

"*Ben* sürerim," dedi Nash. Gözleri sana kilitlendiğinde biraz ürkütücüydü. Renginden dolayı değil, adamın bakışları buz gibi soğuktu. Cass onlarla tanıştığından beri ne Nash ne de Ryan en ufak bir korku belirtisi göstermişlerdi, diğer motorcular geri dönüp etraflarını sardıklarında bile.

Başka koşullar altında, onları sevebilirdi.

Onların onu seveceğini hiç sanmıyordu. Muhtemelen kız kardeşlerini becerdiği için onu dövmek istiyorlardı. *Ve en kısa zamanda onu tekrar becermek niyetindeydim.*

Tabii ona her zaman istediği şeyi verebilirse: intikam.

"Ben sürerim," dedi Nash tekrar. "Sen Agnes'le arkada kalabilirsin. Böylece onu gözetleyebilirsin. Ayrıca, minibüs durduğunda tanınmak istemezsin herhalde. Arkada olursan, hedefe daha yakın olabilmemiz için bize zaman kazandırır."

Evet, olurdu.

"Ayrıca," Nash henüz bitirmemişti, "yanında güvenilebileceğin birine ihtiyacın var."

"Ben neyim peki?" diye sordu Javion anında. "Düşman mı?"

Cass, Javion Nash'e saldırmaya başladığında elini kaldırdı ve parmaklarını Javion'un göğsüne koydu. "Sakin ol."

"O pislik az önce bana hakaret etti! Sakin ol da ne sakinliği!" "Raz'ı güvence altına almanı istiyorum."

Javion ona öfkeyle baktı. "Onu kaybettiğim için, değil mi? Beni şahsen sorumlu tutuyorsun." Kafasını minibüsün arkasına çevirdi. "Agnes, sana bunun olacağını söylemiştim!"

"Javion, dostum..."

Cass neden *arkadaş* kelimesini vurguladığını bilmiyordu, ama vurgulamıştı. Ayrıca, Javion ile ne zaman arkadaş olduklarını da bilmiyordu, ama neyse.

"Arkadaşım," diye tekrarladı, "Cass sana önemli bir görev emanet ediyor. Sana zorla bir şey yaptırmıyor. Bu bir kazanç."

Javion ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Ama Cass, adamın Raz'ın yanında kalmasına ihtiyaç duyuyordu. "Sana güveniyorum," dedi Javion'a.

Javion isteksizce başını salladı. Ama sonra çenesini kaldırdı. "Ben de senin hayatta kalacağına güveniyorum." Cass'e doğru eğildi. "Ne tür dolandırıcılıklar yaptığın umurumda değil. Sen benim arkadaşımsın. Canlı olarak geri dön." Sonra topuklarını döndü ve motosikletlerinde bekleyen diğer adamlara doğru yürüdü.

Javion hiçbir zaman MC'nin lideri olmak istememişti. Ama Cass, daha önce olduğu gibi, "*Ama bu işte çok iyi olacağını biliyorum*" diye düşündü.

Ryan minibüsün açık arka kapılarının yanında duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, Agnes'e bakıyordu. "Sana verdiğim bıçağı askıya taktın mı?"

"Evet."

"Peki ya biber gazı?"

"Evet."

"Silahın da var mı?"

"Var." Başını ona doğru eğdi. "Ve sonra, buraya nasıl geldiğinle ilgili bana cevaplar vereceksin."

"Oh, bunu sana şimdi söyleyebilirim. Her zamanki gibi geldim. Seni takip ettim. Gray'i kızdırdım. Bıraktığın cesetleri takip ettim." Başını eğdi. "Beni bu minibüste seninle birlikte istemiyor musun?"

Cass minibüsün arkasına atladı. "Onu ben alırım."

"Öyle mi?" Bu bir soru değildi.

"Evet." Kesin bir cevap. Cass kardeşine öfkeyle baktı. "Mürettebata senin için kefil oldum. Senin ve Nash'in için. Onlara daha önce yollarımızın kesiştiğini söyledim. Senin güvenilir olduğunu kanıtladığımı söyledim."

"Bize güvenebilirsin," diye onayladı Ryan.

"Güzel. Ama senden sadece bir şey yapmanı istiyorum. Aslında iki şey." Planlarını o anda uyduruyordu.

Ryan bekledi.

"Minibüsü takip et, ama görünme." İlk emir.

"Tamam."

Ryan'ın böyle cevap vereceğini tahmin etmişti. "İkincisi, bana ne olursa olsun, Agnes'in kurtulduğundan emin ol."

Sağ eli onun kolunda hafifçe titredi. "Sana hiçbir şey olmayacak. Sen ve ben kazanacağız."

"Senin iyimserliğin her zaman bir artıdır," dedi, ama Cass gözlerini Ryan'dan ayırmadan, diğer adamın yanıtını bekledi.

"Agnes'in uzaklaşmasını sağlayacağım," diye yemin etti Ryan.

Güzel. Cass'in omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı. Nash çoktan minibüsün önüne gitmişti. Cass motorun çalıştırıldığını duydu.

Ryan arka kapıyı çarptı. "Üzerinde yeterince silah var mı, Striker?"

Hazır ve nazırdan da öteydi. "Kız kardeşine bir söz verdim ve bu sözümü tutacağım."

"Ne sözüydü o?"

"Her zaman istediği intikamı alacak."

Ryan ikinci kapıyı çarpmadı. Bakışları Agnes'e kaydı. "O bir federal ajan. O adalet peşinde, intikam değil. Federal ajanlar, kanunları çiğneyen ve başkalarına zarar veren piçleri hapse atar. Federal ajanlar, onların sefil hayatlarının geri kalanını parmaklıklar arkasında geçirmelerini sağlar."

"Tamam. Anladım." Cass sağ yanağını içe çekti. "Agnes, kardeşin bir oyunbozan, ha?"

"*Federaller onları hapse atar,*" diye tekrarladı Ryan.

"Tabii. Tabii. İlk seferinde duydum. Şimdi, sakıncası yoksa, Agnes'i öldürüp

senin bulman için parçalanmış cesedini bırakacağını *düşünen* bir orospu çocuğuyla randevum var." *Onu hapse attırmamı mı sanıyorsun?*

Ryan tereddüt etti. Ama Nash minibüsü çalıştırmış ve yola çıkmaya hazırdı. Ryan ve Agnes'in de belirttiği gibi, zaman geçiyordu.

Ryan kapıyı çarparak kapattı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

AGNES minibüsün zemininde oturmuş, bacaklarını önüne uzatmıştı. Minibüsün arkasında koltuk yoktu. Sadece atılmış bir rulo koli bandı vardı. O koli bandını görmek bile içinde öfke uyandırdı. Bear yaralarından kurtulursa, Cass o piçin ölmeyi dilemesini sağlayacaktı.

"Raz'ın onu koruduğunu söyledi," dedi Agnes. Sırtı sol duvara dönüktü.

Cass onun yanına eğildi. Çok, çok dikkatli bir şekilde elini tuttu. Sağ elini. Onun eli, Cass'in elinden çok daha küçüktü. Çok daha narindi.

Bu narin el, hareket halindeki bir kamyonetin arka kapısına uzanıp tutmaya çalışırken koli bandıyla bağlanmıştı. Elini dudaklarına götürdü. Parmak eklemlerini nazikçe öptü.

"Raz'ı sorguluyordun," diye ısrar etti kız. "Ben sağlık görevlileri tarafından muayene edilirken."

Onu sorguluyordun. Adamın kaburgalarına yumruk atıyordun. Evet, ikisini de yapmıştı.

"Ne öğrendin?" Agnes bilmek istedi.

"Bayne yılan dövmesini yaptırmaya geldiğinde Bear'ın da onunla birlikte olduğunu öğrendim. Çünkü Bear onun yardımcısıydı."

Kız ıslık çaldı. "Bu ilginç bir bilgi. Ve sen, şey, bu ilginç bilgiyi daha önce bilmiyor muydun?"

"Sekiz yıl önceydi. Ve hayır, farkında değildim. MC'ler kurnaz heriflerdir. Sadakatleri derinlere gömülüdür. Ve sekiz yıl önce..." Nefes verdi. "O zamanlar, öfke ve nefretle doluydu, intikam alma ihtiyacımın ötesini göremiyordum. O günlerde amcamı avlıyordum. Babamı gömmüştüm ve..." Durdu. Önemli olana odaklandı. *Ona*. "Sekiz yıl önce..."

"O sıralarda saldırıya uğradım."

"Keşke geri dönebilsem." Bu sözler gerçeği yansıtıyordu. Yaptığı hiçbir şeyden pişman olmamaya çalışmıştı. Geçmişe bakmamaya çalışmıştı, çünkü bunun ne faydası vardı ki? Ama... "Geri dönebilsem, diğerlerini siktir ederdim. Her şeyi siktir ederdim. Doğruca sana gelirdim. Seni Teksas, Austin'de bulurdum ve kimsenin sana zarar vermediğinden emin olurdu. Her şeyi ortadan kaldırırdım ve sen bu hayatı yaşamazdın." Omuzu çıkmış, kolu ve bacağı derisi yırtılmış halde berbat bir minibüsün arkasında olmazdı. Yutkundu. "Güvende olurdun. Bir yerlerde resim yapardın." Kahretsin, dövme dükkanında yaptığı hızlı eskizi görmüştü. Parmakları kağıt üzerinde uçuyordu ve yetenekli olduğu belliydi. Yılan kağıttan fırlamış gibiydi. "Sen bir sanatçı olurdun. Üç ay boyunca fahişe gibi davranmana gerek kalmazdı, sadist bir pislik tarafından uyuşturulmazdın," dedi, FBI'da geçirdiği zamanla ilgili anlattığı hikayeleri hatırlayarak. "Hapishaneye girip, seni... isteyen sapık gardiyanlarla birlikte kilitli kalmazdın."

"Cass." Sadece bu. Onun adı. Yumuşak. Boğuk.

Elini bir kez daha öptü ve başını ona doğru çevirerek onun inanılmaz gözlerine bakabildi. Ruhunun derinliklerine bakan gözlere.

Kız başını salladı. "Geri dönüp sihirli değneğini sallayarak, şimdiye kadar hissettiğim tüm acıları ortadan kaldıracabileceğini mi sanıyorsun?"

Eğer yapabilseydi, kesinlikle yapardı. "Omzun çıkık ve giysilerin kanla lekelenmiş halde boktan bir minibüsün arkasında olmamalısın." Sert bir sesle. "Adamlarımdan biri hain bir piç olduğu için minibüsten atlayıp neredeyse kendini öldürmen gerekmemeliydi." Başından beri İkiizlere sızdığını düşünmüştü. Hepsini alt etmek için hedefine ulaştığını düşünmüştü. Ama şimdi gerçeği gördü.

Sızılan benim grubumdu. İnsanlar beni izliyordu. Hedef bendim. Yıllar boyunca ona birçok saldırı olmuştu. Bu işin doğası böyleydi. Ama o hayatta kalmıştı. Başarılı olmuştu. Daha güçlü geri dönmüştü.

Geriye dönüp baktığında, bu saldırıların kaç tanesinin içeriden yapılan işler olduğunu merak etti. *Levi ve Bear.* İç çemberindeki

alışan iki kişi. Onu parçalamak için çalışıyorlardı.

Evet, guven sorunları olması şaşırtıcı mıydı?

Kesin olarak bildiği bir şey vardı: O, onun dünyasına ait değildi. "Her şeyi değiştirirdim," dedi tam bir inançla, "ve sana sevdiğin çocuğu geri verirdim."

"Sevdiğim adama bakıyorum."

O yumuşak sözleri söylediğinde kalbi sızladı. "Beni sevmemelisin."

"Neden? Çok büyük ve kötü olduğuın için mi? Bunu, senin dünyanın en kötü kahvesini yaptığını görmemiş birine söyle."

Kaşlarını attı.

Minibüsün önünden ışık sızlıyordu ve Agnes ona "Kim olduğuıı değiştirmek istemiyorum. Ya da yaptıklarıımı. En sevdiğim film hangisi bilmek ister misin?" demeden önce dudaklarının aşağu doğu kıvrıldığını gördü.

"Evet." Onunla ilgili her şeyi bilmek istiyordu, ama bunu başaramayacağından çok korkuyordu. Zamanları azalıyordu.

"En sevdiğim film *It's A Wonderful Life*. Eminim sen de izlemişsindir, herkes izlemiştir."

Annesiyle, Gray'le birlikte eski siyah beyaz filmi izlediğini hatırladı... "Annem, ocukken kız kardeşi ile birlikte buzla kaplı bir gle düştüklerinde işitme yetisini kaybetmişti." Annesini buz gibi sudan çıkarmak çok uzun sürmüştü. Enfeksiyon kapmış, haftalarca hastanede yatmış ve... "O filmi izler, ağlar ve kötü şeylerin bile bir nedeni olabileceğini işaretlerdi."

"Keşke annenle tanışabilseydim." O da öyle düşünüyordu. *Seni çok severdi.*

Dudakları titredi. "Max'i zlyorum. O, varlığıyla dünyayı aydınlatan iyi bir insandı."

Ben asla iyi biri olamayacağım. Asla dünyayı aydınlatan biri olamayacağım. Karanlıkta çok rahattı. Çoğu gün Cass, karanlığın kendisi olduğuıı hissediyordu.

"Onu her zaman özleyeceğim, tıpkı eskiden olduğuım kız özleyeceğim gibi. Ama şu anki halimi değiştirmezdin. Çünkü bu kadın? şu anda muhtemelen berbat görünen kadın mı?"

"ok güzelsin," diye onu teselli etti.

Kadın zayıf bir kahkaha attı. "Yalancı olma."

"Çok güzelsin," diye tekrarladı. "Sen benim gözümde her zaman ben. güzelsin."
"

"Ve sen kendine kötü adam diyorsun."

Sanki kötü adamlar güzelliği
göremezmiş gibi?

Vücudunu minibüsün yan tarafına doğru biraz kaydırıldı. "Eğer ben

fahişe kılığına girmiş olmasaydım, daha fazla kadın ölmüş olacaktı. O hapishaneye girmemiş olsaydım, daha fazla kadın incinmiş, işkence görmüş olacaktı. Ben bunu engelledim. Bir fark yarattım." Titreyen dudaklarıyla ona yarım bir gülümseme gönderdi. *"Hayat Güzeldir.* Hepimiz küçük değişiklikler yaparız. Her zaman bunun farkında olmasak da, hepimiz başkalarına yardım ederiz. Başkalarını *değiştiririz."*

O, onu değiştirmişti. Çok kısa bir sürede, onu çok değiştirmişti.

"Bayne'i durduracağız," dedi ona. "Ve o bir daha asla o iğrenç oyununu oynamayacak. Geceleri insanları avlamayacak. Onları öldürmeyecek. Aileleri yas tutmaya terk etmeyecek." Yumuşak bir nefes verdi. "İkimiz de Gray'in bizi takip ettiğini biliyoruz."

Elbette, bunu anlıyordu. Gray'in bir ekip hazırlayacağını anlıyordu. Her şeyi anlıyordu.

"O ve Ryan birlikte görev yaptılar," diye açıkladı. Minibüs yine sarsıldı.

"Onlar birbirlerine çok yakınlar," diye ekledi, başını onun başına yaklaştırarak. "Ryan'ın Gray'e mesajlar gönderip, beni takip etmeye başladığından beri onunla iletişim halinde olduğunu hayatım üzerine bahse girerim. Ryan muhtemelen Atlanta'daki çatışma sahnesinde ne yaptığımı fark etti ya da Grove Motel'de cesedi bıraktığımızda her şeyi anladı. Ryan çok iyi bir takipçidir."

O, kızın iki kardeşinin de çok sert adamlar olduğunu düşünüyordu.

"Eminim ki..." Alt dudağını ıslattı. "Eminim ki Levi ile birlikte olay yerindeydi. Gölgelerden izliyordu. Kurşunlar uçuşmaya başladığında, hemen Gray'e ulaşmış olmalı. Sanırım Gray bu yüzden buraya bu kadar çabuk gelip Bear ile birlikte bizi yakaladı. Ryan onunla iletişim halindeydi. Bu ikisi muhtemelen başından beri birlikte komplo kuruyorlardı. Ryan'ın, Gray'in ikizler konusunda bana karşı çekingen davranmasının nedenlerinden biri olduğunu düşünüyorum."

Cass, Gray ile iletişime geçme şansı bulamamıştı. Agnes'e çok odaklanmıştı. *Ama Gray'in bizi başka gözlerle izlediğine hiç şaşırmadım.* Gray böyle çalıyordu. Her ihtimale karşı hazırlıklı olurdu.

"Bugün kimseyi öldürmemize gerek yok," diye fısıldadı. Sesi başından beri alçaktı. Kardeşi ön tarafta araba sürerken konuşmalarının ne kadarını duymuş olabileceğini merak etti. "Kötü adamları hapse atabiliriz. Sen ve ben buradan uzaklaşabiliriz."

Seni öldürmek isteyen biri öylece çekip gidebilir mi sence?

"Belki de senin hayatına girmemem gereken kişi bendim," dedi kız, adam sessiz kalırken sesi biraz hüzünlüydü. "Belki de o bara hiç girmemeliydim."

Boş ver. O öne doğru eğildi. Dudakları hafifçe onun dudaklarına değdi. "Keşke hayatıma daha erken girseydin. Çok daha erken." Bir öpücük daha. Uzun süren bir öpücük.

Sonra başını kaldırdı.

Bir gözyaşı damlası kızın yanağından süzüldü.

"Agnes?" Dehşete kapılan adam, o gözyaşını yakaladı. "Acı çekiyorsun. Hastaneye gitmelisin. İlaç almalısın, kapsamlı bir muayeneye girmen gerekiyor!"

Kız başını salladı. "Sana ihtiyacım var. Bu bittiğinde benimle kalmana ihtiyacım var. Birlikte harika bir hayat yaşayabilir miyiz diye görmek istiyorum. Çünkü gerçekten, içtenlikle öyle olabileceğimizi düşünüyorum. Eğer bir şansımız olsaydı."

"Bir federal ajan ve bir suçlu mu?"

"İkimiz de senin bundan daha fazlası olduğunu biliyoruz."

Ve ikisi de yeni bir hayatın kolay olmayacağını biliyordu. "Tehlike peşimden gelecek." Nereye giderse gitsin, her zaman tetikte olması gerekecekti.

"Umurumda değil."

O, onu baştan çıkarıyordu. Daha fazlasının mümkün olabileceğini düşündürüyordu. "Aynı kişi olamam, bunu biliyorsun. Her şeyi değiştirmek zorunda kalacağım."

"Görünüş. Görünüş her zaman değişebilir." Eli göğsüne doğru kaydı. "Burada olan şey aynı kalır. Bu aynı kalacak mı?"

Onu her zaman sevecek mi diye mi soruyordu? Çünkü cevap evet olacaktı. Onu sevmediği bir hayat ya da dünya yoktu.

Ama minibüs yavaşlıyordu. Dönüyordu.

"Neredeyse vardık," diye seslendi Nash.

"Bir şansımız olabilir." Agnes, Cass'ten gözlerini ayırmadı. "Sadece bu riski almak istediğini söyle."

"Seninle her riski göze alırım." Tamamdır.

"Hazırlanın millet," diye bağırdı Nash. "Çünkü şimdiden kenar mahallede gardiyanları görüyorum. Motosikletli adamlar. Deponun etrafındaki çitlerde dikenli tel. Ama minibüsü tanıdılar ve bana ilerlemem için işaret ediyorlar. Ne şanslı günümüz."

"Bu sadece kötü güvenlik." Agnes burnunu çekti. "En azından durup sürücünün yüzüne *bakmalılar*."

"Evet, onların kötü kararlarını sorgulamayalım," dedi Cass. "Bu sadece bizi öldürmeye yaklaştırır."

Endişe yüzünde beliriverdi. "Raz ile konuştun."

Konuştum, tehdit ettim, incittim...

"Amcan hakkında başka bilgi verdi mi? Öldü mü? Yoksa oraya gidip geçmişinden gerçek bir hayaletle karşılaşacak mısın?"

"Winston Striker hakkında pek bir şey söylemedi." Raz, amcası hakkında fazla bilgi vermemişti, ama Cass depoda onu bekleyen her şeye ve herkese hazırды. "Hayaletlerden korkmuyorum."

"Ben de."

Minibüs yavaşça ilerledi. Cass dudaklarına bir kez daha öpücük kondurdu.

dud

akla Silahını askısının kıvrımına yerleştirdi.

rına Cass kendi silahını hazırladı. Minibüs ilerledi.

bir

öpü

cük

dah

a

kon

dur

du.

Yavaşça.

Döndü.

Bir kapının gıcırdamasını duydu — garaj kapısı mı?

"Deponun yan girişinden geçiyoruz," diye bilgilendirdi Nash. "Bir sürü düşmanca yüz var. İçeri girdiğimizde, onlar

nce ateş edebilirler."

"Hayır." Cass, silahının hafif ağırlığının farkındaydı. "Biz ateş edeceğiz." Minibüs durdu.

Sessizlik.

"Seni seviyorum," dedi Agnes.

Senin için öldürmeye hazırım.

Minibüsün arka kapılarından biri açıldı.

Gr bir ses duyuldu: "O kaltağı görmek istiyorum!" Bayne Hendrix'in sesiydi. "Onu parçalara ayırıp cesedini Cass'in bulması için bırakmadan önce yalvaracak mı bakalım..." Kafasını minibüsün arkasına sokarken glmseyan yüzü göründü.

Ama alnına doğrultulmuş silahı görünce gülümsemesi dondu.

"Merhaba Bayne," dedi Cass. "Uzun zaman oldu. Ayrıca... *Benim kadınıma orospu dediğin ve onu kaçırdığın için özür dilemen gerekecek.*"

Yirmi Dördüncü Bölüm

BAYNE HENDRIX sağ elinde bir bıçak tuttu. Cass'e bakakaldı. Bayne, yıpranmış ceketinin içinde omuzlarını kaldırdı ve geri çekilmeye çalıştı.

Cass ileri atıldı. Bayne'i boynundan yakaladı ve silahı Bayne'in alnına dayayarak onu kendine doğru çekti. "Kaçamazsın. Hanımımı kaçırmamasını emrettin. *Onu parçalamaya* hazırdın." Cass minibüste kaldı, Bayne'in vücudu ise minibüsün içine yarı yarıya girmişti.

Bayne'in arkasından bağırışlar duyuldu. Adamları ona yardım etmeye mi geliyordu?

Agnes öne doğru koştu. Minibüste manevra yapabilecek çok fazla yer yoktu, bu yüzden koştu. "Adamlarınız geri çekilsin!" diye bağırdı. "Geri çekilin!" Agnes onlara emretti. "Yoksa onun beynini burada ve şimdi patlatırız!" Bunun yeterince etkileyici olduğunu düşündü.

Ayrıca bu sözlerin boş bir tehdit olmadığını da düşünüyordu. Cass, tetik parmağıyla çok hevesli görünüyordu.

Ve onun sert sözlerine karşılık olarak...

Kahkaha.

D e p oda yankılanıyor gibi görünen soğuk, alaycı bir kahkaha.

Cass küfretti. Alçak sesle ve acımasızca. Ondan daha önce de oldukça yaratıcı küfürler duymuştu, ama bu küfürler bambaşka bir boyuta taşıyordu...

"Siktiğimin hayalet orospu çocuğu, siktiğimin boğazına omurgası saplanarak toprağa gömülecek olan..."

Peki, tamam o zaman.

Yüksek bir ses, "Herkes dışarı!" diye bağırdı.

Agnes, bu gürültülü sesin o lanet olası hayalet piç kurusuna ait olduğunu düşündü. Cass'in amcası mı?

Adamlar o gürleyen sese itaat etmek için aceleyle koşarken ayak sesleri yankılandı.

Cass silahını Bayne'in alnına dayamaya devam etti. "Talimatlarımı yerine getirmen gerekiyor," diye emretti Cass. "Elindeki bıçağı bırakman gerekiyor. Hemen şimdi."

Bayne'in ona kullanmak istediğini bildiği bir bıçak. Bıçağı düşürdü. Bıçak yere çarparak ses çıkardı.

"Aferin," dedi Cass. "Şimdi ceketinin kollarını sıva, olur mu? Yavaşça ve nazikçe."

Bayne deri ceketinin sol kolunu sıvadı. Dövmeler.

Bıçaklar. Bir kafatası. Dikenler.

Bayne'in gözleri, Cass'in yanına yaklaşan Agnes'e kaydı. Parmakları, hala kolundaki askıda sakladığı silahın etrafındaydı. "Yaralanmışsın galiba, güzel bayan," diye mırıldandı.

"Halledemeyeceğim bir şey değil."

Ona göz kırptı. "Bunu göreceğiz."

Nefesi hızlandı. "Sağ kolunun kolunu sıva." "Neden? Senin dünyanı paramparça eden canavarın olduğumun kesin kanıtını mı istiyorsun?" diye sordu Bayne.

Evet.

Ama...

Ayak sesleri. Yavaş. Ve... bir tıkırtı. Yavaş, sürünerek adımlar ve sonra bir tıkırtı...

Minibüsün arkasındaki ikinci kapı açıldı.

Bir adam orada duruyordu, bir elinde siyah bir baston tutuyordu. Uzun boyluydu, ama omuzları biraz öne doğru eğikti. Sert bir yüzü vardı. Yakışıklı ama acımasızca soğuktu. Yüzü, Cass'in yüzünün yaşlı bir versiyonuna çok benziyordu.

Adamın koyu saçlarında gri çizgiler vardı. Gözlerinin köşelerinden çizgiler uzanıyordu. Yüzünde soğuk, sert bir öfke vardı. "O canavar benim, tatlım," dedi adam. "O gece saldırı emrini veren bendim. Bayne benim oyunumu oynamak istedi. Diğer ortağım ortadan kaldırıldıktan sonra bunu yapmak zorundaydı."

Cass nefesini tuttu. "Sen ölmüş olman gerekirdi."

"Evet, bir süre öyle hissettim. Senin yaptığın o pislikten sonra yeniden *yürümeyi* öğrenmek zorunda kaldım. Bir adamı sırtından vurmak... bu gerçekten korkakça bir hareket."

"Sen uzaklaşıyordun. O uçurumun kenarından aşağı atlayacaktın. *Ölmüş olman gerekirdi.*"

Adam, *Winston Striker*, gülümsedi. "Ama yine de buradayız." Bir eliyle bastonunun kenarını kavradı. Diğer eliyle ceketinin içine uzanıp bir silah çıkardı. Silahı doğrudan Agnes'e doğrulttu. "Sürücü senin adamlarından biri, değil mi? Onu güvenlik kamerasında gördüğümde, benim yetenekli dövme sanatçım gibi görünmediğini anladım."

"*Doğru tahmin ettin,*" diye homurdandı Nash. Artık sürücü koltuğunda değildi. Yaklaşık iki metre uzakta duruyordu ve silahını Winston'a doğrultmuştu. "Silahı indir," diye emretti Nash. "Kız kardeşimi öldürmeyeceksin."

"Tabii ki öyleyim. Yıllardır onu öldürmek istiyordum. Bayne o gece Teksas'ta onu ortadan kaldırmalıydı. Ben kızıl saçlıyı öldürmüştüm, sıra ondaydı. Oyuna girmek istiyordu, Cass kendi babasını öldürdükten sonra kardeşimin yerini almak istiyordu."

Dur, dur, *dur*. Cass'in babasının cinayetlere karıştığını mı söylüyordu? Ve Bayne, Agnes'in peşine düşmüştü çünkü Winston, Bayne onu hedef almadan önce zaten bir kızıl saçlıyı öldürmüştü? Agnes, Cass'e endişeli bir bakış attı. Yüzünde görünen tek duygu öfkeydi. Alev alev yanan öfke.

"Kaç kez söylemem gerekiyor..." Bayne boğuk bir sesle konuştu.

"Öleceğini sanıyordum
onun öleceğini düşünmüştüm?"

"Oyun, senin ne olacağını düşündüğünle ilgili değil," diye karşılık verdi Winston. "İşin halledilmesiyle ilgili."

Ne hasta, sapkın bir piç. "Cidden bunun senin için sadece bir oyun olduğunu mu söylüyorsun? Farklı insanları seçtin, sonra onlara uygun eşleri buldun..."

"Onlara ikiz denir, FBI Ajanı Quinn. Kurbanlarımızın mükemmel eşleşmeleri gerekiyordu. Temaya uymaları gerekiyordu, bilirsin." Winston'ın dudakları inceldi.

"Senin teman. Tabii. Aptal iki başlı kobra." Bayne ona sağ kolunu göstermedi. Henüz. Kalbi göğsünde çarpıyordu. "*Kolunu kaldır!*"

Bayne sağ kolunu sıvadı.

Ve oradaydı. Tam oradaydı. Yıllardır kabuslarını süsleyen dövme. Tamamen aynı iz. Tamamen aynı tasarım. O acımasız gecede onu yakalamak için gelen ve her şeyi mahveden kıvrımlı yılan.

"Erkek arkadaşın düşündüğünden çok daha hızlı kan kaybından öldü," dedi Bayne hiç pişmanlık duymadan. "O sadece bonus puandı, anladın mı? Asıl hedef sendin. Kızıl saçlı bir kız. O gece herhangi bir kızıl saçlı kız işimi görürdü. Ama sonra seni gördüm. Mavi gözlü bir kızıl saçlı kız. Nadir bir kombinasyon. Dört yapraklı yonca bulmak gibi bir şey."

Siktir git sen ve dört yapraklı yoncın. "İnsanları sadece görüşlerine göre mi seçtin? Saç renklerine? Gözlerine? Onların..."

"Hayır, FBI Ajanı Quinn," Winston araya girdi. "İnsanları görüşleri yüzünden öldürdük. Buna hedef belirlemek denir. Görevini başarıyla tamamlamak."

"Bende başarılı olamadınız." Cass'in ürkütücü bir şekilde sessizleşmesi onu endişelendirmişti. Sessizdi, ama etraflarındaki havada öfkesinin yoğunlaştığını hissedebiliyordu.

"Başarmak üzereyim," diye söz verdi Bayne. "Bu çok uzun zaman aldı."

"Neden?" Agnes sertçe sordu. "Neden bu kadar uzun sürdü? Neden daha önce gelmedin? Beni öldürmek istiyorsan, ben hep oradaydım." O piçin gelmesini istiyordu, böylece onu yok edebilirdi. Askerine sakladığı silahı parmaklarıyla sıkıca kavradı.

Bayne güldü. "Öldürmem gereken tek kişi sen değildin. Sıranı beklemek zorundaydın."

İğrenç piç...

"Ve o emirleri uygulamak zorundaydı," diye tersledi Winston. "Bayne, ben zamanı geldi dediğimde öldürür. Yetkili olan o değil, benim."

Bayne'in çenesi gerildi. "Sen yoktun," diye Winston'a mırıldandı. "Artık yok değilim. Ve sorumlu sen değilsin. Benim. Cinayetleri yöneten benim. İpleri elinde tutan benim," Winston'ın sesi hepsine gürledi. "Benim..."

"FBI mikrofonuna yakalanan tam bir itirafta bulundun, çünkü sen bir aptalsın," diye araya girdi Nash. "Evet,

bunun için çok teşekkürler. Şimdi, kız kardeşim sana resmi olarak tutuklandığını söyleyecektir."

FBI mikrofonu. Bir an için tam bir sessizlik oldu. O mikrofon takmıyordu. Cass'in de takmadığını biliyordu. Ama... Nash'e bırakın.

O, Ryan ve Gray... her zaman entrika çeviriyorlar.

"Gerçekten üç pisliğin beni bir minibüsle yakalayabileceğini mi sanıyorsun?" Winston güldü. "Adamlarım çok uzağa gitmediler..."

"Adamlarım," diye homurdandı Bayne.

"Burada gözcülerin var." Winston'ın gözleri parladı. "Hepsini silahla hedef almışlar. Silahında dürbün kullanabilen tek kişi Bayne değil. Gerçi, atışın berbattı Bayne."

"Levi'yi vurdum. Hedefim oydu. Cass'in yaşaması gerektiğini söylemiştin." Bayne öfkeyle nefesini verdi. "Ve en sevdiğim silahımı geride bırakmak zorunda kaldım. Beni kovalayan pislikler varken, motosikletimde öyle bir tüfeği taşımak kolay mı sanıyorsun?"

"Hugo'yu öldürdün," diye suçladı Cass, sonunda sessizliğini bozdu. "O beni öldürmeye çalışıyordu." Hızlı bir cevap.

Agnes'in sırtından ter damladı. O ve Cass hala minibüsteydiler, Bayne ve Winston ise açık arka kapıların önünde duruyorlardı. O ve Cass oldukça iyi korunuyorlardı. Ama Nash açıkta kalmıştı.

O çok kolay bir hedef.

"Annen bana biraz işaret dili öğretti, Cass," dedi Winston aniden. "Aslında onu oldukça sevmiştim. Sanırım onu... çok fazla sevmiştim. Babanın ona gitmesini söylemesinin sebebi buydu."

Bir dakika, Cass'in babası annesine gitmesini mi söylemişti?

"Çünkü istediğimi alacağımı biliyordu. Er ya da geç, her zaman alırım." Winston'ın dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Bakalım doğru hatırlıyor muyum..." Bastonunu bıraktı. Baston yere düştü. Elini hızla "A" harfi şeklinde hareket ettirdi, ama hemen ardından elini indirdi.

Anlamayan bir ifadeyle gözlerini kırptı. Düşen harfe benzeyen tek işaret, iki elle yapılan bir hareketti ve anlamı...

Bu, *şimdi* demekti. Oh, hayır. "Nash!" Kardeşi korunmaya ihtiyaç duyuyordu!

Silah sesleri patladı. Hızlı, aralıksız kurşunlar uçuşuyordu. Minibüsün yan tarafına doğru sürerken, çılgınca ateş ediyorlardı.

Cass, gördüğü tehdide ateş etmek için silahını çevirirken bile bağırdı — gölgelerden çıkan adamlar. Cass silahını ateşledi. Bir kez. İki kez. Üç kez.

Cass'in silahı artık ona doğrultulmadığından, Bayne öne atladı ve minibüse girdi.

"Dur!" Agnes bağırdı. "Kıpırdama!"

Durmadı. Beline bağlanmış ikinci bıçağını çıkardı. "Seni bitireceğim." Ağzından tükürükler sıçradı.

Cass... Bir kurşun Cass'i vurdu ve onu geriye savurdu. Ama bir anda, silahını tekrar kaldırdı ve Bayne'e nişan aldı.

Gereksizdi. Agnes bu işi halletmişti. Bayne'in bıçağı ona doğru geldiğinde, Agnes ateş etti. Askısından geçerek. Tam göğsüne isabet etti.

Bayne minibüsten dışarı düştü.

"Sanırım seni bitiriyorum," dedi.

Kaos çıktı.

Kırılan cam ve çarpan kapı sesleri giderek yükseldi. Havada "FBI!" diye bağırırlar yankılandı. Kurşun geçirmez yelekli erkekler ve kadınlar depoda koşturuyorlardı. Daha fazla silah sesi. Koşan birçok motosikletçi.

Cesetler yere düştü.

Ve...

"O orospu çocuğu kaçamayacak!" Cass minibüsün arkasından atladı.

"Cass!"

O ileriye doğru atılıyordu. Çılgınlığın içinden geçmeye çalışıyordu. O da minibüsten atladı, ama hemen Bayne'in yanına çömeldi. Bayne'in vücudunun altında çok büyük bir kan gölü vardı. Onu tam kalbinden vurmuştu. Neredeyse sıfır mesafeden bunu yapmamak zordu.

Gözleri açıktı. Ona bakıyordu.

Tıpkı Max'in gözlerinin açık ve ona bakıyor olması gibi. Ama Max'in durumunda, onun son gördüğü şeyin kendisi olması bir parçası için mutluluk vericiydi.

Ona gülümsemeye çalışmıştı. Hatta o son anlarda "Seni seviyorum" demeye çalışmıştı.

Bayne'e de gülümsedi. "Gittiğin yerde iyi eğlenceler."

"Agnes!" Nash'in çığılıı.

Hâlâ çömelmiş haldeyken Bayne'den uzaklaştı. Nash sol arka lastiğın yanındaydı. Kardeşı *kanıyordu*. "Saklan!" diye bağırdı ona.

O da bunu yapıyordu. Ayrıca kardeşine yardım edecekti. Ona doğru koştu ve hemen elini kardeşinin yanındaki kanayan yaraya bastırdı.

"Ben iyiyim." Ama Nash acı içinde inledi.

"Vücudunda kurşun var. *İyi* değilsin." Çok fazla FBI ajanı vardı. Malik'i gördü. "Bütün bu zaman boyunca arkamdan Gray ile işbirliği mi yapıyordun?" diye Nash'i suçladı.

"Senin arkanı kolluyordum, evet, kardeşler bunu yapar."

Öyleydi. Tıpkı bir kız kardeşin erkek kardeşini korumakla yükümlü olması gibi. Siyah deri yelek giyen ve burnunda piercingleri olan bir adam

siyah deri yelek giyen ve burnunda piercing olan bir adam silahını kaldırarak onlara doğru koştu. Nash'i hedef alıyordu.

Ateş etti. Nash de ateş etti.

Suçlu dizlerinin üzerine çöktü.

"FBI!" diye bağırdı Agnes. "Silahları indirin! Silahları *indirin!*"

Kötü adamlar dinlemiyordu. *FBI'nın bağırışları çoktu*. Suçlular sayıca azdı. Federaller kontrolü ele geçiriyordu ve şimdi deponun etrafına tam olarak bakabildiği için bunun nedenini anladı. Bu sadece onunla ve uzun zaman önce ona zarar veren adamla ilgili değildi. *Uyuşturucu. Silahlar. Çok fazla lüks araba*. Agnes, deponun çalınan mallarla dolu olduğuna bahse girerdi.

Ama gözleri etrafta dolaşırken, özellikle bir kişiyi arıyordu.

"Cass sağdaki kapıdan çıktı," dedi Nash. "Liderin peşine düştü."

Amcasının peşine düşmüştü. Geçmişinden gelen gerçek hayalet.

Ryan ortaya çıktı ve Nash'in yanına diz çöktü. "Lanet olsun Nash, kendine ne yaptın?"

"Kendime mi?" Nash boğuk bir sesle konuştu. "Dalga geçiyorsun. *Kendimi vurduğumu mu* sanıyorsun?"

Nash iyi olacaktı. Ryan oradaydı. "Onu koru," diye emretti.

"*Korunmaya* ihtiyacım yok," diye cevapladı Nash boğuk bir sesle.

Onu görmezden geldi. Dikkatini sağdaki kapıya verdi. "Agnes..."

Ryan'dan bir uyarı geldi. "Sen bir FBI ajansın. İşini yap."

"

"Öyleyim." Onun işi Cass'i korumaktı. "İkinizi de seviyorum."

Sonra savaşçılar ve federallerin arasından sıyrılıp bekleyen kapıya doğru koştu. Cass, onsuz kabusuyla yüzleşemezdi.

Onlar bir takımdı. Ortaktı. Ve ortakların her zaman senin arkanı kollardı.

Yirmi Beşinci Bölüm

"Kıpırdama!" diye bağırdı Cass.

Önündeki adam, az önce baston kullanan biri için çok hızlı koşan adam, birkaç adım ötede durdu. Winston bir kapıyı tekmeleyip açıp giderek kararan karanlığa girmeden önce, ikisi de dar bir koridordan koşmuşlardı. Gökyüzü hâlâ soluk bir altın rengiyle doluydu ve Cass'e amcasını görebilecek kadar ışık sağlıyordu.

Federallerin çoğu içerideydi. *Gray'in akın edeceğini bilmiyormuşum gibi.* Kuzeni çok tahmin edilebilirdi. Bu iyi bir şeydi.

Muhtemelen birkaç federal ajan binanın çevresini gözetliyordu, ama her yeri iyice kontrol etmek için çok fazla çıkış vardı. Ve Winston kaçış yolunu bulmuştu. Ya da, adam öyle sandı.

Ancak bu sefer Cass, amcasının kaçmamasını sağlayacaktı.

Winston'ın elinde bir silah vardı, Cass bunu görebiliyordu. Amcası bastonunu atmıştı ama. Cass, bastonun ne kadar gösteriş için kullanıldığını merak etmeden edemedi. *Her zaman potansiyel düşmanlarını atlatmaya çalışıyorsun, değil mi? Onlara gerçekte olduğundan daha zayıf olduğunu düşündürüyorsun.*

"Neden bana durmamı bağıırıyorsun?" diye sordu Winston, sesinde merak vardı. "Neden daha önce yaptığın gibi sırtımdan vurmadın?"

"Arkanı dön," diye dişlerini sıkarak söyledi.

"Korkarım bunu yapamam," dedi Winston tereddüt etmeden. "Görüyorsun, gerçekten devam etmem gerekiyor. Sen de devam etsen iyi olur."

Cass'in ensesinde bir tedirginlik hissetti. "Sen neyden bahsediyorsun?"

Winston ona baktı. Omzunun üzerinden bir bakış attı. "Burada olacağını tahmin edemeyeceğimi mi sandın? Ya o kadın öldükten sonra, Bayne onu parçaladıktan sonra koşarak gelecektin, ya da Bear tarafından ihanete uğradığını anlayıp onunla *birlikte* ortaya çıkacaktın. Her halükarda, bu depoda olacağını biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, onunla *birlikte* geleceğine bahse girmiştim. Aksi takdirde, senden hayal kırıklığına uğrardım. Hayal kırıklığına uğramaktan nefret ederim. Baban beni hayal kırıklığına uğrattı, biliyorsun."

"Senin hayal kırıklığın umurumda değil." Ama Cass'in hissettiği tedirginlik giderek artıyordu. Daha güçlü, daha keskin. Agnes'i depoda bırakmıştı.

"FBI'daki arkadaşların olay yerine seninle birlikte geldi. Adamlarım ateş etmeye başlar başlamaz yardıma koştular. Bunun olacağını tahmin etmiştim. Gray'in de orada olduğunu sanıyorum. Sen ve Gray çocukken çok yakındınız." Hâlâ Cass'e tam olarak bakmıyordu. "Seni takip etmekten hoşlanan tek kişi baban değildi. Kuzenin hakkında her şeyi biliyorum, ne kadar yakın olduğunuzu. *Hala da öylesin*. Sen gölgelere gömülürken, FBI'da büyük bir güç haline gelen adamla yakınsın." Winston'ın dudaklarında kısa bir gülümseme belirdi. "Senin tamamen karanlıkta kaldığına hiç inanmadım. Işıkla çok fazla bağlantın vardı. Bunun suçlusu annen."

"*Babam onu öldürttü!*" Öfke kontrolünü bozdu ve silahı tutan eli titredi.

"Hayır, bunu *ben* yaptım. O, babanın asla incitemeyeceği birkaç kişiden biriydi. Sen ve annen. İkinize karşı zaafı vardı. Zayıflıkları. Yanlış kadın bir erkeği gerçekten zayıflatabilir. Bunu senin güzel Fed'inle öğrendin, değil mi? Sana çok yakınlaştı ve en güçlü olman gereken anda seni zayıflattı."

"O beni zayıflamıyor." Tam tersine.

"Elbette zayıflatıyor. O milyonlarca parçaya ayrıldığında, Gray ve oradaki diğer FBI ajanları ve Bayne'e ve bana sadakat yemini eden zavallı, talihsiz aptallar da onunla birlikte... Hepsi öldüğünde, sen de paramparça olacaksın. İşte o zaman gerçek zayıflık başlayacak." Yine o gülümseme. Çok soğuk. "Görüyorsun, benim

intikamım seni öldürmekten gelmiyor. Ölüm çok kolay. İntikamım, en çok sevdiğin kişi olmadan bir dünyada yaşamak zorunda kaldığında geliyor. Her gün acı çekmek zorunda kaldığında."

O milyonlarca parçaya ayrıldığında. Bu sözler üzerine kalbi durmuştu.

"Bıraktığım bomba zaman ayarlı mı?" diye sordu Winston. "Yoksa tetikleyici benim üzerimde mi? Ne dersin?"

"Arkanı dön lan." *Bomba. Bomba. Bomba.*

"Koşmaya devam edeceğim, teşekkürler. Patlamadan etkilenmemek için daha iyi. Sen de koşmalısın. Hayatta kalmak istiyorsan depodan *uzaklaş*. Ya da Agnes Quinn'in yaşamasını istiyorsan *depoya koş*."

Hayır, lanet olsun, *hayır*. "Blöf yapıyorsun. Hayatında hiç bir binayı havaya uçurmadın."

"İnsanlar değişir. Biz gelişiriz. Son birkaç yılda yeni numaralar öğrenmek zorunda kaldım. Hadi ama, şok olma, gerçeği tahmin etmen gerekirdi. Federaller İkizleri yakalamak için çok çalışıyorlardı..."

"Çünkü sen ve Bayne insanları *öldürüyordunuz!*"

"O sadece bir yan hobimiz. Biz bombalar yapıyoruz. Dünyanın yanışını izliyoruz. Sen de bunu seviyorsun, değil mi? Sen de seviyorsun..."

Bam.

Cass ateş etmişti. Saçmalıklardan bıkmıştı ve kaybedecek zamanı yoktu. Agnes'in hayatı tehlikedeyken olmazdı.

Winston, kurşun bacağının arkasına isabet ettiğinde çığlık attı. Yere düştü, sonra vücudunu çevirip silahını kaldırdı ve Cass'e nişan aldı.

Ama Cass çoktan üzerine atlamıştı. Bir anda öne doğru atılmıştı. Winston silahını Cass'e doğrultmuş olsa da, Cass silahını Winston'ın göğsüne doğrulttu.

"Üzerinde bomba tetikleyicisi varsa, hemen kenara at," diye bağırdı Cass.

Winston gülümsedi. "Hayır."

"Tabii. Çünkü tetik yok. Bomba yok. Sen

blöf

yapıyorsu

n."

"Yaklaşık iki dakikan var. Minibüsün depoya girdiğini gördüğüm anda bombayı çalıştırdım. Sürücü Raz *değildi*, yüzünü gördüm. O anda partiye geleceğini biliyordum, bu yüzden zamanlayıcıyı kurdum. Bayne minibüsün kapılarını açmadan önce bile işlerin nasıl biteceğini biliyordum."

Saçmalık. Öyle değil miydi?

Winston, kot pantolonunu ıslatan kanı görmezden gelerek güldü. "İki dakikada kaç kişinin hayatını kurtarabilirsin? Yoksa bu umurunda bile değil mi? Kendinden başka kimseyi kurtarmak umurunda değil mi?" Kendini beğenmiş bir gülümseme. "Belki *onu* kurtarmak umurunda bile değildir. Belki senin hakkında yanılmışımdır. Belki o senin için bir zayıflık değildir, çünkü onu hiç umursamıyorsun. Belki o senin için hiçbir şey ifade etmiyor."

Arkasındaki kapı açıldı, menteşelerin gıcırdamasını duydu. "Cass!" diye bağırdı Agnes.

Silahını hazır tuttu.

Winston silahını bırakmadı. "Blöf mü yapıyorum?" diye sordu Winston.

Lanet olsun. "Agnes, herkesi o depodan çıkarmalıyız, *hemen*."

"Ne? Neden?"

"Çünkü içinde bomba var."

Winston gülmeye başladı.

Gerçekten mi? O aptal herif gülecek miydi?

"Kardeşlerim orada!" diye bağırdı.

Winston daha da güldü. Sağ bacağının altında kan birikmesine rağmen. Sonra bakışları Agnes'e kaydı. Cass, o piçin ne planladığını çok iyi biliyordu. Winston'ın silahı sallandı, pozisyonu hafifçe değişti...

Gürültü, giderek artan karanlığı yırttı. Mermi, Winston'ın kolunun üst kısmında bir delik açtı. Winston'ın silahı, güçsüz parmaklarından düştü.

"Bas—" Winston başladı.

Cass ona bir el daha ateş etti. Bu sefer sol bacağına.

Winston uludu.

Sonra Cass, Winston'ın sol koluna ateş etti. Her şeyin eşit olması için. *Ve böylece kışın karşılık veremeyecek. Her iki koluna*

ve bacaklarına kurşunlar saplandı.

"Kaçamayacaksın," dedi Cass. "Diğer herkesle birlikte burada öleceksin. Planın bu muydu, pislik herif?"

Winston'ın gözleri dehşetle doldu. Dehşet ve muhtemelen korku.

"Senin her zaman müthiş bir hayatta kalma içgüdün vardı, Winston amca." Cass, bu hayatta kalma içgüdüsünün devreye gireceğine bahse girmişti.

Agnes'in ayak seslerinin uzaklaştığını duydu. Diğerlerine depodan çıkmalarını söyleyeceğini biliyordu. Kardeşlerini kurtaracağını biliyordu. *O tatlı kışını da dışarı çıkarsa iyi olurdu.*

Cass nefesini tuttu. "Bana onu nasıl etkisiz hale getireceğimi söyle. Nerede olduğunu söyle. Söyle bana..."

"İki dakikadan az vaktimiz var!" Winston ona bağırdı. "Beni buradan çıkar! Durdurmanın imkanı yok! Etkisiz hale getirmenin imkanı yok. İkinci kattaki ofiste, masanın içinde saklı. *Beni buradan çıkar! Gitmeliyiz!"*

Cass ona doğru eğildi. Düşen silahı kaptı. "Diğerlerini *dışarı* çıkaracağım."

Winston koluna tırmandı. "Hayır, hayır, sen kahraman değilsin. Onları kurtarma! Sen de benim gibisin, sen de..."

Cass kurtuldu ve onu kanlar içinde ve çığlık atarken bıraktı.

"Sen de benim gibisin!" diye bağırdı Winston.

"Hayatta olmaz." Kapıya uzandı. Ve neredeyse Gray'e çarpıyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu Gray.

"İçeride bomba var, ikinci kattaki ofiste, masanın içinde. Herkesi dışarı çıkarmalıyız." Omzunun üzerinden başparmağıyla işaret etti. "Biri onu oradan çıkarmak zorunda kalacak, ama o İkizlerin lideri ve onda..."

İçeriden çığlıklar yükseldi. Cass konuşmayı kesti. İçeri koştu. Koridordan koştu.

"Bomba! Çıkmanız lazım! Bomba var!"

Agnes'in çığlığı diğerlerinin sesini bastırdı. Federaller telaş içindeydi. Bayne ve Winston'ın ekibinin üyeleri çıkışlara ulaşmak için mücadele ediyorlardı.

çıkışlara ulaşmak için mücadele ediyorlardı. Tam bir cehennem hüküm sürüyordu.

Agnes kardeşlerinin yanına koştu. O ve Ryan, Nash'i ayağa kaldırdı. Ryan, Nash'i omzuna attı ve koşmaya başladı. Herkes telaş içindeydi. Herkes kapılara doğru koşuyordu.

Ama Agnes... o dönüp Cass'e doğru koştu. *Ne oluyor?*

Elini ona uzattı. "Gidelim, Cass!"

Gözleri etrafta dolaştı. Sonra yukarıya. İkinci kat. Oradaki ofis. Masada. "Winston bomba orada dedi. Belki ben onu etkisiz hale getirebilirim..."

"Bunu nasıl yapacaksın? Sen bomba imha ekibi değilsin!" Ona atladı. Onu yakaladı. "Bu bir tuzak. Onu etkisiz hale getiremezsin. Hadi buradan gidelim. Bomba imha ekibi gelebilir. *Onlar* etkisiz hale getirebilir. Biz şimdi buradan gidiyoruz. Kardeşime gideceğime dair söz verdirdin, hatırladın mı? İşte *benim* sözüm. Şu anda birlikte buradan gidiyoruz ve... *Cass!*"

Yürümek mi, siktir et. O da onunla birlikte koşuyordu. Çünkü kız haklıydı. Muhtemelen bu bir tuzaktı. Winston onlara iki dakika bile vermemiş olabilirdi. Aslında sahip olduklarından daha fazla zamanları olduğunu söylemek, o sapık herifin yapacağı türden bir şeydi.

Agnes'i omzuna attı. Önünde FBI ajanları varken dışarıya koşuyordu. Herkes dağılıyordu. Neredeyse dışarı çıkmıştı. Hepsi neredeyse...

Ve sonra patlamayı duydu. Duydu. Hissetti. Omzunun üzerinden yukarıya bile baktı. İkinci kattaki ofisten çıkan alev dalgalarını gördü.

Ama açık kapılardan birinin önündeydi. Neredeyse güvenli bölgeye ulaşmıştı.

Neredeyse'yi boş ver. Başarıyorum. Agnes'i tutarak ileri atıldı ve bomba patladığında bile onu sıkıca tutmaya devam etti.

Ona *her zaman* sıkıca tutunacaktı.

İkimiz de buradan çıkacağız, tatlım... ikimiz de bu karanlıktan çıkıp sonunda ışığa ulaşacağız.

Yirmi Altıncı Bölüm

"BENİ HATIRLIYOR MUSUN?" FBI ajanı Gray Stone, mahkumun önünde duruyordu. Adam hastanede güvenlik altına alınmıştı. Güvenlik altına alınmakla kastedilen, kelepçelenmişti. Her iki yanında gardiyanlar vardı.

Winston Striker gözlerini kısarak ona baktı.

"Grayson Stone," dedi. Tanıtılması gerekirse diye, ama Gray, mahkumun onu kesinlikle hatırladığından şüpheleniyordu.

Winston'ın yüzü tiksinti ile buruştu.

"Tutuklusun," dedi Gray. Aslında bunu adama daha önce de söylemişti, ama bu sefer Winston'ın sözlerini gerçekten anladığından emin olmak zorundaydı. Bu yüzden adamın haklarını sıraladı. Winston'ın avukat tutabileceğini bildiğinden emin oldu. Tüm konuşmayı yaptı.

"Neyle suçlanıyorum ben?" Winston ona öfkeyle baktı.

Öyle mi? Winston bu kısmı kaçırmış mıydı? "FBI, seni son birkaç yıl içinde ABD'de meydana gelen dört bombalama olayıyla bağlantı kurdu. Ayrıca uyuşturucu kaçakçılığı, yasadışı silah ticareti ve cinayetler de var. Sizin ve Bayne Hendrix'in bu suçları itiraf ettiğiniz kayıtlarımızda var."

"Bayne..." Düşük bir homurtu.

"O öldü." Gray bu haberi verirken başını eğdi. "Patlamadan önce öldüğünden eminim. Ama evet, öldü. Ekibindeki diğer iki adam da öldürüldü."

Winston'ın gözleri kısıldı. "Peki Cass?"

"Sence ona ne oldu?"

Kaba, boğuk bir kahkaha. "Sanırım o pislik, ona iki dakikan var dediğimde bana inandı. Sanırım cehenneme gitti ve o orospu FBI ajanı da onunla birlikte gitti."

Gray'in çenesi kilitlendi. "Cehennem konusunda birçok tanım var."

"Ne? Neden bahsediyorsun?"

"Cehennemden bahsediyorum." Bir kez daha başını salladı. "Kendi cehenneminizi ziyaret etmek üzeresiniz. Size yöneltilen suçlamalar, kanıtlar ve kayıtlı itirafınızla, serbest kalmayacaksınız. Hayatınızın geri kalanını hapiste geçireceksiniz."

Yine o boğuk kahkaha. "Sanki hapishaneden korkuyormuşum gibi."

"Senin ABD'nin dört bir yanına yerleştirdiğin bombalarda insanlar öldü. Ayrıca, oynadığın o iğrenç cinayet oyunu, yarım düzine eyalette insanları öldürdün. Ölüm cezası olan eyaletlerde. Korkman gereken şey soğuk hapishane parmaklıkları değil." Başını yana eğdi. "Hapishanede hiçbir gücün olmayacak."

"Ben *her yerde* gücüm var."

"Cass'in de var." Alçak sesle.

Winston'ın gözlerindeki kendini beğenmişlik biraz azaldı. "O öldü." Gray konuşmadı.

"O patlamada ölmediyse, *ölecek*. Kanıtları federallere teslim edip, Strikers ve diğer çetelerin onu öylece bırakmasını bekleyemez. *MC'lerden öylece uzaklaşamazsın!*"

Aslında, bazen kaçabilirdin.

Sadece doğru insanları tanıman gerekiyordu. *Benim gibi insanları.*

Yirmi Yedinci Bölüm

ÜÇ AY SONRA...

AGNES QUINN barın önünde durdu. Alabama'nın güneyindeki küçük bir kasabada bulunan küçük bir yerd. Mobile Körfezi'nin sakin kıyılarında yer alıyordu. Yanaklarına hafif bir esinti estiğini hissedebiliyordu ve eski, devasa meşe ağaçlarına baktığında, İspanyol yosununun hafifçe sallandığını görebiliyordu.

Gün batımı gökyüzünü parlak bir altın rengine çevirmişti. Bar açıktı ve içinde birkaç yerli vardı. Eşiği geçip içeri girmekten korkmamalıydı, ama yine de... korkuyordu.

Ya o değişmişse? Fikrini değiştirmişse... kalbini değiştirmişse.

Ya artık beni istemiyorsa?

Bu onu çok korkutuyordu.

Yine de uzak kalamamıştı. Bir gün bile fazla kalamamıştı.

Omuzlarını dikleştirdi. Çenesini kaldırıp kalbi çarparak içeri girdi. Agnes iç mekanı neredeyse hiç fark etmedi. Küçük sahnedeki sanatçının çaldığı yumuşak caz müziğini neredeyse hiç duymadı. Bakışları sağdaki ahşap bar tezgahına ve barın arkasında duran adama takıldı.

Uzun boylu, geniş omuzlu, sırtı ona dönüktü. Koyu renkli saçları kısaltılmıştı ve tezgâhtaki bir müşteriyle konuşmak için yavaşça döndüğünde, Agnes onun profilini gördü.

Tıraşlıydı. Yakışıklıydı.

Dudaklarını sıktı.

Deri ceket yoktu. Sadece soluk, gri bir gömlek. Müşteriye başını salladı ve sonra başını biraz daha eğdi. Sağa doğru kaydı.

Koyu, koyu gözleri ona takıldı.

Özlem. İhtiyaç.

Nefesi kesildi. Artık kapının içinde durmuyordu. Barın karşısına koşuyordu.

Adam orada durdu, başını salladı ve sonra... sonra barın üzerinden atladı. Üç adımda kadına ulaştı. Elleriyle kadını sıkıca sardı. *"Burada ne işin var?"*

"Sana geliyorum." Gray sayesinde yeni bir hayatı olmuştu. Gray ve tüm bağlantıları sayesinde. Artık sert motor kulübü lideri değildi. Cass artık küçük bir kasabada bar sahibi olmuştu. Sessiz bir hayat. Huzur.

Ve onu çok özliyordu.

"Burada olmamalısın."

Onun olmak istediği başka bir yer yoktu. "Bir kadın senin tarafından *sevilmek* için ne yapmalı?" diye sordu, elini kaldırıp onun yanağına dokundururken.

Adamın dudakları kadının dudaklarına çarptı. Nazikçe değil. Dikkatlice değil. Ama vahşi, açgözlü bir açlıkla, ki kadın da bunu hevesle karşıladı çünkü bu onun Cass'iydi. Onun partneri. Onun sevgilisi.

Onun.

O, açlıktan ölmüş gibi onu öptü ve o da aynı şekilde ona karşılık verdi. Sanki ona çaresizce ihtiyaç duymuş gibi. Sanki her gün kalbi parçalanmış ve o olmadan içi boş bir şekilde dolaşıyormuş gibi.

Artık o benim. Onu bırakmayacağım.

Ama ağzı onunkinden ayrıldı. Gözleri parıldayarak ona baktı ve sonra...

Sonra elini tuttu. Onu barın dar koridorlarından geçirip arka kapıdan dışarı çıkardı. Kapıyı açtı ve ikisini geceye doğru koşturdu.

Sürpriz, sürpriz, çok uzak olmayan bir yerde bir motosiklet bekliyordu.

Motosikletçiyi çeteden çıkarabilirdin, ama adamdan motosikletini alamazdın.

"Benim için hiçbir şeyden vazgeçmeni istemedim, Agnes."

Değerli sözler. Onu bıraktığı için şimdi elleri yumruk halinde duruyordu. O, onun ellerinin yumruk halinde olmasını istemiyordu. Onun ellerinin üzerinde olmasını istiyordu. "Bir tur atabilir miyiz?" Onunla motosiklete binmeyi özlemişti. *Onu özlemiştim. Onunla ilgili her şeyi.*

"Gitmelisin."

"Gerçekten istediğin bu mu?"

Adam başını salladı.

"O zaman ne istiyorsun?" diye sordu.

"Seni. Burada. Benimle. Her zaman. Çünkü ben öyle bencil bir piçim."

"Komik. Sanırım ben de öyle bencilim. Çünkü seni istiyorum, burada, benimle. Her zaman."

"Agnes..."

"Amcan öldü. Hücresinde öldürüldü. Boğazı kesilmiş. Kulaktan kulağa."

Cass gözünü bile kırpmadı. "Bana cinayeti ben mi emrettim diye sormaya mı geldin?"

"Hayır."

"Hayır." O emretmemişti. Cass, MC dünyasından çekilmişti, ama... gitti, unutulmadı. FBI'ın elde ettiği istihbarata göre Cass hala çok güçlüydü. Javion Strikers'ı ele geçirmişti ve Arizona'da liderlerin katıldığı büyük, kötü toplantıda — Cass ve Javion'un hiç katılmadıkları bir toplantı — Javion, Cass'in her zaman kendi ekibine ait olacağını, ne olursa olsun korunacağını açıkça ilan etmişti.

Ancak Cass hakkında söylentiler dolaşıyordu. Adam bu günlerde daha da fazla bir efsane, bir efsane haline gelmişti.

Bazıları Cass'in öldüğünü, depodaki patlamada öldürüldüğünü iddia ediyordu. Javion'un neden ölü bir adamı koruduğunu anlamıyorlardı.

Diğerleri ise Cass'in ortadan kaybolduğunu, yeni bir sorun, yeni bir tehlike ararken hızla yol aldığını düşünüyordu.

Ve o, onun sakin kıyılarda yeni bir hayata başladığını biliyordu. Hâlâ ortalığı birbirine katacak mıydı? Kesinlikle, çünkü Gray, Cass'in kolayca emekliye ayrılmaya niyetli olmadığını ona söylemişti. Hâlâ ara sıra Gray ile çalışacaktı.

Hatta gerektiğinde kardeşleri için yedek olarak çalışacaktı. Bu, Cass'in kötü kişiliğiyle uluslararası alana açılabilceği anlamına mı geliyordu? *Muhtemelen.*

O, karanlıkta kaybolacak türden biri değildi. Ona bunu daha önce söylemeye çalışmıştı. Cass karanlık için yaratılmamıştı. Agnes cesaretini topladı ve "Winston'ın öldüğünü sana söylemeye geldim."

Winston'ın öldüğünü söylemeye geldim. Ve sensiz yaşamak istemediğimi söylemeye geldim."

"Agnes." Ona doğru bir adım attı. "*Seni bir daha bırakamam.*"

"İlk seferinde gitmemi istemedim." İstememişti. "Bana şehit kartını oynamaya çalışan sendin."

"FBI'da çalışmayı seviyorsun. İşini seviyorsun."

Öyle yaptı. Kurbanları korumayı, savunmayı ve onlara yardım etmeyi seviyordu çünkü onların yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. "Komik bir şey. Duyduğuma göre bu bölgede yeni bir şerif arıyorlarmış. Sanırım ben harika bir şerif olabilirim. Hatta o çok havalı şapkalardan bir tane alıp takarım."

"Agnes."

"Adımı söyleme şeklinizi sevdiğimi size hiç söyledim mi? Eskiden adımı nefret ederdim. Ta ki siz ilk kez söyleyene kadar. Siz söylediğinizde seksi ve güçlü geliyor."

"Sen seksi ve güçlüsün." Elleri gevşedi, ama hemen tekrar yumruk yaptı. "Şerif, ha? O hayat seni mutlu edecek mi?"

"Benimle ve sahip olacağımız çocuklarla mutlu olacak mısın?" Gözlerinde özlem daha da parlak bir şekilde yanıyordu.

"Birlikte kuracağımız hayattan mutlu olacak mısın?" Agnes nefesini tuttu.

Gözlerini kapattı. "O hayatı ne kadar çok istediğimi bilemezsin." Güzel. Harika. Fantastik. Nefesi titredi. "O zaman al." *Beni al.* Gözleri açıldı. "Sen bir rüya değilsin."

"Hayır."

"Gerçekten buradasın."

"Evet." Onun önünde, gün gibi açık bir şekilde duruyordu.

"Ve hala beni seviyor musun?" Dikkatli. Çok dikkatli. "Ölene kadar seni seveceğim."

Üzerine çullandı. Onu öptü. Sarılmaya başladı. Onu kendine çekti ve sonunda, *sonunda* mutlu oldu çünkü son birkaç ay cehennem gibiydi. Çalıştığı davaları kapatmak zorunda kalmıştı. İkizler'de bulunan suçlu piçlere karşı suçlamalar getirmek zorunda kalmıştı. İşini bitirmek zorundaydı. Her gün ve her gece Cass'i özlemek zorundaydı.

Ama artık yok. *Artık yok.* Gray'e, seçimini uzun zaman önce yaptığını söylemişti. Cass ile geçirdiği ilk gecede kararını vermişti. Onun için, Cass tekti.

Onunla birlikte olmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Yeni bir ehir, yeni bir i, yeni bir hayat? Her şeye hazırdı. Ne gerekiyorsa yapacaktı. Birlikte olacaktı ve mutlu olacaktı.

Gray biraz geri çekildi. "Kardeşlerin beni dövmek isteyecek."

"Zaten istiyorlar." Ama daha fazlası... "Benim mutlu olmamı istiyorlar. Seninle mutlu olacağım." Ona gülümsedi. "şimdi, o motosiklet gezisine gelem..."

Elleri belini sardı. Cass onu kaldırdı. Birkaç adımda motosiklete ulaştılar. Onu koltuğa oturttu. nne kaydı. Kollarını ona doladı. Onu çok özlediği için ona sıkıca sarıldı. "Hey, Cass?"

Motorun marşını çalıştırdı.

"Barda sana bakacak biri var mı?" Bar ona aitti. Yeni hayatının bir parçasıydı. *Onların* yeni hayatının.

"Evet, bir asistanım var."

Güzel. "O zaman ne yapacağımızı tahmin et?" Onun kokusunu içine çekti.

Onun sıcaklığını içine çekti. Onun Cass'i. *Onun.*

"Ne, prenses?"

Başını evirdi. Ağaçların ötesinde körfezin kenarını görebiliyordu. Güneş suya batıyordu. Ne kadar güzel bir altın rengi. Sanki onun gözlerinin karanlığında saklı olan altın rengi gibi. "Gün batımına doğru yola çıkacağız." Yutkundu. İki kez. "Ve mutlu olacağız."

Kolay olmamıştı. Güzel olmamıştı. şiddetli ve korkutucuydu ve birlikte geçirdikleri zaman ikisini de tamamen değiştirmişti. Ama...

Yavaşça gün batımına ve körfez boyunca uzanan yola doğru sürdü.

Mutlu olacaktı. Hayatının geri kalanını Cass ile geçirecekti. Onun arkasını kollayacaktı. O da onun arkasını kollayacaktı. Ortak olacaktı. Arkadaş. Sevgili.

Bir aile.

"Ne güzel bir gün batımı," dedi ona.

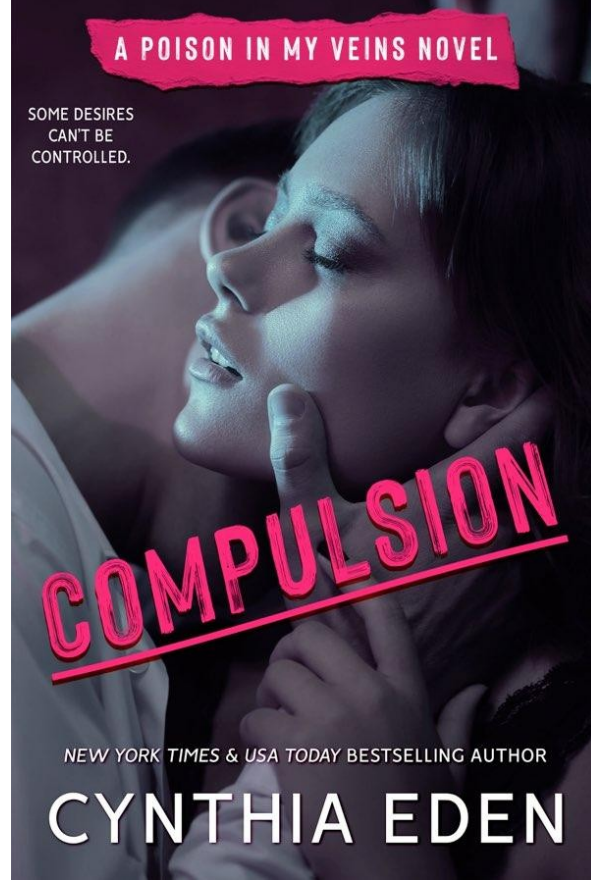
"Hayatımız çok güzel olacak," dedi adam.

Evet, öyle olacaktı. Onlar bunu kesinleştireceklerdi.

SON

Cynthia Eden'dan başka bir romantik gerilim romanı mı arıyorsunuz? Karanlık ve şaşırtıcı bir kitap okumak istiyorsanız, COMPULSION'ı kaçırmayın.

Bir seri katilin sığınağında kelepçeli olarak uyanırlar... Hayallerindeki tatlı karşılaşma pek de öyle değildir. Ama zaten hayalleri genellikle kabuslardır, o yüzden...

Lily Gallo katilleri tanır. Sonuçta, seri katiller onun uzmanlık alanıdır. O, ünlü bir seri katilin kızıdır ve acımasız avcılarını incelemek hayatını adadığı bir iş haline getirmiştir. Son zamanlarda ise seri katillerin çocuklarını araştırmaktadır. Kendisi gibi olan başkalarını aramaktadır. Araştırmaları onu, inzivaya çekilmiş milyarder Atlas Bennett'in hayatına sokmuştur. O,

tekrar tekrar yaptığı görüşme taleplerini reddetmişti. Gallo, Bennett'ın babasının acımasız izinden gittiğinden şüpheleniyordu. Ama şimdi...

İkisi de kapana kısılmış durumda ve hayatta kalmak için birbirlerine güvenmek zorundalar.

Atlas, güzel ve sinir bozucu Lily'ye kelepçeli olarak uyandığında buna inanamıyor. Kadın, onun sapkın babası kadar vahşi olduğunu düşünüyor, ama onun gerçekte ne tür karanlık sırları sakladığından haberi yok. Ancak şu anda, kaçmak onların önceliği. Ama o cehennemden çıktıklarında, Lily onun olacak. Ona uzak durması için uyarıda bulunmuştu. Artık çok geç. Kadının kaderi bellidir.

Bir katil ikisinin peşindedir. Hayatta kalmak için birbirlerine güvenmeleri gerekir. Ayrıca birbirlerine çok, çok yakın durmaları gerekir...

Atlas, Lily'ye karşı hissettiği tepkinin normal olmadığını biliyor. Hissettiği şehvet çok güçlü, çok tüketici, ama Lily, Atlas'ın dünyadan saklamaya çalıştığı ilkel karanlığı uyandırıyor. O karanlığa ihtiyacı olacak, çünkü bir katil onu ve Lily'yi avlıyor. Seri katillerin çocuklarını öldürmeye kararlı bir avcı. Masumiyet ve suçluluk önemli değil. Sadece hayatta kalmak önemli. Katil, Lily'nin araştırmasını ortaya çıkardı ve avını bulmak için onu kullanıyor. Her geçen gün, Lily'ye olan takıntısı da giderek artıyor.

Av olmak onun planlarında yoktu.

Lily'nin annesi, modern zamanların en kötü şöhretli kadın seri katilidir ve annesi, tehlikeli özelliklerinin birçoğunu Lily'ye miras bırakmıştır. Lily, çaresiz bir kurban olmak gibi bir niyeti yoktur, ancak peşinde olan katili tuzağa düşürecektir. Ayrıca, birçok sırrı olduğunu bildiği için Atlas'a da yakın duracaktır.

Çünkü onun birçok sırrı olduğunu bilmektedir. Haklıdır. Onun da sırları vardır. Atlas, hayatı boyunca mücadele etmeye çalıştığı bir yanını harekete geçirir. Vahşi, yasak ve tehlikeli olan Atlas, onun karşı koyamadığı bir aşıktır. O, onun için mükemmel bir partner olabilir... tabii ki, onun hakkında tamamen yanılmadığı sürece.

Çünkü bazı insanlar karanlığı taşır, bazıları günahları... ve bazı canavarlar vardır ki, çok geç olana kadar onların geldiğini asla göremezsiniz.

Yazarın Notu

WHEN HE GUARDS'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim. "Koruyucu ve Savunucu Romantizm" serisini yazarken çok keyif aldım ve umarım siz de kitapları beğenmişsinizdir. Güçlü, kararlı kahramanlar hakkında yazmayı ve onları aynı derecede güçlü ve kararlı kahramanlarla eşleştirmeyi çok seviyorum! Agnes kesinlikle cesur bir kahramandı. Karanlık bir dönemden geçmişti ve hem onun hem de Cass'in ışığa çıkma zamanı gelmişti.

Vaktiniz varsa, WHEN HE GUARDS için bir yorum bırakmayı düşünün lütfen. Yorumlar, okuyucuların yeni kitaplar keşfetmesine yardımcı olur ve yazarlar da yorumlar için kesinlikle minnettardır!

Yayınlarım ve indirimlerim hakkında güncel bilgileri almak istiyorsanız, lütfen [haber bültenime üye](#) olun. Üye olduğunuzda ÜCRETSİZ bir Cynthia Eden kitabı alacağınızı söylemiş miydim? Çünkü alacaksınız!

Bu arada, sosyal medyada da aktifim. Beni [Instagram](#) ve [Facebook'ta](#) sohbet ederken [bulabilirsiniz](#)

WHEN HE GUARDS'ı okuduğunuz için tekrar teşekkür ederim. Kitaplar benim en sevdiğim kaçış noktasıdır ve umarım sizin de bir süreliğine kaçıp stres atmanıza yardımcı olurlar.

Sevgiler,

Cynthia Eden

---

cynthiaeden.com

Cynthia Eden'in Diğer Kitapları

Koruyucu ve Savunucu Romantizm

- [When He Protects](#)
  - [Avlandığında](#)
  - [Savaştığı Zaman](#)
  - [Savunduğu Zaman](#)
-

Buz Kırıcı Soğuk Dava Romantizm

- [Buzda Donmuş](#) (Kitap 1)
  - [Buz Kraliçesine Aşık Olmak](#) (Kitap 2)
  - [Buz Gibi Aziz](#) (Kitap 3)
  - [Buzun Dokunuşu](#) (Kitap 4)
  - [Buzda Sıkışmış](#) (Kitap 5)
  - [Buzdan Yapılmış](#) (Kitap 6)
  - [Buzun Altında Gömülü](#) (Kitap 7)
  - [Buz Gibi Soğuk Öpücük](#) (Kitap 8)
  - [Buzda Kilitli](#) (Kitap 9)
  - [Vahşi Buz](#) (Kitap 10)
  - [Acımasız Buz](#) (Kitap 11)
  - [Zalim Buz](#) (Kitap 12)
  - [Yasaklı Buz](#) (Kitap 13)
  - [Buz Gibi Yalancı](#) (Kitap 14)
  - [Buz Gibi Noel](#) (Kitap 15)
-

Vahşi Yollar

- [Piper'ı Korumak](#) (Kitap 1)
- [Gwen'i Korumak](#) (Kitap 2)
- [Ben'den Önce](#) (Kitap 3)
- [Kırdığın Kalp](#) (Kitap 4)

- [Onun İçin Savaşmak](#) (Kitap 5)
  - [Bir Şansın Hayaleti](#) (Kitap 6)
  - [Çizgiyi Aşmak](#) (Kitap 7)
  - [Cole'a Güvenmek](#) (Kitap 8)
  - [Peşimden Gel](#) (Kitap 9)
  - [Evet De](#) (Kitap 10)
  - [Roman Düşecek](#) (Kitap 11)
  - [Kaçan](#) (Kitap 12)
  - [Beni İstiyormuş Gibi Davran](#) (Kitap 13)
  - [Kalbime Yemin Et](#) (Kitap 14)
  - [Komşumun Koruması](#) (Kitap 15)
  - [Ex Marks The Perfect Spot](#) (Kitap 16)
  - [Beni Seven Hırsız](#) (Kitap 17)
-

Düşmüş Serisi

- [Karanlığın Meleği](#) (Kitap 1)
  - [İhanete Uğrayan Melek](#) (Kitap 2)
  - [Zincirli Melek](#) (Kitap 3)
  - [İntikam Meleği](#) (Kitap 4)
-

Wilde Ways: Gone Rogue

- [Bir Prensesi Nasıl Korursun](#) (Kitap 1)
  - [Kalp Kırıklığını İyileştirme](#) (Kitap 2)
  - [Bir Suç Patronunu Nasıl Kandırırsınız](#) (Kitap 3)
-

Gece Nöbeti Paranormal Romantizm

- [Beni Yakala](#) (Kitap 1)
  - [Adımı Öldür](#) (Kitap 2)
  - [Şeytanıyla Yüzleş](#) (Kitap 3)
-

Trouble For Hire

- [Savaştan Kaçış Yok](#) (Kitap 1)
- [Odin'le Oynamayın](#) (Kitap 2)
- [Jinx, Sen O'sun](#) (Kitap 3)

- [Ramsey'i Hatırla](#) (Kitap 4)
-

Ölüm ve Ay Işığı Gizemi

- [Ağıma Gir](#) (Kitap 1)
  - [Beni Karanlıktan Kurtar](#) (Kitap 2)
-

Anka Kuşu'nun Öfkesi

- [Yanacak Kadar Sıcak](#) (Kitap 1)
  - [Yavaş Yanan](#) (Kitap 2)
  - [Yakıp Yık](#) (Kitap 3)
-

Karanlık Günahlar

- [Bir Katile Güvenme](#) (Kitap 1)
  - [Bir Yalancıyı Sevme](#) (Kitap 2)
-

Lazarus'un Yükselişi

- [Asla Vazgeçme](#) (Kitap Bir)
  - [Beni Yakında Tut](#) (Kitap 2)
  - [Benimle Kal](#) (Kitap Üç)
  - [Bana Koş](#) (Kitap Dört)
  - [Bana Yakın Ol](#) (Beşinci Kitap)
  - [Sıkı Tutun](#) (Altıncı Kitap)
-

Kötü Şeyler

- [Kılık Değiştirmiş Şeytan](#) (Kitap 1)
  - [Avda](#) (Kitap 2)
  - [Ölümsüz Ya Da Canlı](#) (Kitap 3)
  - [Kırık Melek](#) (Kitap 4)
  - [Taş Kalp](#) (Kitap 5)
  - [Kaderin Cazibesi](#) (Kitap 6)
  - [Kötü ve Vahşi](#) (7. Kitap)
  - [Aziz mi Günahkar mı](#) (Kitap 8)
-

Isırık Serisi

- [Yasak Isırık](#) (Isırık Kitap 1)
  - [Çiftleşme Isırığı](#) (Isırık Kitap 2)
-

Kan ve Ay Işığı Serisi

- [Tozu Yut](#) (Kitap 1)
  - [Ölümsüz Olmak Daha İyi](#) (Kitap 2)
  - [Acı Kan](#) (Kitap 3)
-

Benim Serisi

- [Benim Olacak](#) (Kitap 1)
  - [Benim Olsun](#) (Kitap 2)
  - [Benim Olmak](#) (Kitap 3)
  - [Benim Olmak İstediğim](#) (Kitap 4)
  - [Benim Olacak](#) (Kitap 5)
  - [Koruyacağım](#) (Kitap 6)
-

Karanlık Takıntı Serisi

- [Beni İzle](#) (Kitap 1)
  - [Beni İste](#) (Kitap 2)
  - [Bana İhtiyacın Var](#) (Kitap 3)
  - [Benden Sakın](#) (Kitap 4)
-

Araf Serisi

- [İçimdeki Kurt](#) (Kitap 1)
  - [Vampir Tarafından İşaretlenmiş](#) (Kitap 2)
  - [Canavarı Büyülemek](#) (Kitap 3)
  - [Şeytanla Anlaşma](#) (Kitap 4)
-

Bağlı Serisi

- [Kan Bağları](#) (Kitap 1)
- [Karanlıkta Bağlı](#) (Kitap 2)
- [Günahla Bağlı](#) (Kitap 3)

- [Geceye Bağlı \(Kitap 4\)](#)
  - [Ölümle Bağlı \(Kitap 5\)](#)
-

Bağımsız

- [Noel'i Beklerken](#)
- [Merhametsiz Canavar](#) .
- [Bu Noel Beni Öp](#)
- [Harika Bir Kurt Adam](#)
- [Asla Ağlama Kurt Adam](#)
- [Ölümsüz Tehlike](#)
- [Salonları Süsle](#)
- [Bana Geri Dön](#)
- [Bana Büyü Yap](#)
- [Asla Olmayacak](#) - ____
- [Sıcak Bir Tatil](#) .
- [Bütün Gün Avlan](#)
- [Gece Yarısı Isırığı](#)
- [Gizli Hayran](#)
- [Casusla Noel](#) - - .
- [Femme Fatale](#)
- [Ölene Kadar](#)
- [Günahkar Sırlar](#)
- [Karanlığın İlk Tadı](#)
- [Bir Vampir'in Noel Şarkısı](#)

Yazar Hakkında

Cynthia Eden romantik kitapları, çikolatayı ve yarı tembel maceralara çıkmayı sever. *New York Times*, *USA Today*, *Digital Book World* ve *IndieReader*'ın en çok satan yazarlarından biridir. Romantik gerilim, doğaüstü romantizm ve eğlenceli ağdağ romanlar yazmaktadır. alışmaları hakkında daha fazla bilgiyi www.cynthiaeden.com adresinde bulabilirsiniz.

Yeni çıkan kitapları ve kitap fırsatları hakkında güncel bilgileri almak istiyorsanız, haber bülteni grubuna katılmayı unutmayın:cynthiaeden.com/newsletter . Yeni okuyucular haber bültenine kaydolduklarında, otomatik olarak ücretsiz bir Cynthia Eden e-kitabı alırlar.

İçindekiler

[Tanıtım](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Adanma](#)

[İçindekiler](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Sıradaki Cynthia'dan](#)

[Yazarın Notu](#)
[Cynthia Eden'in Diğer](#)
[Kitapları Yazar Hakkında](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM